

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GEORGE CĂLINESCU” - ONEȘTI

EDUCAȚIE, CULTURĂ, CREATIVITATE

Anul I, Nr. 1, Iulie 2021

ADRESA REDACȚIEI:

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GEORGE CĂLINESCU”, ONEȘTI

Str. Armoniei, Nr. 4, tel/fax: 0234 311300, cod poștal 601136

E-mail: scoalageorgecalinescu@yahoo.com

REDACTORI/COORDONATORI:

- Prof. Hahuie Monalisa Georgiana
- Prof. Săbăreanu Lăcrimioara
- Prof. Săbăreanu Lucian-Alexandru

PREFAȚĂ:

- Biolog principal Dr. **Ana COJOCARIU**

TEHNOREDACTARE ȘI GRAFICĂ:

- Prof. Hahuie Monalisa Georgiana
- Prof. Săbăreanu Lăcrimioara
- Prof. Săbăreanu Lucian-Alexandru

Responsabilitatea pentru conținutul articolelor publicate revine autorilor

PREFAȚĂ

Preocupările permanente pentru instituirea unui mediu educațional eficient în sistemul de învățământ preuniversitar au dus treptat la conștientizarea faptului că, în societate, școala este departe de a mai fi considerată o sursă unică de educație și, drept urmare, cadrele didactice, fie acestea profesori, învățători sau educatori, sunt în ipostaza de a experimenta noi roluri, noi mijloace și instrumente pentru a răspunde actualelor provocări.

Din aceste considerente, am salutat preocupările cadrelor didactice de la Școala Gimnazială „George Călinescu” din Onești (Bacău) de a proiecta și edita revista **EDUCAȚIE, CULTURĂ, CREATIVITATE**, acest demers având ca intrinsecă o activitate colectivă de mare amploare și mai ales complexitate, care formează deprinderi și abilități de lucru în echipă și se constituie ca obiectiv esențial al activității de pregătire și formare a specialiștilor în domeniul educațional.

Prin structurarea revistei în două secțiuni, prima dedicată cadrelor didactice și a doua pentru diseminarea creațiilor elevilor din cât mai multe și mai diverse unități școlare, se realizează o frumoasă sinergie a valorilor, ducând la ideea unei publicații *despre și pentru elevi*, dar în același timp o publicație consistentă cu idei și articole ale cadrelor didactice, care pun în valoare experiența acumulată de-a lungul timpului în sistemul de învățământ.

Se remarcă în mod deosebit preocuparea pentru stimularea creativității elevilor, prin promovarea unor lucrări din cele mai diverse domenii, astfel încât elevii sunt solicitați să fie activi din punct de vedere intelectual dincolo de limita clasei, testează modul de lucru autonom, au ocazia să își pună întrebări, să imagineze ipoteze, căutând apoi elemente de răspuns, altfel spus, aceștia își dezvoltă baza gândirii raționale, aplicabilă în cele mai diverse situații.

Atât cadrelor didactice, cât și elevilor, li se oferă, prin intermediul acestei reviste, oportunități de manifestare autentică, dar și de formare a unor comportamente adecvate de recepționare a valorilor culturale prin documentarea și prezentarea informațiilor. Interacționând cu domeniul adevăratei culturi, se urmărește crearea și ulterior dezvoltarea unor calități semnificative – imaginația creatoare, aprecierea valorilor, spiritul explorator, adaptabilitate și înțelegere, atât în planul cunoașterii, cât și în cel al manifestărilor practice.

Prin efortul conjugat al tuturor celor implicați în concepere, redactare, revizuire și editare, această revistă se constituie într-un instrument educațional de calitate, atât din punct de vedere al varietății articolelor prezentate, cât și al designului și graficii publicației.

Biolog principal Dr. **Ana COJOCARIU**

Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași - Grădina Botanică „Anastasia Fătu”

CUPRINS

CADRE DIDACTICE

1. *Lecția, între tradiție și modernitate* - prof. Antoci Genovevapag 8
2. *Cetatea Aiudului, monument istoric* - prof. Voicu Corina Valentinapag 11
3. *Imaginație, măiestrie, artă... în realizarea obiectelor decorative* - M. I. Șorodoc Simona Rica și M. I. Lăcătuș Loredanapag 14
4. *Noile educații* - prof. înv. primar Low Delia Simonapag17
5. *Proiect de lecție* - prof. Jianu Lilianapag19
6. *Test de evaluare, clasa a III-a* - prof. înv. primar Gaița Sorina Elenapag 22
7. *Cultura organizațională în școală* - prof. Semeniuc Anapag 23
8. *Cartea sau calculatorul?*- bibliotecar-documentarist ing. Iliuță Adrianapag 26
9. *Fișă de lucru - Înmulțirea numerelor naturale* (clasa a III-a) - prof. înv. primar Lucaciu Adriana-Liviapag 29
10. *Rolul activităților extrașcolare în educația copiilor* - prof. Mîndricel Ana Adina Luiza...pag 30
11. *Utilizarea instrumentelor digitale în învățământul primar* - prof. înv. primar Moț Cornelia Alinapag 33
12. *Metode activ-participative în activitatea de predare-învățare-evaluare* - prof. înv. primar Lazăr Emiliapag 36
13. *Proiect de educație emoțională - Singurătatea copiilor cu părinții plecați la muncă în străinătate* - prof. Tcaciuc Carmen Danapag 42
14. *Test de evaluare finală - Modulul VI: Stagiul de pregătire practică în domeniul financiar-contabil* - prof. Balazs Adinapag 49
15. *Educația STEM - parte integrantă a vieții noastre* (studiu de specialitate) - prof. Manea-Marinescu Nicoletapag 52
16. *Controlul financiar* - prof. PISOI Marlyn Cameliapag 56
17. *Fișă de lucru (lectură)* - prof. înv. primar Boițiu Liliana-Corneliapag 58
18. *Activități de tip recreativ-instructiv, prilej de activizare și de dezvoltare a creativității* - prof. Lupu-Bangă Jeni și prof. Lupu-Bangă Theodora Antoniapag 60
19. *Abordarea interdisciplinară la biologie* - prof. Loredana Istodorpag 63

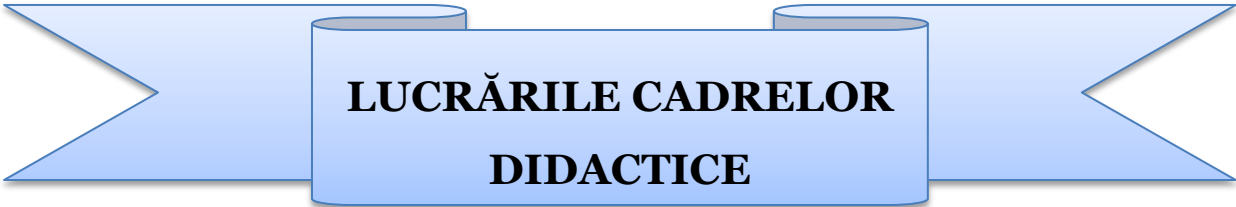
20. <i>Proiect didactic - prof. învă. primar Mocanu Anca-Irina</i>	pag 67
21. <i>Jurnalul - care e povestea ta? (proiect didactic) - prof. Tudor Eugenia-Laura</i>	pag 71
22. <i>Proiect tematic „În Banat, la mine-acasă...” - prof. învă. primar Soporan Camelia</i>	pag 74
23. <i>Educație prin egalitate=Educație cu dragoste - prof. învă. primar Tufă Nadia</i>	pag 79
24. <i>Muzica - arta de a gândi prin sunete - prof. Ciucă Daniela Raluca</i>	pag 82
25. <i>O școală pentru toți - prof. învă. primar Mateescu Gabriela</i>	pag 84
26. <i>Proiectul european eTwinning "DO YOU NEED ME? BECAUSE I NEED YOU!" - prof. Sas Cristina</i>	pag 88
27. <i>Fenomenul KITSCH și educația prin artă - prof. Mihai Alexandra-Georgiana și prof. Crăciun Nicoleta</i>	pag 90
28. <i>Tratarea diferențiată - premisă în asigurarea succesului școlar - prof. învă. primar Anton Daniela</i>	pag 95
29. <i>Implicații filozofice în poezia argheziană - prof. Ionel Eugenia-Maria</i>	pag 97
30. <i>Valențe formativ-educative ale strategiilor interactive - prof. Rotariu Oana Maria și prof. Rotariu Gheorghe</i>	pag 102
31. <i>Dezvoltarea creativității elevilor prin activități didactice - prof. învă. primar Papuc Carmen Cristina</i>	pag 105
32. <i>NOICA - școală și istorie - prof. Ionel Gabriel-Adrian</i>	pag 107
33. <i>Referatul - metodă alternativă de evaluare formativă - prof. Răileanu Mihaela</i>	pag 111
34. <i>Proiect didactic integrat - prof. învă. primar Neacșa Maria</i>	pag 116
35. <i>Natura - prietena noastră - prof. învă. primar Pescaru Ștefania Roxana</i>	pag 121
36. <i>Fișă de lucru - prof. Ivan Carmen</i>	pag 123
37. <i>Softul educațional - un instrument de învățare interactivă - prof. Ioniță Doina</i>	pag 125
38. <i>Programul Internațional „Să învățăm despre pădure” (Leaf - Learning About Forests) - Proiectul educațional „Pădurea, eroina lumii” - prof. Bujor Georgeta</i>	pag 127
39. <i>Importanța activității de voluntariat - prof. Cococi Maria Adria</i>	pag 131
40. <i>TIC în activitățile interdisciplinare (studiu științific) - prof. Căpruciu Marinela Mioara</i>	pag 134
41. <i>Educarea vitezei și a îndemânării jucătorilor de badminton prin mijloace tehnice - prof. Hahuie Valentin</i>	pag 138
42. <i>Elemente de deontologie a evaluării în contextul creșterii calității actului educațional - prof. Hahuie Monalisa Georgiana</i>	pag 143
43. <i>Metode moderne de predare în învățământul primar - prof. învă. primar Cotnareanu Elena</i>	pag 147
44. <i>Numărul de aur - prof. Bălănoiu Georgiana-Maria</i>	pag 150

45. <i>Easyclass - clasa digitală</i> - prof. Săbăreanu Lucian-Alexandru	pag 152
46. <i>Importanța folosirii competențelor de lectură la disciplina biologie</i> - prof. Săbăreanu Lăcrimioara	pag 157

ELEVI

1. Recenzia cărții <i>Cititorul din peșteră</i> de Rui Zink - Boișteanu Andrei.....	pag 160
2. <i>Conviețuirea</i> - Ciubotariu Ilina	pag 161
3. <i>Drumul unei picături de apă</i> - Ioan Ana-Maria	pag 162
4. <i>Pe un drum luminat</i> - Păvăleanu Ioana	pag 163
5. <i>Omul și protecția mediului înconjurător</i> - Lupu Ingrid Ioana	pag 164
6. <i>Drumul unei hematii în sistemul circulator al omului</i> - Zarzu Ilina	pag 166
7. <i>Poluarea și efectele ei</i> - Vîlea Bianca-Antonia	pag 167
8. <i>Lupul Joe</i> - Crișan Andra	pag 168
9. <i>Îndemn la citit!</i> - Botezatu Andreea	pag 169
10. <i>Copilăria</i> – Brânzan Daria	pag 170
11. <i>Molidul Țipy</i> - Crișan Alicia	pag 170
12. <i>Copilăria</i> - Dumitraș Oana-Cătălina	pag 171
13. <i>Maladii ereditare</i> - Matei Daria-Ioana	pag 172
14. <i>Reciclarea, o constantă a vieții omului modern</i> - Anton Denisa Maria	pag 174
15. <i>Voluntariatul pentru un mediu curat - o datorie morală!</i> - Crăciun Laurențiu	pag 175
16. <i>Copilăria</i> - Dumitraș Robert-Cristian	pag 177
17. <i>Prietenia</i> - Dumitraș Oana-Cătălina	pag 177
18. <i>Al meu pom drag</i> - Nădășan Raluca	pag 178
19. <i>O lume fermecată</i> - Spajic Diana Andreea	pag 179
20. <i>Iarna frumoasă</i> - Mândruțiu Maya	pag 180
21. <i>Prietenul meu</i> - Dumitraș Robert-Cristian	pag 180
22. <i>Jocurile copilăriei</i> - Mertic Alexia	pag 181
23. <i>Despre educație și idealuri</i> - David Bianca Elena	pag 182
24. <i>Fișă de lectură</i> - David Răzvan Nicolae	pag 183
25. <i>Dacă aș fi o plantă, mi-ar plăcea să fiu...</i> - Stejar Miriam Alessandra	pag 184
26. <i>Primăvara</i> - Stroe Beatrice	pag 184
27. <i>Programarea orientată obiect</i> - Căpruciu Alexandru Mihai	pag 185
28. <i>A sosit primăvara</i> - Bujor Roxana	pag 190

29. <i>Dacă aş fi o plantă...</i> - Orzoi Ștefania	pag 191
30. <i>Eleganță și rafinament</i> - Gavreliuc Melissa	pag 191
31. <i>O floare de lotus</i> - Jitcoviți Olivia	pag 192
32. <i>Vara în culoare</i> - Vasile Mihnea	pag 192
33. <i>Talentul meu</i> - Gavreliuc Melissa	pag 193
34. <i>Grădini imaginare</i> - Mihalașcu Andra	pag 194
35. <i>O lume fermecată</i> - Iordăchiță Teodora	pag 195
36. <i>Limbaajul de programare Python</i> - Bădoi Andrei-Claudiu	pag 196
37. <i>Cândoarea copilăriei</i> - Matei Bianca Nicole	pag 199
38. <i>Colaje - Medii de viață</i> - Kovacs Alexandru, Luca Daiana, Câmpan Patrick	pag 200
39. <i>Cântecul naturii</i> - Lăpuște Eric	pag 201
40. <i>Copacul dintre nori</i> - Țântilă Nicoleta	pag 202
41. <i>Conectarea omului cu natura</i> - Frângu Veniamin	pag 203
42. <i>Despre vertebrate, cât ai zice pește!</i> - Tudor-Fawaz Zahra	pag 203
43. <i>Copilăria - visuri și culori</i> - Crăciun Andra	pag 204
44. <i>Copilărie fericită</i> - Bugoncea Mădălin	pag 205
45. <i>Veverițele din curtea mea</i> - Butucelea David	pag 205
46. <i>Anotimpul preferat</i> - Boacă Sofia	pag 206
47. <i>Pe aripile copilăriei</i> - Mihăilă Daria	pag 207
48. <i>Caprele Irinucăi</i> - Airinei Andreea	pag 208
49. <i>Copilul – îngrijitorul naturii</i> - Frângu Veniamin	pag 209
50. <i>Cărțile din bibliotecă</i> - Pochișcan Daria	pag 210
51. <i>Laleaua</i> - Coroama Alexandra-Mihaela	pag 211
52. <i>Alcătuirea lalelei</i> - Țiploiu Ioana Denisa	pag 212

LUCRĂRILE CADRELOR DIDACTICE

LECȚIA, ÎNTRE TRADIȚIE ȘI MODERNITATE

Prof. Antoci Genoveva

Liceul Teoretic „Vasile Alecsandri”, Săbăoani

Fiecare om pe care îl întâlnesc în drumul meu îmi este superior prin ceva. De aceea încerc să învăț câte ceva pe lângă fiecare. (Sigmund Freud)

Educația înseamnă iubirea necondiționată a ființei umane, prin transmiterea sistematică și organizată a unor valori pentru dezvoltarea intelectuală, morală și fizică. Prin educație, omul se eliberează de întunericul din el și din jurul său, intrând în sfera luminii, a adevărului, a binelui, a dreptății, într-un cuvânt, a valorii.

Valoarea principiilor pe care trebuie să le aibă în vedere educatorul nu scade oricât se modernizează epoca în care trăim. Așadar, modelăm copilul de când este mic, dar modelăm și individul la maturitate, prin perseverență, disciplină și puterea exemplului.

Modelul tradițional de predare nu răspunde noilor tendințe în didactica modernă, fiind fondat pe învățarea frontală-studiul manualului-chestionare, pe un model de învățare pasiv. În mod tradițional, cadrului didactic îi revine rolul de emițător pentru a transmite cunoștințele spre un receptor aproape pasiv, determinat să memoreze și să reproducă informația.

Noul model de învățare este un model activ și presupune implicarea directă a elevului în procesul de dezvoltare a capacităților de învățare, în asimilarea cunoștințelor și dobândirea gândirii critice.

Acest model impune în activitatea la clasă un nou tip de relaționare pe mai multe direcții: profesor-elev, elev-elev, elev-profesor, aflate în opoziție cu tipul unidirecțional profesor-elev, care caracterizează modelul standard.

Kathee Terry (1996) demonstrează că rolurile se schimbă, se întrepătrund:

Profesorul a fost...	Profesorul devine...
Sursă de informații și actor principal	Facilitator al procesului de învățare
Centrat pe manual	Centrat pe realitate și pe cele mai recente surse de informare
Coordonator al activității grupurilor de elevi	Manager al situațiilor de învățare
Creator de reguli pe care le impune (Ce? Când? Cum?)	Facilitează dezvoltarea structurilor de gândire care fac posibilă învățarea permanentă
Un educator solitar	Membru al unei comunități educaționale compuse din elevi, profesori, manageri, părinți etc
Elevul a fost...	Elevul trebuie să fie...
Un receptor pasiv	Participant activ la actul învățării
Un executant obedient al sarcinilor stabilite	Profesor al colegilor săi
Sclav al unui curriculum prestabilit	Participant la decizia privind curriculum-ul școlar
Obligat să-și însușească un anumit manual	Un permanent căutător de noi informații din surse cât mai variate

Diferențele sunt semnificative și, de multe ori, modelul tradițional de predare este identificat ca fiind unul informativ, pe când cel modern este definit ca un proces activ.

În didactică, sunt încercări de a prezenta raportul dintre procesul de învățare activ și procesul de învățare pasiv ca reflex al raportului teoretic – practic, informal – formativ.

În învățământul de tip tradițional, se cultivă competiția între elevi, cu scopul ierarhizării acestora, și activitatea individuală. Competiția stimulează efortul și productivitatea individului și pregătește elevii pentru viață, care este foarte competitivă, dar poate genera conflicte și comportamente agresive, lipsa de comunicare între colegi, marginalizarea nedreaptă a unora dintre aceștia, amplifică anxietatea și teama de eșec, cultivă egoismul.

Modelul învățământului modern face apel la experiența proprie a elevului, promovează învățarea prin colaborare, pune accentul pe dezvoltarea gândirii în confruntarea cu alții. Munca în grup stimulează interacțiunea dintre elevi, creșterea stimei de sine, încrederea în forțele proprii, diminuează teama față de școală și intensifică atitudinile pozitive față de cadrele didactice. În același timp, munca în grup, prin colaborare, nu pregătește elevii pentru viața care este foarte

competitivă, metodele activ-participative aplicate în activitatea pe grupe sunt mari consumatoare de timp și necesită experiență din partea cadrului didactic, iar elevilor le trebuie timp ca să se familiarizeze cu acest nou tip de învățare.

Metodele de învățământ bine alese și aplicate duc la realizarea obiectivelor informaționale și formative ale lecției și ale activităților extrașcolare.

În școlile din România se practică în proporție mai mare modelul tradițional față de cel modern, tinzându-se spre implementarea celui din urmă, dar fără anularea primului, ci realizarea unei simbioze structurale între cele două. Modelul modern nu va putea supraviețui fără fundamentul celui tradițional.

Profesorul trebuie să deprindă măiestria de a le combina și a le demonstra eficiența și aplicabilitatea în diverse experiențe de învățare, înclinând balanța în favoarea celui modern, mult mai ușor acceptat de către elevi.

Să educi cu adevărat înseamnă să trezești în cel de lângă tine acele resurse care-l pot împlini și ridica, înseamnă să-l conduci pe celălalt spre descoperirea de sine, dându-i posibilitatea de a descoperi el însuși că i se potrivește, nu oferindu-i adevărul de-a gata, ci indicându-i direcția posibilă pentru a-l găsi.

Din punct de vedere educațional, internetul constituie o oportunitate interesantă, nouă, de instrument accesoriu al unor noi valori ce pot fi adăugate conținuturilor educative vehiculate în instituțiile școlare.

Noile sisteme de conectare și de comunicare pot accelera capacitățile comunicaționale, imaginative sau inventative, dar le și pot încetini sau stopa dacă nu sunt utilizate în chip judicios și, mai ales, în mod univoc. Instrumentul este cu atât mai bun cu cât el face ca elevul să treacă de la statutul de utilizator la cel de producător de idei, de sensuri, de trăiri. Oricât de performantă ar fi noua tehnologie, aceasta se cere a fi completată cu strategiile tradiționale/clasice de formare a abilităților umane.

Bibliografie:

1. Constantin Cucoș, *Educația. Iubire, edificare, desăvârșire*, Ed. Polirom, Iași, 2008
2. Elena Joița, Ecaterina Frăsineanu, M. Vlad, Vali Ilie, *Pedagogie și elemente de psihologie școlară*, Ed. Arves, Craiova, 2003
3. Maria Eliza Dulamă, *Metode didactice activizante*, Editura Clusium, Cluj-Napoca, 2004

CETATEA AIUDULUI, MONUMENT ISTORIC

Prof. Voicu Corina Valentina

Liceul Tehnologic Aiud

Cu siguranță cel mai cunoscut monument istoric din orașul meu este Cetatea Aiudului. Acest monument se bucură de o popularitate foarte mare, deoarece are deschidere la drumul național, este singura cetate din centrul orașului, pe care călătorii ocazionali, aflați în tranzit prin municipiul Aiud, o pot observa din mașina personală.

Cetatea a fost restaurată recent printr-un proiect structural pe fonduri europene și poate fi admirată în toată splendoarea ei, fiind vizitată anual atât de turiștii români, cât și de etnicii maghiari, care au studiat la Colegiul Bethlen Gabor din Aiud și se reîntorc în concediu.

Astfel, mijlocul orașului Aiud se păstrează una din cele mai vechi cetăți urbane din Transilvania (sec. XIII-XVI), **Cetatea Aiudului**. Cetatea este monument istoric, cu codul AB-II-a-A-00172.

Actuala Cetate are drept principale componente biserica reformată calvină și biserica evanghelică, înconjurată de o incintă fortificată. Cetatea a fost construită în secolul al XIV-lea, datorându-și aspectul actual modificărilor din secolele XVI-XVII. Numeroase cercetări arheologice au scos la iveală, sub Cetatea Aiudului, o așezare daco-romană, suprapusă de o fortificație de pământ. Pe acest loc cercetările arheologice au relevat existența unei așezări daco-romane din secolul al III-lea, peste care ulterior a fost înălțată o fortificație de pământ. Peste această fortificație, a fost ridicată cetatea în două faze. Cercetările arheologice au decoperit prima fază ca având loc în secolul al XIV-lea.

Aceste date intră în contradicție cu tradițiile locale săsești care indică ridicarea cetății înainte de marile invazii ale tătarilor din 1241, dar nu a putut fi confirmată această ipoteză.

Arhitectura cetății este de forma unui plan poligonal neregulat, cu o suprafață de app. 3500 m² și construită din piatră brută, cu o grosime a zidurilor de 1,2 m; cetatea a fost întărită cu turnuri atribuite diverselor bresle meșteșugărești care le întrețineau și ale căror nume le purtau.

Cetatea are 9 turnuri: turnul măcelarilor, turnul croitorilor, turnul cizmarilor, turnul blănarilor, turnul dogarilor, turnul olarilor, turnul kalendas, turnul lăcătușilor-fierarilor, turnul porții.

Din rândurile fiecărei bresle responsabile de turnuri, se alegeau ofițerii de breaslă, comandanții militari ai cetății. Legătura între turnuri se făcea prin drumul de strajă aflat în spatele

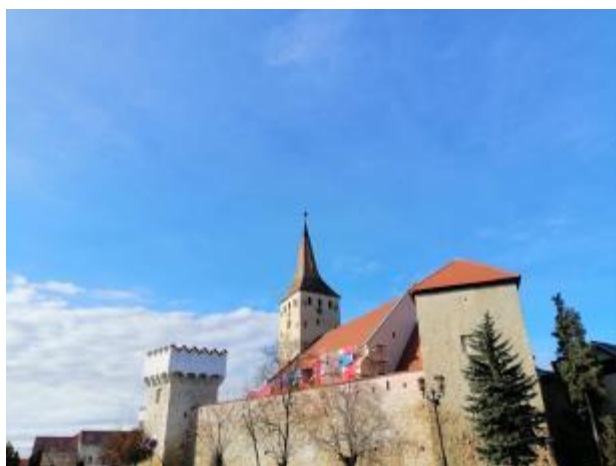
parapetului, la care se avea acces prin intermediul mai multor scări din lemn. În interiorul celor 9 turnuri, la nivelele lor superioare se putea ajunge prin scările interioare de lemn.

În interiorul zidurilor cetății se află Biserica Reformată-Calvină, ridicată în stil gotic târziu la sfârșitul sec. al XV-lea, de tip biserică-hală cu trei nave, cu absida poligonală și turn pe vest, interiorul modificat baroc. Lângă aceasta este dispusă Biserica Evanghelică-Luterană, ridicată în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, pe locul unei capele construite în 1333-1334.

Cetatea are ziduri groase de apărare, care demonstrează utilitatea defensivă a acesteia. Este înconjurată cu un șanț de apă care, din păcate, nu s-a păstrat până în zilele noastre. Cele 9 turnuri au rolul de a asigura paza și protecția locuitorilor cetății, fiind permanent supravegheate de cineva. Ferestrele cetății și ale zidurilor sunt puține, mici orificii care se aseamănă ca aspect cu gaura de la cheia unei uși, iar ca funcționalitate, rolul lor era de apărare. Castelele și zidurile fortificate sunt cele mai notabile exemple non-religioase medievale. Ferestrele aveau forma de cruce în scop decorativ, dar ofereau o potrivire perfectă pentru un arcaș ca să tragă în condiții de siguranță în invadatori. Ziduri crenelate (creneluri) erau bune adăposturi pentru arcașii aflați pe acoperișuri.

Accesul în cetate se făcea pe o poartă robustă, care era deschisă în timpul zilei, iar seara se închidea, protejându-i pe cei privilegiați din interior. Spațiul nu este foarte mare, astfel încât trebuia să se selecteze cu atenție persoanele care se refugiau în cetate.

Caracteristicile arhitecturale de monument istoric sunt: masivitatea și utilizarea frecventă a arcurilor curbe pentru ferestre, uși sau arcade. Același principiu al construcțiilor semicirculare a fost aplicat și pentru acoperișul de piatră, care a înlocuit lemnul în cele mai multe biserici; boltă în leagăn (ca un arc rotund continuu) și bolta ogivală (ce constă din două bolți în leagăn care se intersectau). Stâlpii masivi, rotunzi și pereții groși ai clădirilor romanice erau necesități structurale până la descoperirea tehnicilor perfecționate, asociate cu stilul gotic târziu, ce permiteau preluarea tensiunilor, unele dintre acestea (mai ales bolțile ogivale) fiind utilizate chiar și în perioada precedentă.

Cetatea Aiudului - foto arhiva personală

Biserica din interiorul cetății și turnul de supraveghere

Zidul de apărare care înconjoară cetatea

Bibliografie:

1. Dimen Levente și Nicolae Ludușan, *Geografia județului Alba*, Editura Aeternitas, Alba Iulia, 2015
2. Keith Hitchins, *Istoria României*, Editura Corint, București, 2005
3. Oliviu Socaciu, Matilda Tokacs, *Monografia Aiudului*, Editura Rizoprint, Alba Iulia, 2012

IMAGINAȚIE, MĂESTRIE, ARTĂ... ÎN REALIZAREA OBIECTELOR DECORATIVE

M. I. Șorodoc Simona Rica

M. I. Lăcătuș Loredana

Liceul Tehnologic „Mihai Eminescu”, Dumbrăveni

Mai mult decât orice alte activități, activitățile incluse în domeniul „educație estetică” constituie cadrul și mijlocul cel mai generos de activare și stimulare a simțului estetic, creativ, inovativ. Artă îl pregătește atât pe copil, cât și pe adult să trăiască în frumusețe și armonie, să aprecieze frumosul și să vibreze în fața sa.

Prin artă și lucru de mână se dezvoltă sensibilitatea senzorială, dar și cea artistică. Mediul în care copilul crește și se dezvoltă trebuie să-l ajute să se perfecționeze, să-și cultive talentul prin activități extrașcolare legate de pasiunea sa.

Se spune că frumosul este „atipic”, „atemporal” și „fără vârstă”. Artă este artă și atât, iar mai mult de atât, discutăm despre artă și meșteșug împreună, deoarece legătura dintre ele este mai apropiată în practica zilnică; acolo unde apare meșteșugarul, acolo unde apar îndemânarea, tehnica, măiestria, acolo apare de obicei și artă.

Prin „artă” și „meșteșug” vorbim și despre valorificarea diferitelor materiale reciclabile, a diferitelor materiale textile, demonstrând că, cu puțină creativitate, îndemânare și răbdare, poți realiza obiecte interesante.

Așadar, „lucrul de mână”, prin infinita posibilitate de individualizare a pieselor executate, prin valoarea de unicat pe care acestea o pot căpăta, este o îndeletnicire ce nu-și pierde niciodată valoarea și importanța în viața noastră de zi cu zi. În această eră a tehnologizării și a automatizării, „lucrul de mână” capătă o importanță și mai mare, fiind chiar un trend, un *must-have* al momentului.

Dacă în ceea ce privește piesele vestimentare industria i-a mai restrâns utilitatea, în decorațiunile interioare, „lucrul de mână” este de neînlocuit, el fiind cel care face să iasă în evidență priceperea și gustul designerului, personalitatea sa și, nu în ultimul rând, este cel care dă unicitatea unui cămin, a unui interior sau a unui exterior.

Alături de lucrul de mână tradițional (broderii, împletituri cu croșeta, tricotarea, țeserea), o pondere foarte mare o are înfrumusețarea diferitelor obiecte reciclabile (sticle, cutii), fiind folosite infinite și nebanuite materiale textile în ornarea acestora.

Sfoara, la prima vedere, este un element banal, folosit de regulă pentru a lega diverse pachete

și lucruri din casă. Cu toate acestea, sfoara poate fi folosită pentru a realiza decorațiuni *handmade* absolut superbe. Și pe cât de spectaculoase sunt rezultatele, pe atât de simplu sunt de realizat.

Iată de ce aveți nevoie pentru realizarea rapidă a unor sticle și vase decorative pline de stil:

- ✓ diverse obiecte din sticlă sau plastic, de la vase până la simple castroane, pahare sau sticle;
- ✓ sfoară de iută sau cânepă;
- ✓ foarfecă;
- ✓ lipici sau pistol de lipit.

Cum procedăm:

Procedura este suficient de simplă încât să nu fie nevoie de un ghid pe etape.

Trebuie să urmați forma și linia vasului ales și să lipiți, pur și simplu, sfoara în sens circular, „dând ocol” vasului. Când vă apropiați de marginea de jos, adăugați cu generozitate lipici transparent pe sfoară. Puteți decora apoi modelul obținut cu diferite floricele, scoici, semințe etc.

Obiectele decorative din sfoară au început deja să fie găsite în magazinele marilor retaileri, precum și la meșterii populari. Cu puțină atenție, însă, poți da chiar tu o nouă viață multor obiecte mai vechi, dar funcționale pe care le ai acasă, fără să fie nevoie de alte achiziții, transformând o sticlă goală de vin într-o vază sau un ulcior „achiziționat” din camera bunicilor într-un obiect decorativ superb și unic.

Obiectele artisanale realizate din banala sfoară de iută sau cânepă au o frumusețe aparte și reprezintă elemente decorative extrem de interesante.

Astăzi, a fi creativ înseamnă a avea mai multe șanse de a reuși în plan profesional, social, dar și personal. Pe de altă parte, creativitatea nu este o meserie învățată la școală, nu există o rețetă pe care o poți aplica pentru a stimula creativitatea copilului.

Arta este artă și atât...

Bibliografie:

1. Dorina Marin, *Promovarea tinerilor valori prin artă*
2. Emilia Bumb-Ometiță, *Producție și distribuire produse de artizanat*
3. www.bp-soroca.md/.../rolularteiplasticeindezvoltareacapacitatilorcreative
4. ideipentrucasa.ro/realizeaza-decoratiuni-interioare-din-sfoara
5. eghiduri.ro/casa-si-gradina/cum-folositi-sfoara-de...decorativ/151
6. www.casamea.ro › Bricolaj › Despre bricolaj › Fii creativ

NOILE EDUCAȚII

Prof. înv. primar Low Delia Simona
Școala Gimnazială Crăciunelu de Jos

În urma analizării problemelor societății contemporane, s-au identificat în plan educațional teme de gândire care au condus la nașterea „noilor educații”: educația pentru pace, educația ecologică, educația demografică, educația pentru participare și democrație, educația pentru schimbare și dezvoltare, educația pentru comunicare și mass-media, educația pentru timpul liber, educația nutrițională, educația comunitară, educația privind drepturile fundamentale ale omului etc. Din cauza schimbărilor și a nevoilor societății, această listă poate suferi modificări care vin să răspundă cerințelor societății. „Noile educații” pot fi introduse practic prin: tehnica „approche infusionnelle”, crearea unor module specifice în cadrul disciplinelor tradiționale, introducerea unor noi discipline centrate pe un anumit tip de educație.

Educația pentru pace promovează buna relaționare între comunități, dialogul și cooperarea, formarea unei personalități pentru apărarea păcii și liniștii. Acest tip de educație presupune formarea unor atitudini responsabile față de sine și față de comunitate (iubirea față de aproape etc), formarea unor aptitudini și trăsături de personalitate precum respectarea opiniilor celorlalți sau toleranța, asimilarea unor cunoștințe specifice problematicii păstrării păcii.

Nevoia introducerii educației ecologice a apărut din cauza apariției unor boli determinate de deteriorarea ecosistemului (poluarea apei, aerului), consecințelor nimicitoare ale lipsei de echilibru dintre mediu și dezvoltare, dezvoltării rapide și iraționale a industriei care conduce la poluarea și chiar distrugerea naturii. Educația ecologică urmărește sensibilizarea copilului față de mediul natural, înțelegerea folosirii raționale a resurselor și sporirii acestora, responsabilizarea față de gestionarea deșeurilor și implicarea în crearea unui mediu aspectuos.

Educația demografică sau așa numita *educație în materie de populație* pornește de la dreptul la naștere și existență, dar și de la teza că orice persoană este unică, irepetabilă. Educația demografică are drept obiective furnizarea unor date legate de politica demografică, de dinamica populației, de specificitatea vieții de familie și ocrotirea parentală, planificarea familială, oportunitatea eutanasiei, întreruperea sarcinilor etc.

Educația pentru schimbare și dezvoltare susține faptul că schimbarea este o stare de transformare ce trebuie anticipată și întâmpinată adecvat. În producerea comportamentului potrivit față de schimbare se pot identifica mai mulți pași precum: sesizarea schimbării, evaluarea naturii schimbării, crearea unor situații generatoare de schimbare.

Educația nutrițională pune în discuție formarea tinerilor în legătură cu importanța nutriției, a selectării hranei, a pregătirii corecte a acesteia, a determinării cantității raționale de hrană ce trebuie consumată, cât și îngrijirea propriului organism prin intermediul unui regim alimentar adecvat și echilibrat.

Așadar, „noile educații” sunt răspunsuri specifice la nevoile societății, fiind important ca în activitatea educativă să fie integrate cu succes, pentru a forma personalități conform cerințelor idealului educațional.

Bibliografie:

1. Constantin Cucoș, *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași, 2002
2. Gaston Berger, *Omul Modern și educația sa*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1973

PROIECT DE LECȚIE

Prof. Jianu Liliana

Liceul cu Program Sportiv, Alba Iulia

Unitatea școlară: Liceul cu Program Sportiv, Alba Iulia

Profesor: Jianu Liliana

Clasa: a VIII-a

Obiectul: Limba și literatura română

Subiectul: *Fraza. Raportul de coordonare în frază*

Tipul lecției: recapitularea și sistematizarea cunoștințelor

Durata: 50 de minute

Competențe generale:

2. Utilizarea corectă și adecvată a limbii române în producerea de mesaje orale în situații de comunicare monologată și dialogată
4. Utilizarea corectă și adecvată a limbii române în producerea de mesaje scrise, în diferite contexte de realizare, cu scopuri diverse

Competențe specifice:

- 1.4. Sesizarea particularităților gramaticale ale unui mesaj ascultat;
- 2.1. Construirea unui discurs oral pe o temă dată;
- 2.3. Asigurarea corectitudinii relațiilor sintactice la nivelul textului comunicat;
- 4.2. Utilizarea în redactarea unui text propriu a cunoștințelor de morfo-sintaxă, folosind adecvat semnele ortografice și de punctuație;
- 4.3. Identificarea efectelor expresive ale construcției lingvistice utilizate în diferite texte.

Competențe derivate:

1. Recunoașterea în frază a propozițiilor subordonate;
2. Recunoașterea elementelor introductive în frază;
3. Recunoașterea termenului regent pentru fiecare propoziție subordonată;
4. Delimitarea propozițiilor din cadrul frazei;
5. Identificarea raporturilor stabilite între propoziții.

Resurse:

Procedurale: conversația euristică, dezbateră, exercițiul;

Materiale: fișe de lucru, material bibliografic, manual;

Online: platforma educațională Google Classroom, Documente Google, crosswordlabs.com

Organizatorice: activitate frontală, activitate individuală.

Bibliografie:

1. Florentina Sâmișăian, Sofia Dobra, F. Halaszi, A. Davidoiu Roman, *Limba și literatura română –manual pentru clasa a VIII-a*, Editura Art, București, 2020
2. Violeta Bărbulescu, *Gramatica limbii române: sinteze de teorie și exerciții aplicative*, Editura S.C. TERATHOPIUS – S.R.L., Craiova, 1998

SCENARIUL DIDACTIC

Secvențele lecției	Competențe derivate	Activitatea profesorului	Activitatea elevilor	Modalități de învățare
Moment organizatoric (2 min)		- Mă asigur că toți elevii au reușit să se conecteze la platforma educațională.	- Se pregătesc pentru ora de limba și literatura română.	
Actualizarea cunoștințelor dobândite (6 min)		- verificarea, calitativ și cantitativ, a temei pentru acasă; - profesorul propune rezolvarea unui rebus pentru actualizarea cunoștințelor anterioare <a href="https://crosswordlabs.com/vi
ew/fraza">https://crosswordlabs.com/vi ew/fraza	- citesc și corectează tema - rezolvă rebusul	Conversația euristică
Precizarea subiectului	1, 2, 3, 4	-anunță tema lecției: <i>Fraza. Raportul de</i>	- notează titlul în caiete și ascultă cu	Expunerea, conversația

lecției și a principalelor competențe (2 min)		<i>coordonare în frază</i> și notează titlul în documentul Google; - enumeră competențele ce urmează a fi formate.	atenție competențele ce urmează a fi verificate/formate; - solicită lămuriri dacă este cazul	
Antrenarea elevilor în realizarea activității (30 min)	1, 2, 3, 4	- solicit elevii să își reamintească definiția frazei și să construiască o frază alcătuită din trei propoziții. - notez pe documentul colaborativ definiția frazei. - împreună ne reamintim tipurile de propoziții (principale și secundare, regente și subordonate), dar și conjuncțiile coordonatoare; - le explic elevilor, oferindu-le și exemple, faptul că între propozițiile din cadrul frazei se pot stabili raporturi de coordonare prin juxtapunere și joncțiune. - solicit ca elevii să prezinte categoriile de conjuncții coordonatoare.	- elevul care construiește fraza o notează pe documentul colaborativ; - elevii notează în caiete ceea ce se notează pe documentul-suport; - elevii își reamintesc clasele de conjuncții coordonatoare, oferind exemple de fiecare dată.	Conversația, explicația, exercițiul
Asigurarea feedback-ului (6 min.)	5	- are loc pe parcursul conducerii învățării, întărirea făcându-se treptat, prin aprecieri verbale făcute de către cadrul didactic. Acesta va reformula răspunsurile care nu sunt corecte sau nu sunt complete.		

Evaluare (1 min.)		- face aprecieri pe tot parcursul lecției și la final evidențiază cei mai activi elevi și încurajează și pe ceilalți la o participare mai activă.		
Asigurarea retenției (3 min.)	5	- prezintă tema pentru acasă, dând indicații cu privire la modul de rezolvare.	- își notează tema și ascultă explicațiile.	

TEST DE EVALUARE, CLASA A III-A

Prof. înv. primar Gaița Sorina Elena
Liceul cu Program Sportiv, Alba Iulia

- Analizați părțile de vorbire din următorul enunț: *Soarele strălucitor încălzește chipul lui Andrei.*
- Scrieți la plural următoarele substantive:

mire =

mierlă =

case =

dulap =

primăvară =

acadea =

lumină =

cană =
- Identificați substantivele din următoarea enumerare și așezați-le corespunzător în tabel: *mare, urât, aleargă, Matei, noi, șase, minge, visez, cântare, mergeți, verde, morcovi.*

Substantiv	numărare	felul		numărul	
		comun	propriu	singular	plural
copil	un copil-doi copii	x		x	

4. Realizați acordul dintre substantiv și adjectivul care îl însoțește:

Peștii (mare) înoată în apa (limpezi).

Cerceii (argint) îi poartă mamele (frumoasă) de câte ori sunt evenimente (special).

5. Alcătuiți enunțuri în care să respectați cerințele sugerate:

- a) verb, persoana a II-a, numărul plural;
- b) substantiv propriu, numărul plural;
- c) pronume personal, persoana a II-a, numărul plural;
- d) substantiv comun, numărul singular, genul neutru.

6. Formulați enunțuri în care următoarele cuvinte să fie, pe rând, substantiv și verb sau substantiv și adjectiv: *sare, haină, car, roșie.*

CULTURA ORGANIZAȚIONALĂ ÎN ȘCOALĂ

Prof. Semeniuc Ana

Școala Gimnazială Rona de Sus

Cultura ca fenomen al conștiinței colective, acționează ca model de acțiune și intervine pentru a corecta modul individual de acțiune. Sociologul francez E. Durkheim spunea: „Când conștiințele individuale, în loc să rămână separate unele de altele, intră în raporturi strânse, acționează activ unele asupra altora, din sinteza lor se degajă o viață psihică de un gen nou. (...) Antrenat de către colectivitate, individul se dezinteresează de el însuși și se oferă scopurilor comune” (Durkheim, 1991, pag.80).

În timp ce prin instituții se formulează regulile sau cadrul normativ al interacțiunilor, organizațiile sunt principalii actori colectivi care modelează strategii și promovează acțiuni și interacțiuni în contextul instituțional dat.

C. A. Huțu definește cultura organizațională ca fiind „un cod, un sistem logic de structurare a comportamentelor și semnificațiilor, care a trecut cu succes testul timpului și servește membrilor organizației ca ghid pentru adaptare și supraviețuire” (Huțu, 1999, pag.98).

Cultura organizațională este rezultatul activităților practice de management, din interacțiunea relațiilor dintre membrii organizației și ca un răspuns la problemele ce apar în mediul intern și în cel extern. Un rol major în formarea sau transformarea culturii organizaționale îl au conducătorii

organizației, care acceptă anumite valori și le promovează în colectiv. Munca în echipă este capacitatea de a munci împreună pentru a realiza o idee comună, capacitatea de a direcționa realizările individuale spre obiectivele organizaționale. Este sursa ce le permite oamenilor obișnuiți să atingă rezultate neobișnuite.

Cultura organizațională a școlii poate fi definită ca fiind „ansamblul valorilor, credințelor, aspirațiilor, așteptărilor și comportamentelor conturate în decursul timpului în fiecare organizație, care predomină în cadrul său și-i condiționează direct și indirect funcționalitatea și performanțele” (Nicolesco O., Verboncu, I., 1999, pag. 402).

Pentru *cultura educatorilor și a învățătorilor*, dominante sunt o serie de valori, cum sunt iubirea pentru copil, atașamentul față de profesie, cooperarea, în vreme ce pentru *cultura profesorilor*, cel mai adesea sunt dominante valorile legate de specializarea curriculară, excelența academică, competiția, intelectualismul. Uneori pot apărea conflicte între cultura educatorilor, respectiv a învățătorilor și cea a profesorilor, cei din prima categorie având sentimentul că sunt tratați cu superioritate de colegii lor profesori.

Cultura organizațională poate fi asemuită unui aisberg format dintr-o parte „vizibilă” (cu componente secundare, derivate) și o parte ascunsă (cu elemente primare). Analiza unei culturi organizaționale se poate face numai pe baza elementelor evidente, de suprafață, din care, în funcție de criterii, este reconstituită partea invizibilă. Partea vizibilă cuprinde simboluri și sloganuri, ritualuri și ceremonii, „mituri” și „eroi”, modele comportamentale, vestimentare, atitudini fizice, jargonul folosit de membrii organizației respective. Partea invizibilă cuprinde componentele propriu-zise ale culturii organizațiilor școlare. Determinarea elementelor acestei părți ține de interpretarea și corelarea elementelor vizibile constatabile. Dar aici pot exista mai multe teorii alternative ce țin atât de flerul și experiența celui ce face astfel de analize, cât și de originea contextuală a componentelor analizate și de caracterul lor eterogen și chiar contradictoriu.

Cultura organizațională a cadrelor didactice este segmentul culturii organizaționale a unei școli, care este cel mai puternic diversificat. Ea include substructuri care pot uneori să se afle în relații divergente, concurențiale și conflictuale (Păun E., 1999).

Cultura organizațională a elevilor se poate referi la modul de a vorbi cu colegii ori cu alte persoane din școală, modul de a se îmbrăca, preferințele muzicale sau pentru anumite jocuri, dar mai ales pentru diverse strategii de adaptare la instituția școlii și pe care elevii și le împărtășesc unii altora sau le dobândesc prin experiența personală. Aspectul major al culturii organizaționale a elevilor îl constituie strategiile de adaptare la structura de putere a culturii școlare. Elevii dezvoltă strategii legate de propriile nevoi, bazate pe experiența proprie cu școala, pe imaginea despre propria persoană. Aceste strategii sunt influențate de grupurile de prieteni, de abilitățile de socializare și de alți factori.

Sistemul educativ este, prin natura sa, conservator. Forțele care se opun de obicei schimbării și care de multe ori sunt mai puternice decât forțele favorabile schimbării sunt: **barierele culturale** (atitudini depășite, lipsa de informații, lipsa de competențe); **barierele sociale** (interesele unei categorii sociale, conformismul cu anumite norme sau stereotipuri) **barierele organizaționale** (centralismul birocrăției) **barierele psihologice** (mentalități depășite, sentimentul de frustrare și insecuritate socială).

Dizarmoniile care apar în cultura școlară pot fi de natură **externă (locală**-scăderea populației școlare și a puterii economice a populației cartierului, fluctuația cadrelor didactice,etc; **națională** - profesionalizarea carierei didactice, impunerea cerințelor de formare continuă etc; **internațională** - asigurarea accesului la educație pentru toți copiii, necesitatea integrării copiilor cu CES etc), dar și de natură **internă** (reducerile de personal, introducerea unui nou sistem de formare și evaluare a personalului etc).

Pentru a evita dizarmoniile într-o instituție de învățământ, managerul trebuie să știe care sunt acele puncte slabe ale organizației pe care o conduce, acele puncte în care trebuie introdusă schimbarea. Dintre acestea, se pot menționa:

- ✓ neimplicarea suficientă a personalului în problemele și viața școlii;
- ✓ lipsa de inițiativă în derularea unor proiecte la nivel local, național sau internațional;
- ✓ lipsa de asumare a responsabilității;
- ✓ existența unei preocupări pentru corectitudinea formală a activității, în detrimentul preocupării pentru rezultatele efective ale acesteia;
- ✓ existența unor tensiuni și conflicte pe fondul restrângerilor de activitate.

Măsurile care se impun pentru a obține mai multe avantaje de care trebuie să se țină seama pot fi:

- ✓ mărirea productivității (în domeniul școlar ar însemna creșterea calității actului didactic);
- ✓ cunoașterea oamenilor cu care lucrează și îmbunătățirea relațiilor cu aceștia;
- ✓ oferirea posibilității colaboratorilor de a se dezvolta din punct de vedere profesional;
- ✓ câștigarea unui timp pe care să-l dedice activităților strategice;
- ✓ crearea unei răspunderi personale față de manager din partea celui cărui i se delegă o activitate;
- ✓ exprimarea clară a așteptărilor în privința rezultatelor și a nivelului de performanță;
- ✓ recompensarea performanțelor înalte;
- ✓ monitorizarea atentă a performanțelor și intervenția rapidă în cazul producerii unor greșeli.

Bibliografie:

1. Emil Păun, *Elemente de sociologia educației*, București, 2001

2. Ovidiu Nicolescu, *Management comparat*, Ed. Economică, București, 1997
3. Rodica Mariana Niculescu, *Curs Management educațional*, Brașov, 2007
4. Șerban Iosifescu, *Managementul educațional la zi*, în „Info Educațional”, anul I, nr. 1

CARTEA SAU CALCULATORUL?

Bibliotecar-documentarist ing. Iliuță Adriana
Școala Gimnazială „Dragoș Marin”, comuna Ștefan cel Mare

Răsfoind o carte, lecturând-o, fiind desigur încântați de conținutul și grafica sa, ne punem în mod firesc o seamă de întrebări: cum s-a realizat aceasta, cum s-a tipărit, de când se tipăresc cărți, cât este tehnică și cât este artă, cât este hârtie și cerneală, dar nu în ultimul rând cât este minte, suflet și lumină?

Pentru a răspunde la aceste întrebări, consider că este necesar să amintesc că scrisul, una din marile invenții ale omenirii, este cel care a făcut posibilă existența cărților de astăzi. Scrisul, constând din reprezentarea prin semne convenționale a gândirii umane, a apărut treptat, în mai multe focare de civilizație, sub forme variate în timp și în spațiu, ca urmare a necesității de comunicare între grupurile umane.

Cele mai vechi cărți pot fi socotite tăblițele cuneiforme din argilă arsă din Mesopotamia și sulurile de papirus din Egipt. Tăblițele erau în general dreptunghiulare, de dimensiuni variate, până la 37 cm lungime. Când a apărut necesitatea scrierii și pe a doua tăbliță, a apărut și cartea.

Cartea antichității, în forma ei clasică, era scrisă pe piele de animale sau papirus și avea forma de rulou sau de sul; se numea *volumen* (*volumen*, *-inis* = înfășurare, încolăcire, mișcare circulară), iar bățul de lemn, os, fildeș etc. în jurul căruia era înfășurată banda de papirus se numea „ombilic”.

Încă din antichitate, oamenii au fost preocupați de scrierea manuscriselor frumoase și rare, a textelor originale ale unor scriitori consacrați, ceea ce a dus la apariția bibliotecilor în centrele culturale importante. Biblioteca din Alexandria a fost cea mai vestită bibliotecă antică, în anul 300 î.H. existau acolo aproape 1 million de volume (papirusuri).

În Evul Mediu, forma generală a cărții este codexul (lat. *codex*, *-cis* = scoartă, trunchi de copac), având ca model tablele romane legate cu balamale. Prin înlocuirea tablelor cu foi de

pergament, codexul era mai ușor de mânuit și se putea scrie pe ambele fețe ale pergamentului sau hârtiei.

Principalele centre de copiere erau în Evul Mediu mănăstirile, unde scribii – călugări care învățau să citească și să scrie – copiau cărțile și le decorau. Aceste cărți făcute manual necesitau mult timp și multă muncă, astfel că doar bogații și bisericile și le permiteau.

Dar în secolul al XV-lea, prin inventarea tiparului, germanul Johann Guttenberg, devine deschizătorul unei noi ere în istoria omenirii, în care cartea, ca mijloc de informare, devine accesibilă unui public din ce în ce mai larg.

Cartea – ca manieră specială de a trăi – a constituit, de la apariția ei, un mediu optim de comunicare între oameni, o cale puternică de transmitere de la un timp la altul, de la o societate la alta, de la un popor la altul, a valorilor culturale, științifice, artistice, zămislite în fiecare colț din lume. Cartea a fost, este și va fi un liant ce creează, dezvoltă și menține multitudinea și varietatea relațiilor interumane, pe care se sprijină existența socială.

Cel mai sigur prieten, și cel mai bun e cartea. Dacă vrei, te încântă cu descoperirile ei, îți dă o mai largă vedere, te întărește cu vorbe și îți dă ajutor dacă vrei. Unde să mai găsești atâtea foloase, o fire mai laudabilă, o veselie mai neschimbătoare atât de tăcută când e vorba de bârfă, cu atât de frumoasă rostire, atât de grăbită să te răsplătească, cu atât de neînsemnate dorințe?

Dacă sunt discutate cum se cuvine, cărțile vorbesc despre viața celorlalți oameni și despre noi înșine. Citindu-le, observăm cum ne șlefuiască mintea cu vorbe înțelepte, cum ne modelează sufletul cu sentimente pilduitoare. Altfel spus, volumele tipărite sunt poticniri în calea destinului nostru muritor sau, potrivit lui Sadoveanu, numai în preajma cărților „crește lumina cea fără de amurg a unei umanități în care muritorii împlânziți vor birui tristețea trecerii prin viață.”

Relația omului cu cartea are o istorie îndelungată. Lectura a fost, este și va rămâne o activitate de îmbelșugare cognitivă și spirituală specifică cititorului care va aprecia pe deplin un text literar, când va renunța pentru o clipă la prejudecățile sale culturale, la diversele problemele subiective în favoarea explorării lumii interioare a celui care scrie sau a celui despre care se scrie. Lectura nefiind un act gratuit, produce îmbogățirea sinelui cu o nouă cunoaștere, cu o modalitate nouă de receptare a lumii interioare și exterioare. În concluzie, cititul este o hrană care te metamorfozează și scoate din tine tot ceea ce te reprezintă.

Un lucru important este și calitatea cărților de a nu face zgomot, în schimb, îndemnându-te cu tainic cântec de sirenă, să le răsfoiești, să le redeschizi, produc seisme culturale și științifice, dând naștere unor neașteptate vibrații spirituale.

Fără îndoială, cărțile rămân personajele principale ale universului nostru cultural, continuând să modeleze mentalități și să-și manifeste eficiența, contribuind la îndestularea culturală a umanității.

În ciuda tuturor acestor foloase pe care le aduc cărțile, în zilele noastre, când elevii se dezlipesc cu greu de calculator, când referatele se descarcă de pe Internet, când activitatea creatoare se reduce la copiat, părinții și profesorii trebuie să depună un efort îndoit pentru a-i convinge pe elevi să mai lase calculatorul din când în când în favoarea lecturării unei cărți.

Dar cartea nu înseamnă doar foaia de hârtie pe care a fost publicată, ci conținutul, informația; pentru că cititorul știe că ceea ce dă identitate cărții este experiența intimă a lecturii, universul pe care i-l deschide acest izvor de cunoștințe, și nu aspectul ei, obiectul fizic. Același conținut poate fi publicat atât pe hârtie, cât și în format electronic. Mediul electronic, apariția calculatoarelor au adus totodată cartea într-o altă înfățișare - cartea electronică.

Ajunși în acest punct, se cuvine să răspundem la întrebarea: ce este de fapt calculatorul și de ce are un rol atât de important în viețile noastre?

Suntem în era informației. În zilele noastre, mai mult ca oricând, este o cerere incredibilă de informații. Oamenilor le place să găsească și să citească informații care să le îmbogățească cunoștințele, să le facă viața mai ușoară sau numai ca să se distreze sau să-și petreacă în mod plăcut timpul liber. Omul are nevoie de informare, omul de afaceri are nevoie de informare, rapidă, scurtă și la obiect. Așa au apărut calculatorul și rețelele de comunicații. Așa a apărut Internetul, dintr-o nevoie de comunicare rapidă, ușoară și fără griji. Ochii noștri au început să fie mult mai atenți în fața unui calculator, în fața unui ecran de sticlă pe care ni se desfășoară o imagine, decât în fața unui ziar sau a unei cărți ori a unei reviste.

Cunoașterea lumii înconjurătoare cu ajutorul calculatorului a devenit o realitate datorită volumului mare de informații ce ne este pus la dispoziție. În același timp, imaginile dinamice, culorile vii și efectele sonore transformă acest proces într-un joc captivant.

Pentru mulți copii, tineri și utilizatori casnici, calculatorul este un mijloc de divertisment folosit pentru jocuri, muzică, filme și navigare pe Internet. Pentru adulții care lucrează la firme, bănci și supermagazine, calculatorul poate fi considerat un instrument de calcul, iar pentru programatori și oamenii de știință, o mașină care poate fi programată. Având în vedere că un calculator e capabil să memoreze volume mari de date (cărți electronice, jocuri, muzică, filme), se poate spune că acesta este „o memorie uriașă”.

În societatea de azi și mai ales în cea viitoare în care calculatorul se afirmă ca un instrument indispensabil, ființele umane care nu posedă o anumită pricepere în mănuierea computerelor se vor afla în postura celui care ar dori să consulte o lucrare sau o colecție într-o bibliotecă de mărimea celei a Congresului american (cea mai mare bibliotecă din lume, dispunând de peste 72 milioane de piese), dar fără a putea apela la vreun sistem de clasificare a cărților sau la vreun catalog de fișe și care n-ar avea nici șansa de a întâlni un bibliotecar amabil, în măsură să-i furnizeze informații utile.

Apariția cărților, a bibliotecilor și a librăriilor electronice aduce astăzi omenirea în fața unei dileme: ce va aduce viitorul, cine va învinge? Oare hârtia, ca suport, va deveni o amintire, aidoma pergamentului sau altor materiale? Oricare ar fi răspunsul la această întrebare, adică indiferent de suportul cărților, putem spune împreună cu Miron Costin că „nu e alta mai frumoasă și de folos în toată viața omului zăbavă decât cititul cărților”.

Bibliografie:

1. Eugenia Șincan, *Îndrumător pentru învățători, părinți și copii*, Editura „Gheorghe Alexandru”, Craiova, 1993, p. 9
2. Silvia Nuță, *Metodica predării limbii române în clasele primare*, Editura Aramis, București, 2000, p.233-234

FIȘĂ DE LUCRU

Înmulțirea numerelor naturale

Clasa a III-a

Prof. înv. primar Lucaciu Adriana-Livia

Școala Gimnazială „Liviu Rebreanu”, Cluj-Napoca

1. Calculează:

438x	319x	237x	438x	394x	938x
<u> 3 </u>	<u> 4 </u>	<u> 5 </u>	<u> 7 </u>	<u> 6 </u>	<u> 3 </u>

$442 \times 4 =$

$196 \times 9 =$

$133 \times 8 =$

$726 \times 3 =$

$329 \times 6 =$

$219 \times 4 =$

$806 \times 6 =$

$105 \times 7 =$

$527 \times 2 =$

$514 \times 5 =$

$310 \times 6 =$

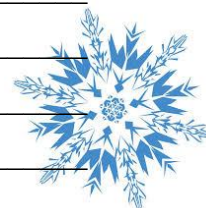
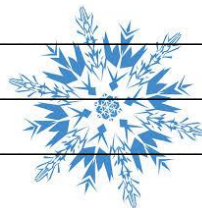
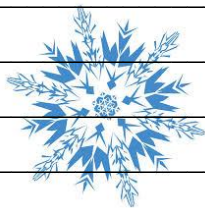
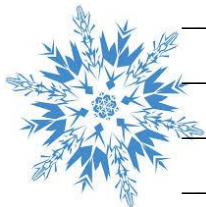
$197 \times 7 =$

2. Calculează produsul dintre suma numerelor 143 și 135 și diferența lor.

3. Să se afle suma a trei numere, știind că primul este 150, al doilea este cât dublul primului, iar al treilea este cu 179 mai mic decât al doilea.

4. Din cele 3000 de globuri dintr-un depozit, s-au vândut de două ori câte 517 globuri roșii și de câte 4 ori câte 428 de globuri aurii.

Câte globuri au rămas în depozit?

ROLUL ACTIVITĂȚILOR EXTRAȘCOLARE ÎN EDUCAȚIA COPILOR

Prof. Mîndricel Ana Adina Luiza
Colegiul Tehnic Forestier Piatra Neamț

Activitățile extrașcolare sunt foarte importante pentru dezvoltarea armonioasă a copilului. Studiile de specialitate susțin că acestea ajută elevii la formarea unei atitudini pozitive față de învățare, aceștia au performanțe școlare mai ridicate, li se formează abilități practice diversificate, dar și strategii adecvate de rezolvare de probleme.

Pe lângă toate acestea, activitățile extrașcolare acționează și asupra stimei de sine, iar sentimentul de împlinire este mult mai ridicat.

Activitățile extrașcolare se referă la acele activități realizate în afara mediului școlar, în afara instituției de învățământ, cu participarea clasei, a mai multor clase de elevi sau a mai multor instituții de învățământ.

Plantare – foto original

Ecologizare – foto original

Vizită Stația de Epurare – foto original

Activitățile extrașcolare vizează, de regulă, acele activități cu rol complementar orelor clasice de predare-învățare. Aria de desfășurare a acestora e greu de delimitat. Pot fi excursii, drumeții, vizite la muzee, la diverse instituții publice, la alte unități de învățământ, vizionarea de spectacole de teatru, operă, muzică clasică, activități artistice, cluburi tematice, activități sportive, legate de protecția mediului etc.

Iată câteva caracteristici de bază ale activităților extrașcolare:

- ✓ înglobează activitățile organizate de școală în afara mediului școlar sau/și de către alte instituții extrașcolare specializate (cluburi sportive, cluburi și palate ale copiilor, școli de artă/muzică pentru copii etc.);
- ✓ au rol complementar celui al școlii;
- ✓ dezvoltarea copiilor depinde de un întreg sistem de fenomene și relații, iar activitățile extrașcolare reprezintă un element fundamental în rețeaua școală-familie-comunitate;
- ✓ oferă posibilitatea de exprimare și explorare a identității, dezvoltă capitalul social al copiilor.

Este cunoscut faptul că activitățile extrașcolare generează capital social și uman, constituie un mediu formator mai atractiv, în afara contextului instituțional.

Participarea elevilor la astfel de activități îi ajută să se înțeleagă pe ei înșiși prin observarea și interpretarea propriului comportament în comparație cu al celorlalți.

Activitățile extrașcolare reprezintă totodată un element prioritar în politicile educaționale, întrucât au un impact pozitiv asupra dezvoltării personalității elevilor, asupra performanțelor școlare și a integrării sociale.

Un studiu indică un impact diferit al activităților extrașcolare, în funcție de tipul acestora și rata de participare, astfel:

- ✓ participarea în cadrul tuturor tipurilor de activități extrașcolare corelează cu creșterea rezultatelor și performanțelor școlare;
- ✓ participarea la activități sportive înregistrează o probabilitate mai mare ca elevii să aleagă să urmeze o școală superioară (nivel universitar) până la la împlinirea vârstei de 21 de ani;

- ✓ participarea la activități prosociale corelează cu o rată mai mică de delincvență în rândul elevilor participanți.

Participarea la acest tip de activități lărgeste orizontul cultural al elevilor, completând cu noțiuni noi volumul de cunoștințe însușite în cadrul orelor de curs.

De asemenea, constituie un mijloc de formare a competențelor, contribuie la educarea morală, estetică a elevilor, dîciplinându-le acțiunile și extinzându-le orizontul cultural-artistic.

Activitățile extrașcolare reprezintă un mijloc de formare a deprinderilor elevilor de a-și folosi, în mod rațional, timpul liber, sunt propice manifestării spiritului de independență și inițiativei.

O altă particularitate a activităților extrașcolare, de o reală importanță, o constituie legătura acestora cu partea practică.

Aplicarea cunoștințelor în cadrul activităților extrașcolare are valoarea unui exercițiu de dezvoltare a aptitudinilor elevilor. Important în derularea acestor activități este faptul că elevii pot fi antrenați atât în inițiere și organizare, cât și în modul de desfășurare a acestora.

Condiția primordială pentru receptarea corectă și coerentă a mesajului o reprezintă demersul adoptat de cadrul didactic, metodele, procedeele, modul și modalitățile utilizate, precum și cadrul în care se desfășoară procesul. Modelarea, formarea, educarea cer timp și dăruire.

Complexitatea finalităților educaționale impune îmbinarea activităților școlare cu cele extrașcolare. Scopul activităților extrașcolare este dezvoltarea unor aptitudini speciale, cultivarea interesului pentru acțiuni socio-culturale, facilitarea integrării în mediul școlar, valorificarea talentelor personale și corelarea aptitudinilor cu atitudinile caracteriale.

Prin aceste activități, li se oferă elevilor un alt mod de însușire a unor trăiri, valențe pozitive ale vieții, valori morale și nu numai.

Activitățile extrașcolare dezvoltă gândirea critică și stimulează implicarea generației tinere în actul decizional, realizându-se astfel o simbioză lucrativă între componenta cognitivă și cea comportamentală.

Bibliografie:

1. Maria C. Țîru, *Pedagogia activităților extracurriculare* – suport de curs, Cluj-Napoca, 2007
2. Vasile Chiș, *Mijloace de învățămînt și integrarea acestora în activitățile de instruire și autoinstruire*, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2001
3. Viorel Lazăr, Aurel Cărășel, *Psihopedagogia activităților extracurriculare*, Ed. Arves, Craiova, 2007

UTILIZAREA INSTRUMENTELOR DIGITALE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR

Prof. învă. primar Moț Cornelia Alina
Școala Gimnazială Găvojdia

Lumea se schimbă, fie că ne place acest lucru sau nu. Ritmicitatea acestei schimbări este numai rareori mai rapidă decât cea normală și aceasta se întâmplă de cele mai multe ori cu noile tehnologii științifice. Internetul semnifică o noțiune bine definită, care influențează viața a milioane de oameni. E foarte important să folosim web-ul nu numai ca un mijloc de distracție, dar mai ales ca mediu de comunicare interactiv și în mediul școlar.

Cea mai mare rețea de informații și comunicare din lume ne oferă o mulțime de informații din toate domeniile de activitate și cunoaștere.

Internetul, în special, joacă un rol tot mai important în învățământ. Și aceasta nu numai fiindcă elevii au posibilitatea să rezolve temele și să elaboreze referatele sau activitățile prin descărcarea informațiilor de pe Internet. Acestea trebuie să se fi dezvoltat la sfârșitul educației obligatorii și trebuie să acționeze ca fundament pentru învățare, ca parte a educației pe tot parcursul vieții.

Cunoașterea platformelor și instrumentelor digitale este esențială pentru educație, mediul profesional, participarea activă în comunitate și societate. În cazul învățământului preuniversitar și nu numai, este important să înțelegem competența digitală, în egală măsură să o cultivăm și aprofundăm.

Competențele-cheie sunt indispensabile, mai ales în contextul actual, deoarece ele reprezintă un pachet cu întrebări multiple, transferabil, de cunoștințe, abilități și atitudini de care au nevoie toți indivizii pentru împlinirea și dezvoltarea personală, incluziune socială, acomodare socială și culturală.

Tabla, creta, cartea și caietul au reprezentat instrumentele clasice ale învățământului școlar vreme de secole. Prin contrast, programele moderne de învățare oferă foarte multe avantaje: sunt elaborate în mod remarcabil, într-un spirit cu adevărat didactic și pedagogic, eliminându-se astfel orice confuzii. În plus, beneficiază de animație, sonorizare și sunt mai atractive.

Când elevului i se prezintă lecția în culori atractive, însoțite și de sunete vesele, învățatul poate deveni distractiv și atractiv. Totuși, trebuie să remarcăm critic că nici cel mai bun program nu

poate înlocui în totalitate contactul personal sau statul față în față cu un cadru didactic. Programele de învățare trebuie să fie văzute ca o completare și o extindere a formelor clasice de educare.

Nu putem concepe, ca în secolul XXI, să putem să ne desfășurăm activitatea la catedră în absența mijloacelor media tocmai datorită impactului pozitiv pe care îl are tehnologia în minunata profesie pe care o desfășurăm. Activitatea didactică presupune în mod obligatoriu, din punctul nostru de vedere, creativitate, originalitate și ieșirea din tiparele anacronice. Tocmai de aceea, a stăpâni mijloacele media devine o cerință imperioasă în activitatea instructiv-educativă din zilele noastre, acest raționament stând la baza activităților curriculare și extracurriculare pe care le-am desfășurat până în prezent.

Această prezentare este un prim pas pentru mine, dar și pentru colegii mei, profesorii pentru învățământ primar, spre utilizarea tehnologiei în învățământul primar sau pentru derularea activităților online cu clasa de elevi. În marea majoritate a timpului, utilizarea e-tehnologiilor salvează timp și energie, captându-se ușor atenția școlarilor mici și căpătând interes pronunțat din partea părinților.

Pentru alegerea instrumentelor digitale, profesorii trebuie să urmărească valențele pedagogice ale acestora, ținând cont de gradul de interacțiune, de comunicare și colaborare, de dezvoltarea competențelor.

Prin complexitatea instrumentelor digitale puse la dispoziție, oferă multiple beneficii pentru școlarii mici, printre care un mediu de învățare mult mai confortabil, dar care necesită suportul adulților (al părinților, în cazul învățării de acasă). Un aspect motivant pentru cadrele didactice îl reprezintă schimbul de bune practici și asistența din partea colegilor, împărtășirea experiențelor și a abilităților acumulate.

În următoarele rânduri, vă prezint câteva dintre aplicațiile și instrumentele digitale care se pot utiliza în facilitarea învățării online și în susținerea școlii de acasă sau pentru folosirea lor la clasă, pe care eu le-am creat și le folosesc.

Pentru a servi nevoilor tinerei generații, am optat pentru diverse mijloace media care permit desfășurarea unor activități colaborative: *Google Docs*, *Jigsawplanet*, *Story Jumper*, *Liveworksheets*, *Blabberize*.

În *Google Docs*, am realizat împreună cu elevii portofolii online, ne-am pregătit pentru testele de evaluare, dar și pentru evaluările naționale la clasele a II-a și a IV-a, fără a ne mai deplasa la instituția de învățământ, am realizat chestionare online pentru evaluarea satisfacției beneficiarilor la diferite discipline, dar și la disciplina Comunicare în limba română și Limba și literatura română, am creat chestionare pentru evaluarea activității desfășurate la Clubul de lectură al clasei; am realizat teste de evaluare online.

Platforma *Jigsawplanet* este o aplicație care permite încărcarea unui fișier de tip text sau fotografie și decuparea sub forme de piese de puzzle în funcție de complexitatea dorită (de la 3 la câteva sute de bucăți). Este o aplicație gratuită și nu este obligatorie crearea de cont de utilizator.

Liveworksheets (www.liveworksheets.com) vă permite să transformați foile de lucru tradiționale tipărite (doc, pdf, jpg) în exerciții interactive online cu autocorecție, pe care le numim „foi de lucru interactive”. Foile de lucru interactive profită din plin de noile tehnologii aplicate educației: acestea pot include sunete, videoclipuri, exerciții de drag and drop, alăturare cu săgeți, alegere multiplă etc, și chiar exerciții de vorbire, pe care preșcolarii trebuie să le facă cu ajutorul microfonului. Puteți să vă păstrați foile de lucru private, există o limită de 30 de foi de lucru private sau puteți crea cărți digitale. Multe dintre foile de lucru pot fi descărcate și în format pdf (dacă autorul a permis această opțiune). Puteți descărca 10 foi de lucru pe zi, iar pentru cei care lucrează pe Google Classroom se pot atribui direct la grupa formată.

StoryJumper este un site web excelent pe care noi l-am utilizat pentru Proiectele eTwinning, realizând Cărți colaborative împreună cu partenerii noștri din proiecte și care oferă șansa elevilor de a scrie, crea și publica propriile povești. Acest site oferă instrumente simple de creare, care sunt asigurate să angajeze abilitățile de creativitate ale elevilor și să demonstreze abilitățile lor de scriere a cărților de povești.

Profesorii pot găsi numeroase modalități de a utiliza *StoryJumper* cu elevii. Tabloul de bord permite profesorilor să creeze o clasă virtuală sigură, unde toate lucrările elevilor pot fi revizuite, precum și trimise părinților. Se poate utiliza *StoryJumper* la toate materiile de învățământ.

Un instrument de editare a fotografiilor este *Blabberize* (blabberize.com/), care creează animații vorbitoare dintr-o fotografie sau altă imagine. Răsfoiți blaburile gata făcute sau creați altele noi. Încărcați o imagine de pe computer, selectați o zonă pentru a deveni „gura” vorbitoare și înregistrați sunetul utilizând microfonul sau încărcați un fișier scurt mp4 de pe computer, asigurându-vă că „permiteți” accesul la microfonul computerului. Îți poți povesti fotografia în cele 30 de secunde alocate, apoi se salvează când este completă. Opțiunile includ marcarea blab-ului dvs. „matur” sau „privat” (care nu este afișat în „ultimele” pagini și în alte zone publice). Distribuți mesajele completate prin e-mail sau încorporate într-o altă pagină web, blog sau wiki. Utilizatorii care nu sunt familiarizați cu copierea/lipirea codului de încorporare pot partaja simplu, prin adresa URL a paginii blab.

Este important să ne folosim dăruirea ca profesori, iubirea noastră necondiționată pentru copii, capacitatea noastră de asimilare și cunoaștere, de adaptare în diferite situații, pentru a crea lucruri noi, interesante, captivante, chiar dacă sunt din sfera e-tehnologiilor.

Concluzionând, considerăm că introducerea Internetului și a mijloacelor media în activitatea instructiv-educativă duce la schimbări importante în sistemul de învățământ, aducând un plus de

valoare actului educativ prin faptul că stimulează gândirea logică a elevilor, îi motivează în activitatea de învățare, le dezvoltă gândirea și, nu în ultimul rând, cresc eficiența activităților educative.

Bibliografie:

1. Bernhard Eder, Willibald Kodym, Franz Lechner, European Computer Driving Licence. *Elemente de bază despre tehnologia informației*, București, Editura All Educational, București, 2007
2. Rentrop & Straton, *Consilier. PC Simplu și eficient*, București, 2003

METODE ACTIV-PARTICIPATIVE ÎN ACTIVITATEA DE PREDARE-ÎNVĂȚARE-EVALUARE

Prof. înv. primar Lazăr Emilia
Școala Gimnazială „Mihail Kogălniceanu”, Brăila

Metoda R.A.I are la bază dezvoltarea capacităților elevilor de a comunica prin întrebări și răspunsuri ceea ce tocmai au învățat. Denumirea metodei provine de la inițialele cuvintelor „Răspunde-Aruncă-Interoghează”. Se desfășoară astfel: la sfârșitul unei lecții, învățătorul împreună cu elevii investighează rezultatele obținute în urma predării-învățării printr-un joc de aruncare a mingii de la un elev la altul. Cel care aruncă mingea trebuie să pună o întrebare din lecția predată celui care o prinde. Cel care prinde mingea răspunde la întrebare și apoi aruncă mingea mai departe la alt coleg, repetând schema. Evident că interogatorul trebuie să cunoască și răspunsul întrebării adresate. Elevul care nu cunoaște răspunsul iese din joc, iar răspunsul va fi dat de cel care a pus întrebarea. Acesta mai are ocazia să arunce încă o dată mingea și deci să mai pună o întrebare. Dacă cel care pune întrebarea nu știe să răspundă la ea, și el este dat afară din joc. Eliminarea treptată din joc conduce la rămânerea în grup a celor mai bine pregătiți.

Pot fi sugerate următoarele întrebări:

- Ce știi despre.....?
- Care sunt ideile principale ale lecției.....?

- Despre ce ai învățat în lecția.....?
- Care este importanța faptului că.....?
- Cum justifici faptul că.....?
- Care crezi că sunt consecințele faptului.....?
- Ce ai vrea să mai afli în legătură cu tema studiată (predată).....?
- Ce întrebări ai în legătură cu subiectul propus?
- Cum consideri că ar fi mai avantajos să...sau să..?
- Ce ți s-a părut mai dificil din.....?
- Cum poți aplica cunoștințele învățate.....?
- Ce ți s-a părut mai interesant.....?
- De ce alte experiențe sau cunoștințe poți lega ceea ce tocmai ai învățat?

Metoda este adaptabilă oricărui tip de conținut, putând fi folosită la toate disciplinele. Elevii sunt încântați de aceasta metodă-joc, aceasta fiind totodată și o strategie de învățare care îmbină cooperarea cu competiția. Este o metodă de a realiza un feed-back rapid, într-un mod plăcut, mai puțin stresant și foarte agreat de elevi, permițând reactualizarea și fixarea cunoștințelor dintr-un domeniu, pe o temă dată. Elevii exersează abilitățile de comunicare interpersonală, capacitățile de a formula întrebări și de a găsi răspunsurile potrivite. Îndeplinirea sarcinii de investigator într-un domeniu s-a dovedit în practică mult mai dificilă decât cea de a răspunde la o întrebare, deoarece presupun o mai profundă cunoaștere și înțelegere a materialului studiat.

Există un oarecare suspans care întreține interesul pentru metoda R.A.I. Tensiunea este dată de faptul că nu știi la ce întrebări să te aștepți din partea colegilor tăi și din faptul că nu știi dacă mingea îți va fi sau nu adresată. Această metodă este și un exercițiu de promptitudine, atenția participanților trebuind să rămână permanent trează și distributivă.

Metoda R.A.I. poate fi organizată cu toată clasa sau pe grupe mici, fiecare deținând câte o minge. Membrii grupurilor se autoelimină treptat, rămânând cel mai bun din grup. Acesta intră apoi în finala câștigătorilor de la celelalte grupe, jocul desfășurându-se până la rămânerea în cursă a celui mai bine pregătit. Dezavantajul ar fi acela că mai multe mingi ar crea dezordine, mingea unui grup care ar cădea ar distra atenția celorlalte grupuri.

Profesorul supraveghează desfășurarea jocului și în final lămurește problemele la care nu s-au găsit soluții. Metoda R.A.I. poate fi folosită și pentru verificarea cunoștințelor pe care elevii și le-au dobândit independent, prin studiul bibliografiei recomandate. Accentul se pune pe ceea ce s-a învățat și pe ceea ce se învață în continuare prin intermediul creării de întrebări și de răspunsuri.

Avantaje:

- caracterul formativ și creativ;
- elimină sările emoționale intens negative, neimplicând sancționarea prin notă;

- stimularea motivației;
- cultivarea interesului pentru activitatea intelectuală;
- realizarea legăturilor intra-, inter- și transdisciplinare;
- completează eventualele lacune în cunoștințele elevilor;
- realizează un feed-back rapid, într-un mod plăcut, energizant și mai puțin stresant;
- exersează abilitățile de comunicare interpersonală;
- promovează interevaluarea și interînvățarea;
- contribuie la formarea și consolidarea deprinderii de ascultare activă.

Dezavantaje:

- timpul necesar din partea profesorului pentru pregătirea materialului preliminar;
- timpul necesar activității elevilor;
- elevii sunt tentați să-i scoată din „joc” pe unii colegi sau să se răzbune pe alții, adresându-le întrebări prea dificile pentru ei;
- se produce haos;
- tensiunea (nu știi ce întrebări și dacă ți se aruncă mingea);
- răspunsuri incomplete sau incorecte;
- nonimplicarea unor elevi sau etichetarea elevilor care au nevoie de mai mult timp pentru formularea întrebărilor/răspunsurilor;
- dezinteres, neseriozitate manifestată de unii elevi.

CLASA: a II-a

DISCIPLINA: Limba și literatura română

ARIA CURRICULARĂ: Limbă și comunicare

CONȚINUTUL ÎNVĂȚĂRII: Pastelul

TEMA LECȚIEI: *Toamna*, de Octavian Goga

- Cum este scris textul?
- Ce anotimp este descris în această poezie?
- Care este titlul textului?
- Care este numele autorului?
- Ce este toamna?
- Ce mijloace a folosit poetul pentru a prezenta acest anotimp?
- Ce este bruma?
- De ce este asemănată cu un vâl?
- Cum sunt norii?

- Cine se află sub greutatea lor?
- Ce sens are cuvântul „podoabă”?
- De ce poetul spune: „podoaba-i zdrențuită”, „tremura ... porumbul”?
- Cum este înfățișat vântul? De ce?
- Câte rânduri are textul?
- Cum a fost scrisă prima literă din fiecare rând?

CLASA: a II-a

DISCIPLINA: Cunoașterea mediului

ARIA CURRICULARĂ: Științele naturii

CONȚINUTUL ÎNVĂȚĂRII: Animale domestice

TEMA LECȚIEI: *Animale domestice*

- Ce animale domestice cunoașteți?
- Cine îngrijește animalele domestice?
- Unde trăiesc ele?
- De ce îngrijește omul animalele domestice?
- Ce obține omul de la păsări?
- Ce produse obținem de la vacă?
- La ce este folosit calul?
- Ce produse ne dă oaia?
- Dar capra?
- Cu ce are corpul acoperit porcul?
- Numește părțile care alcătuiesc corpul unui animal domestic.
- Cum se numește puiul caprei?
- Cum se numește puiul calului?
- Cum se numește puiul oii?
- Cum se numește puiul vacii?
- Cum se numește puiul găștii?
- Precizează părțile care alcătuiesc corpul unei păsări.
- Cu ce se hrănește vaca?
- Mai cunoașteți și alte animale care se hrănesc cu iarbă și fân?
- Precizează care este hrana păsărilor domestice.
- Cu ce au corpul acoperit păsările?
- Ce alte animale mai cunoașteți?

Explozia stelară

Este o metodă nouă de dezvoltare a creativității. Caracteristica acestei metode este că începe din centrul subiectului și se împrăștie afară, cu întrebări asemeni unei explozii stelare.

Pentru ca această metodă să poată fi pusă în practică, trebuie să se țină seama de anumite reguli: se scrie ideea pe o foaie de hârtie și se înșiră cât mai multe întrebări care au legătură cu ea.

Un bun punct de plecare îl constituie întrebările de tipul: **Ce? Cine? Unde? De ce? Când?** Această listă de întrebări inițiale poate genera altele neașteptate, care pot fi de o mai mare complexitate, astfel fiind necesară o concentrare mai mare.

Scopul acestei metode este de a obține cât mai multe întrebări și astfel cât mai multe conexiuni între concepte, ceea ce stimulează creativitatea elevilor. În momentul în care această metodă este aplicată pe grupe, atunci se realizează participarea întregului colectiv. În aceste condiții, se pot parcurge următorii pași pentru ca această metodă didactică activ-participativă să se desfășoare normal: se propune o temă în timp ce colectivul este organizat pe grupe. Aceste grupe vor colabora pentru a găsi cât mai multe întrebări și cât mai diverse. Odată lista cu întrebări întocmită, se va realiza comunicarea rezultatelor muncii de grup. Urmează să se facă o evidențiere a celor mai interesante întrebări, pentru ca în final să se poată elabora răspunsuri pentru întrebările apreciate.

Avantajele și dezavantajele metodei

- Este ușor de aplicat oricărei vârste.
- Se poate utiliza în domenii foarte diverse.
- Presupune costuri minime.
- Explicațiile premergătoare sunt simple.
- Este mobilizatoare pentru elevi.
- Are și o latură ludică.
- Asigură învățarea prin descoperire.
- Este una dintre cele mai relaxante metode didactice.
- Ca și brainstormingul, starburst este ușor de aplicat oricărui tip de colectiv de elevi, indiferent de vârstă sau caracteristicile individuale ale componentilor acestuia.
- Stimulează spiritul de competiție, dar și cel de cooperare.
- Creează posibilitatea contagiunii ideilor.
- Dezvoltă spontaneitatea și creativitatea de grup, dar și abilitățile de lucru în echipă.
- Pune accentul pe stimularea fiecărui participant la discuție.
- Nu necesită acordarea unei perioade prea mari explicațiilor prealabile, întrucât este foarte ușor de înțeles de toți participanții.
- Stimulează crearea de întrebări la întrebări, așa cum brainstormingul stimulează construcția

de idei pe idei.

•

CATEGORIA DE ACTIVITATE: Cunoașterea mediului

FORMA DE REALIZARE: Lectură după imagini

TEMA ACTIVITATII: *Tablou de primăvară*

TIPUL ACTIVITĂȚII: consolidare de cunoștințe

Copiii primesc stelute cu cele cinci tipuri de întrebări. Toți copiii contemplează tabloul de primăvară și formulează în grup cât mai multe întrebări legate de imaginea reprezentată în tablou. Cinci copii aleg câte o stelută pe care este scrisă întrebarea, apoi fiecare dintre ei, printr-un joc, numărătoare, își formează grupul preferențial: „Unu, doi, trei, patru, cinci/Vă grupați cu toți aici!/ Împreună vă jucați,/Întrebări vă adresați!” Pentru a obține cât mai multe conexiuni între întrebările descoperite, se stabilește ordinea adresării întrebărilor (CE? CINE? UNDE? CÂND? DE CE?)

CE?

Ce vedeți în acest tablou?

Ce elemente sunt specifice primăverii?

Ce haine folosim în anotimpul primăvara?

Ce s-a întâmplat cu zăpada la începutul primăverii?

CINE?

Cine se bucură cel mai mult de sosirea primăverii?

Cine este primul vestitor al primăverii?

Cine s-a întors din țările calde?

Cine transformă natura?

CÂND?

Când s-a întors rândunica?

Când s-a topit zăpada?

Când apar primii ghiociei?

Când sărbătorim Ziua Mamelor? (anotimpul)

UNDE?

Unde se află cei doi copii?

Unde au răsărit ghiociei?

Unde s-a întors rândunica?

Unde se duc păsările călătoare?

DE CE?

De ce se bucură copiii?

De ce s-a topit zăpada?

De ce au plecat copiii la pădure?

De ce spunem că a venit primăvara?

Bibliografie:

1. Constantin Cucos (coord.), *Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice*, Editura Polirom, Iași, 1998
2. Crenguța Lăcrămioara Oprea, *Strategii didactice interactive*, EDP, București, 2009
3. Otilia Păcurari, *Strategii didactice inovative*, Editura Sigma, București, 2003

PROIECT DE EDUCAȚIE EMOȚIONALĂ

SINGURĂȚATEA COPIILOR CU PĂRINȚII PLECAȚI LA MUNCĂ ÎN STRĂINĂȚATE

Prof. Tcaciuc Carmen Dana

C.S.E.I. Suceava

În România de astăzi, pe lângă copiii abandonați în orfelinate sau „uitați” pe străzi, se mai poate delimita o categorie de copii abandonați – cei lăsați la rude (de obicei bunici) sau la o familie de prieteni apropiați - pentru ca părinții să poată pleca la muncă în străinătate.

Studiile de specialitate arată că un factor important în dezvoltarea multilaterală a personalității copilului până la vârsta tinereții este părintele. Lipsa sprijinului și îndemnului părintesc, lipsa acelui ideal după care copiii își construiesc personalitatea și propriul tipar de viață sunt goluri care le afectează viața zi de zi, prin aceasta și nivelul lor de pregătire.

Vârsta școlară este determinată de investiții psihice foarte mari, de o mare exercitare a emoționalității, de mari energii investigative și nu în ultimul rând de un ochi critic, evaluator, care nu scapă nimic din jur. Dacă părinții sau cei apropiați nu sunt alături de copii în aceste momente când sunt antrenați în foarte multe situații de viață, pot să apară diverse probleme care să le afecteze viața ulterior:

a) copiii pot avea o percepție greșită în legătură cu propria persoană sau cu alții - crearea de imagini deformate cu privire la propria persoană, cu privire la alte persoane sau la anumite situații (neîncredere în sine și în alții, anxietate, timiditate);

b) incapacitatea de a aprecia corect consecințele acțiunilor întreprinse - teama de a-și asuma

anumite responsabilități sau tendința de a-și asuma prea multe responsabilități;

c) diminuarea gradului de responsabilitate până la manifestarea unor comportamente inadecvate;

d) opțiuni în discordanță cu posibilitățile care se concretizează în alegeri ce sunt fie sub, fie peste posibilități - determină apariția stării de insatisfacție, inadaptare școlară, eșec;

e) autoaprecierea - tendința de a se demobiliza, neîncrederea în sine, blazarea.

Toate aceste probleme generează o gamă afectivă protestatară, de disconfort, cu tendință de accentuare prin: plictiseală, opoziție la tot ce e în jur, sentiment de amor propriu jignit, de ridicol față de cei din jur, de culpabilitate (se formează din cauza faptului că aude în discuții că părinții au plecat pentru el), manifestări mimice, comportamentale, verbale care se asociază cu comportamente ironice, uneori jignitoare în mod voit.

Vârsta școlară, la care copilul ar trebui să atingă un nivel din ce în ce mai înalt de adaptare socială a proceselor ideoafective, se poate transforma într-o izolare taciturnă de cei din jur și în același timp o înstrăinare, cu o evoluție ascendentă, de părinți.

E necesar să se realizeze campanii de conștientizare pentru părinți, să se dezvolte serviciile de consiliere pentru persoanele care au grijă de copii, să se extindă rețeaua de consilieri școlari și programele de tip „școală după școală”. Cu toate acestea, trebuie să recunoaștem că lipsa părinților nu poate fi suplinită de nimeni și nimic. Ei sunt cei care pot face cu adevărat un copil fericit.

Grup-țintă: 10 copii ai căror părinți sunt plecați în străinătate

Perioada: un semestru

Organizarea spațiului: într-o sală de clasă, dacă spațiul permite, o încăpere separată, se amenajează un „Club al emoțiilor pozitive”; un spațiu suficient de mare, liniștit, fără elemente care să atragă atenția în mod deosebit, cu plante decorative și mobilier colorat, cu lucrări ale copiilor expuse, care reflectă reușita unor activități și creativitatea copiilor, un fond muzical relaxant pe parcursul activității, toate aceste elemente fiind menite a întregi confortul în care se desfășoară programul. Definitiv pentru reușita programului, ținând cont de vârsta copiilor, este familiarizarea acestora cu mediul creat.

Scopul programului: formarea unor deprinderi de a identifica problemele, situații din clasă, școală, familie, care degajă stări emoționale negative pentru unii copii și înregistrarea acestora de către copii în *lista pentru discuții* – baza activităților ulterioare.

1. Dezvoltare emoțională
2. Dezvoltarea abilităților sociale
3. Rezolvarea de probleme

Selectarea situațiilor înregistrate pentru întâlnirile de club se va face pe baza unor criterii stabilite de comun acord. Se realizează și o ierarhizare a acestora ținând cont de:

- situații care nu suportă amânare;
- situații care mai pot aștepta;
- situații care pot fi rezolvate de copiii care au părinții plecați, empatici, capabili să adreseze întrebări, să sugereze soluții și, de ce nu, să rezolve conflicte.

Acest grup poate organiza întâlnirile fie în spațiul destinat, fie în mediul natural, condiția fiind ca acest loc să fie mai rezervat și, neapărat, sub supravegherea atentă a cadrului didactic.

Obiective generale:

- ❖ dezvoltarea conștientizării de sine;
- ❖ dezvoltarea abilităților de management emoțional;
- ❖ dezvoltarea autonomiei personale;
- ❖ dezvoltarea conștientizării sociale;
- ❖ dezvoltarea abilităților de management interpersonal;
- ❖ dezvoltarea abilităților de viață;
- ❖ conștientizarea stărilor emoționale pe care le trăiesc copiii în diferite situații de viață personală și colectivă;
- ❖ exersarea unor stări emoționale pozitive și a diversității acestora pe parcursul unei întâlniri, în timpul cooperării etc.;
- ❖ analiza unor situații de viață trăite de copii și a celor desprinse din opere literare, filme de animație sau imagini;
- ❖ observarea trăirilor la contactul cu imaginea sau textul care prezintă situații diferite și neașteptate;
- ❖ organizarea unor activități, jocuri al căror conținut îi învață cum pot să evite astfel de situații, trăiri, conflicte, dezamăgiri;
- ❖ inventarierea situațiilor de *criză personală* ale fiecărui copil din grupul-țintă printr-o observare, provocare, înregistrare riguroasă, tocmai pentru a constitui subiecte în cadrul activităților desfășurate împreună cu părinții atunci când se vor întoarce.

Atât școala, cât și familia trebuie să devină pentru copil un loc în care se simte respectat, iubit și apreciat. Inventarierea stărilor emoționale pozitive și negative pe care le trăiesc copiii asigură condiții favorabile pentru implementarea acestui program, având ca lider cadrul didactic, care, pentru reușita provocărilor, își poate lua un nume sugestiv (proponerea numelui poate veni și din partea copiilor).

Obiective specifice:

- ✓ O1-recunoașterea și denumirea emoțiilor proprii și ale celorlalți;
- ✓ O2-înțelegerea propriilor emoții și ale celorlalți;
- ✓ O3-dezvoltarea unui vocabular adecvat pentru exprimarea emoțională;

- ✓ O4-analiza propriei conduite emoționale;
- ✓ O5-dezvoltarea capacității de exprimare emoțională;
- ✓ O6-dezvoltarea capacității empaticice;
- ✓ O7-dezvoltarea capacității de comunicare asertivă;
- ✓ O8-dezvoltarea capacității de interrelaționare eficientă,
- ✓ O9-dezvoltarea capacității de rezolvare a conflictelor;
- ✓ O10-dezvoltarea capacității de cooperare.

Exemple de activități

Nr. crt.	Tema - Obiective specifice	Obiective operaționale	Activități de învățare	Evaluare
1.	Intercunoaștere - dezvoltarea abilităților de interrelaționare	- să identifice caracteristicile personale; - să comunice colegilor informații despre propria persoană; - să identifice colegii care împărtășesc aceleași calități; - să lucreze și să se implice în activități care necesită cooperare.	-Tabelul „Bine ați venit!” - Exercițiul de prezentare „De aceeași parte a drumului” - joc de intercunoaștere – „Nu vreau să mă laud” - un joc de autocunoaștere „Completează chipul!” - joc de creativitate. - „Planeta mea” - desen - „Scrie o scrisoare către părinți”	- desene din imaginație; - scrisorile către părinți;
2.	Stima de sine - dezvoltarea stimei de sine;	- să-și identifice punctele tari și a punctele slabe; - să-și împărtășească istoria personală; - să recunoască propriile calități în fața grupului, pentru a-și dezvolta stima de sine; - să-și dezvolte încrederea în ceilalți membri ai grupului,	- exerciții de spargere a gheții; - autodefinirea printr-o metaforă; - tehnici biografice; - „Calitățile și defectele mele”	- desene cu cele două casete; - evaluare prin metafore; - planșe cu tehnici biografice.

		stabilind relații suportive în cadrul său.		
3.	Conștiință emoțională - dezvoltarea conștientizării emoționale;	- să identifice propriile emoții și sentimente; - să-și exprime și să-și asume propriile emoții și sentimente; - să-și dezvolte un vocabular adecvat pentru exprimarea emoțională; - să-și dezvolte capacitatea de lucru în echipă; - să detensioneze atmosfera.	- realizarea unui poster pe care sunt lipite mai multe cuvinte ce denumesc emoții; - exprimarea nonverbală în fața celorlalți; - identificarea sentimentelor de fericire, tristețe, supărare, frică; - găsirea cât mai multor sinonime pentru sentimentul respectiv; - realizarea unei scenete în care cel puțin un personaj să fie dominat de acel sentiment.	- scrieri libere despre emoțiile fiecăruia.
4.	Comunicare asertivă - dezvoltarea abilităților de comunicare asertivă	- să-și dezvolte abilitatea de a asculta activ; - să-și optimizeze capacitatea de a se implica în relații interpersonale; - să mențină o interacțiune pozitivă cu colegii.	- joc de rol de comunicare asertivă, eficientă; - înțelegerea celor trei tipuri de comportament: agresiv-pasiv-asertiv; - concursuri în care să fie puse întrebări: „În direct la TV”; „Răspunde repede și bine”; „În lumea lui De Ce?”; - exerciții de creativitate: „Cum aş putea să-i ajut pe ceilalți atunci când voi fi mare?”; „Cum ai fi procedat dacă ai fi fost în locul prietenului tău?”; „Nu te supăra, frate!”	- exerciții de creativitate

5.	Empatia - dezvoltarea capacității empatice	- să înțeleagă emoțiile celorlalți; - să învețe să-i asculte pe ceilalți; - să-și îmbunătățească empatia și sensibilitatea la sentimentele celorlalți.	- găsirea unor povești în care personajele exprimă diferite stări emoționale care trebuie recunoscute, - justificate și găsite cauzele care le-au determinat; - analiza anumitor stări sufletești ale personajelor; - studiu de caz: „Un copil care suferă de o boală contagioasă, ce îl face să trăiască izolat de restul lumii. Ce probleme are? Ce emoții trăiește? - realizarea unor scenarii pentru a ilustra diferite emoții: teamă, furie, bucurie, surpriză.	- desen-simbol pentru empatie
6.	Abilități de management emoțional - dezvoltarea capacității de exprimare emoțională adecvată	- să accepte sentimentele și dispozițiile personale; - să-și analizeze conduita, asumându-și emoțiile negative; - să-și controleze emoțiile în relațiile cu partenerii; - să-și dezvolte capacitatea de exprimare emoțională;	- jocuri adecvate situațiilor consemnate: „Detectivi în acțiune”; „Câștig-Pierd”; „Întâmplări reale”; „Părerea ta contează”; - realizarea unor tehnici de control al emoțiilor negative: „Ce poți face când ești furios, supărat, nemulțumit?; - jocuri de rol; - identificarea emoțiilor negative din povestirea „Monstrul cel magnific al lui Ștefan”, analizarea lor.	- autoevaluare; - „Termometrul furiei” (desenat pe o planșă, în fața clasei); - scrieri libere.
7.	Managementul	- să analizeze situațiile	- prezentarea umor	- joc de rol în

	conflictelor - dezvoltarea abilităților de remediere a conflictelor	de conflict; - să găsească propriile strategii de rezolvare a conflictelor.	întâmplări adevărate, care au generat unele conflicte: „Ce poți câștiga în urma unui conflict?”; „Ce ai pierdut?”; „Ce simți acum?”; „Cum ai proceda acum?”; „Ce ai face dacă ai fi în locul partenerului?”; „Care ar fi calea cea mai bună care ar duce la reducerea conflictului?”	urma căruia copiii pot să spună cum s-au simțit în pielea personajelor.
8.	Cooperare - dezvoltarea capacității de cooperare	- să-și identifice rolul în echipă; - să-și exerseze abilitățile de lucru în echipă, identificând avantajele acestora.	- prezentarea unui studiu de caz; - propuneri de soluții pentru rezolvarea cazului; - realizarea unui ciorchine cu soluțiile găsite.	- un ciorchine cu soluții pentru rezolvarea unui conflict.
9.	Atitudine pozitivă - dezvoltarea unei atitudini pozitive față de viață	- să identifice situații din viață corespunzătoare unor stări emoționale pozitive și negative; - să-și analizeze atitudinile față de situațiile în care au trăit astfel de stări emoționale.	- prezentarea unei fapte bune/unui comportament pozitiv care s-a produs recent și discutarea acestuia; - încurajarea comportamentelor dezirabile, prin aplauze; - mimarea unei situații folosind limbajul nonverbal și mimica.	- panou „Colțul faptelor bune”
10.	Evaluare	- să urmărească obținerea de informații legate de impactul pe care l-au avut aceste întâlniri de grup la nivelul vieții personale a fiecărui elev.	- „Ce au însemnat pentru tine ședințele de grup?”; „Care sunt câștigurile tale personale?”	- chestionare de evaluare

Bibliografie:

1. Dan Butnaru, Anca Hurdlea, *Consiliere și orientare școlară*, Editura Spiru Haret, Iași, 1999
2. Florica Mănoiu, Viorica Epureanu, *Asistența socială în România*, Editura All, București, 1997
3. Ion Mihăilescu, *Familia în societățile europene*, Editura Universității din București, 1999
4. Iolanda Mitrofan, Nicolae Mitrofan, *Familia de la A... la Z*, Editura Științifică, București, 1991
5. Maria Voinea, *Psihologia familiei*, Editura Universității din București, 1996

TEST DE EVALUARE FINALĂ

Modulul VI: Stagiul de pregătire practică în domeniul financiar-contabil

Prof. Balazs Adina

Colegiu Tehnic „Alesandru Papiu Ilarian”, Zalău

Profilul: Servicii

Calificarea profesională: Tehnician în activități economice

1. Enumerați 4 metode de culegere a datelor statistice. (16 puncte)
2. Care este documentul specific înregistrării TVA-ului? De câte tipuri este TVA? (12 puncte)
3. Care sunt documentele cuprinse în Situațiile Financiare Anuale? (15 puncte)
4. Definiți impozitul și taxa. Enumerați 2 impozite directe și două impozite indirecte. (8 puncte)
5. Definiți Cifra de Afaceri. (8 puncte)
6. Valoarea unui produs destinat vânzării este 90 lei (TVA inclus). Determinați valoarea TVA-ului. (16 puncte)
7. Ce înțelegeți prin asigurare? Dați exemplu de o asigurare obligatorie și o asigurare facultativă. (15 puncte)

NOTĂ:

- ✓ Toate subiectele sunt obligatorii.
- ✓ Se acordă 10 puncte din oficiu.

BAREM DE CORECTARE ȘI NOTARE

TEST DE EVALUARE FINALĂ

1. Metode de culegere a datelor statistice (16 puncte)

- raportări statistice;
- sondaje statistice;
- anchete statistice;
- recensământ;
- observarea statistică.

Pentru fiecare **răspuns corect** se acordă **4 puncte**.

Pentru **răspuns parțial corect** se acordă **1 punct**.

Pentru **răspuns incorect sau lipsă** se acordă **0 puncte**.

2. Care este documentul specific înregistrării TVA-ului? De câte tipuri este TVA? (12 puncte)

Decontul de TVA

Tipuri de TV : - TVA/d, - TVA/c, - TVA/r, - TVA/p

Pentru fiecare **răspuns corect** se acordă **3 puncte**.

Pentru **răspuns parțial corect** se acordă **1 punct**.

Pentru **răspuns incorect sau lipsă** se acordă **0 puncte**.

3. Care sunt documentele cuprinse în Situațiile Financiare Anuale? (15 puncte)

- Bilanțul contabil;
- Contul de profit și pierdere;
- Situația modificari CP;
- Situația fluxurilor de trezorerie
- Note explicative.

Pentru fiecare **răspuns corect** se acordă **3 puncte**.

Pentru **răspuns parțial corect** se acordă **1 punct**.

Pentru **răspuns incorect sau lipsă** se acordă **0 puncte**.

4. Definiți impozitul și taxa. Enumerați 2 impozite directe și 2 impozite indirecte. (8 puncte)

Impozitul este o sumă de bani datorată statului, calculată procentual sau în sumă fixă pentru bunurile sau averea deținută de persoanele fizice sau juridice. (2 puncte)

Taxa este o sumă de bani achitată pentru diferite servicii solicitate instituțiilor statului. **(2 puncte)**

Impozite directe (2 puncte): Impozitul pe profit, Impozite pe salariu

Impozite indirecte (2 puncte): TVA, ACCIZE

Pentru fiecare **răspuns corect** se acordă **2 puncte**.

Pentru **răspuns parțial corect** se acordă **1 punct**.

Pentru **răspuns incorect sau lipsă** se acordă **0 puncte**.

5. Definiți Cifra de Afaceri.

(8 puncte)

Cifra de Afaceri reprezintă valoarea totală a veniturilor aferente obiectului de activitate a firmei.

Pentru fiecare **răspuns corect** se acordă **8 puncte**.

Pentru **răspuns parțial corect** se acordă **1 punct**.

Pentru **răspuns incorect sau lipsă** se acordă **0 puncte**.

6. Valoarea unui produs destinat vânzării este 90 lei (TVA inclus). Determinați valoarea TVA-ului și a prețului fără TVA **(16 puncte)**

$$\text{TVA} = 19/119 \times 90 \text{ LEI}$$

$$= 14,36 \text{ LEI}$$

$$\text{Preț (fără TVA)} = 90 - 14,36$$

$$= 75,63$$

Pentru **răspuns corect** se acordă **8 puncte**.

Pentru **răspuns parțial corect** se acordă **4 puncte**.

Pentru **răspuns incorect sau lipsă** se acordă **0 puncte**.

8. Ce înțelegeți prin asigurare. Dați exemplu de o asigurare obligatorie și o asigurare facultativă. **(15 puncte)**

Asigurarea reprezintă plasarea riscurilor unei societăți de asigurare în schimbul unei sume de bani numită asigurare. **(5 puncte)**

Asigurare obligatorie = RCA **(5 puncte)**

Asigurare facultativă = CASCO **(5 puncte)**

Pentru fiecare **răspuns corect** se acordă **15 puncte**.

Pentru **răspuns parțial corect** se acordă **4 punct**.

Pentru **răspuns incorect sau lipsă** se acordă **0 puncte**.

EDUCAȚIA STEM - PARTE INTEGRANTĂ A VIEȚII NOASTRE

-STUDIUL DE SPECIALITATE-

Prof. Manea-Marinescu Nicoleta
Liceul Tehnologic „Dacia”, Pitești

Copiii, indiferent de vârstă, ar trebui încurajați să gândească profund, astfel încât să aibă șansa de a deveni inovatori și lideri care pot rezolva cele mai presante provocări cu care se confruntă viitorul nostru.

Proiectele STEM pun bazele unei deschideri către noțiuni cu care, în mod normal, s-ar întâlni mult mai târziu și mai mult teoretic.

STEM este un concept educațional care se bazează pe procesul de formare și educație al elevilor și studenților în patru domenii: știință, tehnologie, inginerie și matematică, folosind o abordare multidisciplinară și aplicată. Abordarea STEM integrează aceste discipline într-o paradigmă de instruire bazată pe aplicații din lumea reală și își propune să revoluționeze predarea disciplinelor științifice prin introducerea tehnologiei și ingineriei în activitatea elevilor, problemele fiind rezolvate prin activități de descoperire, învățare și explorare.

Educația STEM este parte integrantă a vieții noastre. Ea înseamnă știință, tehnologie, inginerie și matematică. Știința este peste tot în lumea din jurul nostru. Tehnologia se extinde continuu în fiecare aspect al vieții noastre. Ingineria este proiectarea de bază a drumurilor și podurilor, dar, de asemenea, abordează provocările schimbărilor meteorologice și ecologice din propriile case. Matematica se regăsește în fiecare activitate a vieții noastre.

Cele mai importante beneficii ale educației STEM pentru dezvoltarea copilului:

- ❖ Pregătește copilul pentru viitoarele inovații tehnologice.

Educația STEM îl învață să fie proactiv în ceea ce privește tehnologia. Ea îl pregătește pentru inovațiile tehnologice pe care le va avea, fără îndoială, în viața lui. Din ce în ce mai mult, tehnologia este o parte integrantă a vieții pe care copilul trebuie să o înțeleagă.

- ❖ Îi îmbunătățește abilitățile de rezolvare a problemelor.

Educația STEM construiește și încurajează rezolvarea problemelor prin utilizarea abilităților de gândire critică. În activitățile STEM, copilul învață cum să analizeze problemele și apoi să creeze un plan pentru a le rezolva.

- ❖ Educația STEM îi oferă o mai bună înțelegere a conceptelor.

Copilul trebuie să înțeleagă și să aplice concepte într-un mod mai aprofundat și mai detaliat, ceea ce conduce la o mai bună înțelegere a acestora. Metoda STEM îi oferă această posibilitate prin punerea în practică a celor învățate.

❖ Îl învață să aplice cunoștințele.

Educația STEM este motivantă, încântătoare și inspirată de lumea reală. Cunoașterea este predată în modul în care este folosită în lumea reală, conceptele și subiectele fiind interconectate perfect. Copilul integrează și aplică toate aceste cunoștințe. Acest lucru îl motivează să învețe, deoarece știe că abilitățile pe care le dobândește pot fi utilizate imediat și în moduri care îl influențează în mod pozitiv. Abilitatea de a-și aplica cunoștințele în sarcini noi îi va aduce un plus atunci când va intra în câmpul muncii.

❖ Îi dezvoltă creativitatea și inovația.

Creativitatea poate coexista cu știința și tehnologia și poate duce la cariere creative în arhitectură sau design grafic. În lumea noastră inovativă, creativitatea este combustibilul pentru noile tehnologii și idei. Creativitatea permite copilului să vadă probleme și să gândească în afara „granițelor”.

❖ Educația STEM îl învață munca în echipă, colaborarea și comunicarea.

Prin educația STEM, copilul își poate dezvolta abilități precum comunicarea, colaborarea și munca în echipă. Acestea sunt extrem de importante pentru fiecare etapă a vieții. Comunicarea, colaborarea și munca în echipă reprezintă cheia acțiunii.

❖ Îl încurajează să-și asume decizii.

Respectarea nevoilor, dezvoltarea ideilor și experimentarea soluțiilor încurajează un nivel important de asumare a riscurilor pe care mulți copii doresc să-l evite. Educația STEM îl învață pe copil să lupte pentru ideea lui, să o pună în practică, iar în cazul unei nereușite, să încerce din nou.

❖ Educația STEM îi arată învățarea completă a proceselor.

Prin educația STEM, copilul va experimenta întregul proces de finalizare a unui proiect de la început până la sfârșit. Abilitățile de a învăța cum să cercetezi, să planifici, să aduni date, să proiectezi și să tragi concluzii sunt vitale pentru succesul copilului care caută să rezolve nevoile din viața reală.

Poți cultiva interesul și pasiunea copiilor pentru STEM de la vârste timpurii, folosindu-te de curiozitatea lor nativă, de înclinația către explorare și experimentare, prin activități simple, cum sunt cele de mai jos.

1. Activitățile cu apă sunt probabil cele mai simple, distractive și instructive.

- ✓ Lasă-l să experimenteze cu diferite recipiente, mai mici sau mai mari. Pune-i la dispoziție strecurătoare, pâlnie, paie sau tuburi de plastic și lasă-l să se joace atât cu robinetul, cât și în vase mai mari sau în cadă.

- ✓ Fără să vadă, puneți aceeași cantitate de apă în vase diferite ca formă. Rugați-l să estimeze unde e mai multă apă și discutați despre volum și despre cum apa ia forma vasului în care se află.

2. Activitățile de construcție sunt utile nu doar pentru dezvoltarea motricității, pentru a învăța despre dimensiuni și forme, ci dezvoltă gândirea logică și creativitatea.

- ✓ Fie că folosești cuburi, nisip sau chiar cărți de joc, învață-l să măsoare dimensiunile – lungime, lățime, înălțime, adâncime. Faceți comparații: mai înalt, mai scund, mai lat etc.
- ✓ Înainte să vă apucați de construit, faceți un plan, vorbiți despre cum ar trebui să arate rezultatul.
- ✓ Încurajează-l să încerce să deseneze construcția pe care ați creat-o.
- ✓ Încadrați construcția într-un context (de ex. faceți o casă – poate fi și din două cuburi și puneți-o într-o curte, planificați poziția în raport cu intrarea pe poartă, grădina din spate, căsuța câțelului etc.).

3. Activitățile de logică și memorie sunt de o varietate și complexitate impresionantă, adaptate pentru orice vârstă.

- ✓ Construiți puzzle-uri, jucați jocuri cu pioni.
- ✓ Rezolvați labirinturi, răspundeți la ghicitori.
- ✓ Citiți și faceți rime, jucați jocuri de memorie.
- ✓ Jucați șah, pentru că învață deopotrivă logică și strategie, răbdare, elaborarea și testarea de scenarii.

4. Activitățile cu modele repetitive pot fi realizate fără nicio pregătire dacă vă faceți un obicei din a le identifica în lumea care ne înconjoară.

- ✓ Observați, de exemplu, pe stradă, că mașinile se opresc toate la culoarea roșie și pornesc la culoarea verde; când mergeți la magazin, de cele mai multe ori includeți pe lista de cumpărături anumite lucruri care se repetă; dimineața și seara ne spălăm pe dinți. Identificați și alte comportamente repetitive. Analizați culoarea, asemănarea cu alte obiecte, frecvența cu care apar, cauzele și efectele (de exemplu, mașinile se opresc și pornesc din cauza semaforului, generând fluentă în trafic).
- ✓ Observați obiectele din jur și natura și încercați să identificați modele (pe haine, pe blana tigrlui, pe hârtia de împachetat).
- ✓ Analizați culoarea, asemănarea cu alte obiecte. Identificați și numiți elementele de pe ele. Folosiți tot felul de materiale și obiecte să creați propriile modele (blocuri de construit, culori, mărgel, frunze, semințe etc.), repetați texturi, culori și forme.
- ✓ Încercați să recreați modele din natură cu alte culori.

5. Explorarea naturii.

Unul dintre cele mai importante aspecte ale învățării este observația directă, verificarea teoriei prin practică. O drumeție prin pădure, o zi pe plajă sau chiar câteva ore în parc oferă posibilități nelimitate pentru explorare.

- ✓ Observați plantele și animalele (chiar și dintr-un acvariu) și învățați despre (eco)sisteme.
- ✓ Faceți o hartă a lumii folosind animalele care trăiesc pe diferite continente.
- ✓ Lăsați copiii să se joace cu pământ!
- ✓ Observați diferite obiecte la microscop: un fir de păr, o frunză, o bucată de șervețel, cretă colorată, zahăr, sare, un fir de ață, foiță de ceapă, o bucată de roșie, o petală de floare etc.
- ✓ Faceți o vizită la Observatorul Astronomic, la Grădina Botanică sau la o fermă de animale.

6. Analiza vieții de zi cu zi și a lumii care ne înconjoară este o cale simplă pentru a dezvolta gândirea critică și logica, ca să înțeleagă mecanismele societății în care trăiesc. Într-o lume invadată de „Fake News” și de dezbateri „pro și contra”, adesea agresive, discuțiile din casă îi ajută pe copii și mai ales pe adolescenți să construiască propriul sistem de valori și să învețe să treacă informația prin propriile filtre de validare.

Acest studiu a examinat caracteristicile organizaționale ale predării științelor în Europa și a cartografiat strategiile puse în aplicare pentru îmbunătățirea procesului de predare și promovare a învățării științelor în școli. În special, a privit la sprijinul posibil pentru profesori pentru a-i ajuta să schimbe atitudinea elevilor față de științe și să ridice nivelul de interes la această disciplină-cheie.

De asemenea, studiul include recenzii ale literaturii cercetărilor recente în domeniul învățământului științelor, principalele concluzii ale studiilor internaționale (PISA și TIMSS), precum și rezultatele unui studiu pilot Eurydice al programelor de formare inițială a cadrelor didactice.

Bibliografie:

1. Nick Arnold, *Educația STEM. Descoperă tehnologia*, Editura Litera Internațional, București, 2018
2. Rebeca Brent, Richard M. Felder, *Teaching and Learning STEM: A Practical Guide*, Editura JOSSEY BASS, Hoboken, SUA, 2016
3. <https://www.edu.ro/sites/default/files/SMART.Edu%20-%20document%20consultare.pdf>

CONTROLUL FINANCIAR

Prof. PISOI Marlyn Camelia

Liceul Tehnologic „Constantin Brâncuși”, Craiova

Controlul este o activitate specifică umană care constă în verificarea și analiza permanentă, periodică sau inopinată a muncii și a rezultatelor muncii dintr-un domeniu sau sector, având ca scop preîntâmpinarea și lichidarea eventualelor neajunsuri. Controlul asigură cunoașterea temeinică și detaliată a realității economico-financiare, dar nu se limitează la aceasta, trebuie făcută judecata de valori sau de confirmare. Astfel controlul face posibilă determinarea abaterilor înregistrate, stabilind semnificația și implicațiile lor, cauzele care le-au generat și măsurile ce se impun pentru perfecționare activităților viitoare. Noțiunea de *control* își are originea din expresia latină „contra rolus”, care înseamnă verificarea actului original după duplicatul care se încredințează în acest scop unei alte persoane. Controlul financiar este o componentă a controlului economic, el cercetează viața economică la nivel micro și macro-economic.

La nivelul unei unități patrimoniale, controlul financiar urmărește următoarele obiective:

- elaborarea bugetului de venituri și cheltuieli și execuția acestuia;
- creșterea acumulărilor bănești și asigurarea capacității de plată;
- creșterea resurselor proprii de finanțare;
- păstrarea integrității patrimoniale;
- descoperirea și recuperarea pagubelor și a pierderilor suferite;
- stoparea cauzelor de risipă;
- respectarea disciplinei financiare și fiscale.

Controlul financiar are un caracter dinamic, deoarece el a evoluat în permanență. Are și un caracter mai mult decât cantitativ și economic, dar mai ales un caracter social. Acesta privește activitatea întreprinderii, întrucât el efectuează un serviciu real nu numai acesteia, ci și întregii societăți în care acționează firma. În același timp, controlul firmei are și caracter obiectiv, fiind conceput, organizat și realizat în vederea aflării adevărului, fiind interesat să redea imaginea fidelă a situației agentului economic.

De asemenea, controlul este definit drept procesul prin care se verifică și se măsoară realizarea cantitativă și calitativă a performanțelor, a sarcinilor sau lucrărilor pe care le compară obiectivele planificate și indică măsurile de corecție ce apar ca necesare.

Controlul este un atribut a conducerii firmei, o funcție a întreprinderii și în același timp este o activitate independentă. Finalizarea oricărui control se realizează prin stabilirea stărilor de lucru neconforme și perfecționarea activității viitoare.

De asemenea, controlul este o analiză permanentă sau periodică a unei activități, a unei situații, pentru a urmări mersul și pentru a lua măsuri de îmbunătățire. Activitatea de control mai poate fi definită ca funcție a conducerii, instrument de conducere, mijloc de cunoaștere a realității și de corectare a erorilor. Controlul este un atribut al conducerii firmei, o funcție a întreprinderii și în același timp este o activitate independentă. În această calitate de funcție a conducerii, controlul vizează maximizarea parametrilor ce se referă la rezultatele obținute și la creșterea vitezei lor de realizare. Sistemul de control financiar este considerat un instrument indispensabil managementului.

Controlul financiar este o activitate de larg interes social, deosebit de utilă și necesară pentru practica economică și socială, care presupune nenumărate probleme teoretice, organizatorice și metodologice. Obiectul controlului financiar constă în examinarea modului în care se realizează sau nu s-a realizat programul fixat anticipat și a modului cum se respectă principiile stabilite, cu scopul de a releva erorile, lipsurile, abaterile, pentru a le remedia și evita în viitor. Controlul financiar se realizează de organele proprii ale unităților patrimoniale, dar și de organe specializate din afară, organe de stat sau alte organisme publice.

Controlul financiar îndeplinește mai multe funcții:

- funcția de evaluare și cunoaștere;
- funcția de documentare;
- funcția de prevenire;
- funcția de recuperare.

Din punct de vedere al momentului executării, controlul financiar poate fi anticipativ sau preventiv, concomitent sau operativ-curent și post-operator sau ulterior.

Activitatea de control presupune trei elemente esențiale:

- 1) constatarea situației ideale - care ar trebui să existe sau e de dorit să existe;
- 2) determinarea situației faptice/reale - existentă la un moment dat;
- 3) confruntarea celor două situații - reală și ideală - stabilește abaterile și diferențele dintre ele, se formulează concluziile care se disprind din acțiunea de control.

Bibliografie:

1. Victor Munteanu, GrațIELA Duță, Janina Soare, Mihaela Ibănișteanu, Cristian Florin Gheorghe, *Control financiar - abordare teoretică și practică*, Editura Universitară, București, 2020
2. Victor Munteanu, Florin Gheorghe, Răzvan Matei, Delia Ibănișteanu, Diana Baicu, *Control financiar la entitățile publice și economice*, Editura Universitară, București, 2018
3. Victor Munteanu, Marilena Zuca, Alice-Emilia Țînță, Ștefan Zuca, *Control și audit financiar - contabil*, Editura Sylvi, București, 2002

FIȘĂ DE LUCRU (LECTURĂ)

Prof. înv. primar Liliana-Cornelia Boițiu
Școala Gimnazială Nr. 21 „Vicențiu Babeș”, Timișoara

OBICEIURI BUNE

de Victor Eftimiu

*Soarele, cât e de soare,
Obiceiuri bune are:
Când în zori și-arată fața,
Zice: Bună dimineața!*

*Când trec norii din greșeală
Peste-a soarelui beteală,
Spun: Să mă scuzați, vă rog!
Și-o iau repede din loc.*

*Pomii încă-s somnoroși,
Dar răspund politicoși,
Plini de rouă sclipitoare:
- Bună dimineața, soare!*

*Obosit de colindat,
Soarele nu s-a culcat;
Înainte să apună
Dânsul zice: Noapte bună!*

1. Învățăm cuvinte și expresii noi:

obicei – comportare, obișnuință, învăț;

obicei – datină, tradiție;

de obicei – în mod obișnuit, în general;

a colinda – a umbla de colo-colo, a străbate, a cutreiera;

a colinda – a merge din casă în casă, cântând colinde.

2. Alcătuieste 4 enunțuri folosind două din sensurile cuvântului **obicei** și două din sensurile cuvântului **a colinda**.

.....

.....

.....

.....

3. Alege răspunsul corect, încercuind litera corespunzătoare.

- Soarele, când își arată în zori fața, zice:

- a) Bună ziua! b) Bună seara! c) Bună dimineața!

● Soarele, înainte să apună, spune:

- a) Noapte bună! b) O zi bună! c) Seară bună!

● Când norii trec din greșeală peste razele soarelui, ei spun:

- a) Să mă scuzați, vă rog! b) Pardon, vă rog! c) Faceți loc, vă rog!

● Autorul poeziei este:

- a) George Coșbuc b) Victor Eftimiu c) Mihai Eminescu

● Poezia are strofe:

- a) două b) trei c) patru

● Fiecare strofă are:

- a) 2 versuri b) 3 versuri c) 4 versuri

4. Răspunde la întrebări:

- a) Cine se încarcă dimineața de rouă sclipitoare?

.....

- b) Cine dă dovadă de politețe?

.....

.....

.....

5. Imaginează-ți că ești la biblioteca școlii și soliciți o carte de citit. Scrie un scurt dialog pe această temă (6 replici).

.....

.....

.....

.....

.....

.....

6. Selectează din poezie 4 perechi de cuvinte care rimează:

Exemplu: *soare - are*

.....

.....

.....

.....

.....

ACTIVITĂȚI DE TIP RECREATIV-INSTRUCTIV, PRILEJ DE ACTIVIZARE ȘI DE DEZVOLTARE A CREATIVITĂȚII

Prof. Lupu-Bangă Jeni

Colegiul Național Pedagogic „Ștefan Velovan”, Craiova

Prof. Lupu-Bangă Theodora Antonia

Școala Gimnazială „Anton Pann”, Voluntari

La copilul de vârstă școlară mică, dezvoltarea este strâns legată de activitățile desfășurate în școală și în afara ei sub forma jocului, a învățaturii și a muncii. Tocmai de aceea, o mare grijă trebuie acordată particularităților de vârstă și individuale ale copilului.

Metodele de învățământ reprezintă componenta cea mai mobilă, mai dinamică a procesului de învățământ, acestea realizându-se în procesul zilnic al vieții școlare prin inițiativa, fantezia și contribuția creatoare a cadrului didactic.

„Creativitate” e sinonim cu „gândire divergentă”, capabilă să rupă continuu schemele experienței. Este „creativă” o minte totdeauna în lucru, totdeauna pornită să întrebe, să descopere probleme unde alții găsesc răspunsuri satisfăcătoare, nestingherită în situațiile fluide în care alții presimt numai pericole, capabilă de judecăți autonome și independente, care respinge ceea ce este codificat, care manipulează din nou obiecte și concepte fără să se lase inhibată de conformisme.

Toate aceste calități se manifestă în procesul creativ.

Pedagogul american Bruner (1970) consideră că „oricărui copil, la orice stadiu de dezvoltare, i se poate preda cu succes, într-o formă intelectuală adecvată, orice temă”, dacă se folosesc metode și procedee adecvate stadiului respectiv de dezvoltare, dacă materia este prezentată „într-o formă mai simplă, astfel încât copilul să poată progresa cu mai multă ușurință și mai temeinic spre o deplină stăpânire a cunoștințelor”.

Trebuința de a se juca, de a fi mereu în mișcare, este tocmai ceea ce ne permite să împăcăm școala cu viața. Pentru a-l face pe copil să depășească în școală „greutățile greu de învins”, important este să nu uităm că una din trebuințele principale ale copilului este jocul.

Una dintre activitățile cu caracter recreativ-instructiv o constituie ora de educație fizică.

1. Educația fizică – activitate recreativ-instructivă, prilej de activizare a școlarilor

Activitățile efectuate de elevi în cadrul orei de educație fizică solicită intens aparatul locomotor și alte organe, funcții și sisteme ale organismului.

Coordonarea activității acestora este atributul sistemului nervos central. El desfășoară în acest scop o activitate complexă: primește informații în legătură cu pozițiile și mișcările corpului și ale segmentelor sale, cu solicitările unor funcții impuse de eforturile musculare; realizează legături între analizatori (organele de simț) și centrii nervoși implicați în elaborarea răspunsurilor, reglând activitatea acestora dependent de condițiile impuse de activitatea desfășurată.

Simpatia, speranța, admirația, bucuria succesului, satisfacția, regretul, prietenia, mândria, simțul răspunderii, al datoriei, al onoarei, sentimentul exercițiului fizic mobilizează elevul să depună eforturi în vederea învingerii dificultăților întâmpinate, motivându-le activitatea și contribuind la formarea unor interese durabile, suportul deprinderilor, obișnuințelor și comportamentelor morale.

Fiind o activitate eminamente practică, în cadrul ei se concretizează influența activității instructiv-educative. Cunoscând pasiunea copiilor pentru mișcare, joc și pentru activitatea sportivă, învățătorul are obligația de a o valorifica în folosul instruirii și activizării.

2. Jocul – activitate recreativ-instructivă, prilej de activizare și dezvoltare a creativității

Jocurile și distracțiile sunt mai intense la vârstele copilăriei și tinereții. Știm cu toții că orice copil de vârstă ante sau preșcolară se joacă tot timpul. Acest aspect le conferă conduitelor multă flexibilitate și mai ales le dezvoltă imaginația și creativitatea. Tot prin joc este exprimat și gradul de dezvoltare psihică. Spunem de multe ori: „Se comportă ca un copil” sau „Parcă nu e maturizat”; aceasta datorită unei exagerate antrenări în distracții, care conduce la o personalitate nematură, puerilă.

Jocul presupune un plan, fixarea unui scop și fixarea anumitor reguli, ca în final să se poată realiza o anumită acțiune ce produce satisfacție. Prin joc se afirmă eul copilului, personalitatea sa. Adultul se afirmă prin intermediul activităților pe care le desfășoară, dar copilul nu are altă posibilitate de afirmare decât cea a jocului. Mai târziu, el se poate afirma și prin activitatea școlară.

Activitatea școlară se valorifică prin note, acestea se sumează în medii, rezultatul final al învățării fiind tardiv din punct de vedere al evaluării, pe când jocul se consumă ca activitate, creând bucuria și satisfacția acțiunii pe care o cuprinde.

Copiii care sunt lipsiți de posibilitatea de a se juca cu alți copii de vârstă asemănătoare fie din cauză că nu sunt obișnuiți, fie din cauză că nu au cu cine, rămân nedevelopați din punct de vedere al personalității.

Jocul le oferă copiilor o sumă de impresii care contribuie la îmbogățirea cunoștințelor despre lume și viață, totodată mărește capacitatea de înțelegere a unor situații complexe, creează capacități de reținere, stimulând memoria, capacități de concentrare, de supunere la anumite reguli, capacități de a lua decizii rapide, de a rezolva situații-problemă, într-un cuvânt dezvoltă creativitatea.

Fiecare joc are reguli. Atunci când un copil vrea să se joace cu un grup de copii, el acceptă

regulile în mod deliberat, voit. Cu alte cuvinte, el va accepta normele stabilite, adoptate și respectate de grupul respectiv înainte ca el să intre în joc.

Pentru copil, jocul presupune de cele mai multe ori, pe lângă consumul nervos, chiar și la cele mai simple jocuri, și efort fizic, spre deosebire de persoanele adulte, unde acesta lipsește cu desăvârșire.

Există câteva lucruri de remarcat: în primul rând, jocul fortifică un copil din punct de vedere fizic, îi imprimă gustul performanțelor precum și mijloacele de a le realiza.

În al doilea rând, jocul creează deprinderi pentru lucrul în echipă, pentru sincronizarea acțiunilor proprii cu ale altora, în vederea atingerii unui scop comun.

În al treilea rând, jocul provoacă o stare de bună dispoziție, de voie bună, oferindu-i copilului posibilitatea de a uita pentru un timp de toate celelalte și de a se distra, dându-i parcă mai multă poftă de viață.

În joc, copilul își dă frâu liber imaginației. Jocurile spontane reliefează capacitatea de creație a copilului, capacitate bazată pe propria experiență, îmbogățită cu noi elemente, corespunzătoare dorințelor sale.

3. Activitățile extrașcolare – prilej de activizare și de dezvoltare a creativității

În orice tip de activitate extrașcolară, fie că este vorba de drumeție, vizita într-un atelier de creație, un muzeu, un loc istoric, o excursie de mică sau mare anvergură, este necesar să antrenăm trei factori implicați în actul educațional:

- a. elevii – prin responsabilități asumate atât individual, cât și în grup;
- b. familia – prin susținere morală, financiară sau chiar implicare în organizarea activităților;
- c. școala – prin obținerea avizelor necesare deplasării, elaborarea strategiilor didactice, realizarea unității dintre factori, finalizarea activității întreprinse.

Acest tip de activitate îi antrenează pe copii în activitatea de învățare, îi apropie de școală, îi determină să o îndrăgească. Chiar ei propun, cer, așteaptă și se implică în realizarea acestui tip de activitate.

Dacă avem grijă ca obiectivele instructiv-educative să primeze, dar să fie prezentate în mod echilibrat și momentele recreative, de relaxare, atunci rezultatele vor fi întotdeauna deosebite. În cadrul acestor activități, elevii se deprind să folosească surse informaționale diverse, să întocmească colecții, să sistematizeze date, învață să învețe.

Prin faptul că în asemenea activități se supun de bună voie regulilor, asumându-și responsabilități, elevii se autodisciplinează.

Cadrul didactic are, prin acest tip de activități, posibilități deosebite să-și cunoască elevii, să-i dirijeze, să le influențeze dezvoltarea, să realizeze mai ușor și mai frumos obiectivul principal al învățământului primar – pregătirea copilului pentru viață.

În legătură cu dezvoltarea creativității elevilor, pot fi date educatorilor următoarele îndrumări: gândirea creativă și învățarea din proprie inițiativă trebuie încurajate prin laudă.

Trebuie promovat modul variat de abordare a problemelor de manipulare a obiectelor și a ideilor. Elevii trebuie să fie îndrumați să dobândească: o gândire independentă, nedeterminată de grup, toleranță față de ideile noi, capacitatea de a descoperi probleme noi și de a găsi modul de rezolvare a lor și posibilitatea de a critica în mod constructiv.

Înainte de toate, este însă important ca profesorul însuși să fie creativ.

Bibliografie:

1. Ioan Cerghit, *Metode de învățământ*, EDP, București, 1976
2. Ioan Nicola, *Pedagogia școlară*, EDP, București, 1980
3. Ion G. Șerban, *Învățătorul și copiii*, EDP, București, 1975
4. Jean Piaget, Barbel Inhelder, *Psihologia copilului*, EDP, București, 1968
5. Jerome S. Bruner, *Procesul educației intelectuale*, Editura Științifică, București, 1970
6. Ursula Șchiopu, *Psihologia copilului*, EDP, București, 1975

ABORDAREA INTERDISCIPLINARĂ LA BIOLOGIE

Prof. Loredana Istodor
Colegiul Național Bănățean Timișoara

1. Caracteristicile interdisciplinarității

Potrivit dicționarului de pedagogie, interdisciplinaritatea se definește ca fiind „un raport de cooperare-coordonare între disciplinele de învățământ, respectiv structurile conținutului educativ corespunzător ideii moderne de învățământ.”

Termenii „pluridisciplinaritate” și „interdisciplinaritate” nu apar în dicționarele limbii române până în 1978.

Termenul „interdisciplinaritate” îl găsim în *Dicționarul de neologisme* de F. Marcu și C. Maneca, ed. a III-a din 1978, și în *Le petit Larousse en couleurs*, ed. 1995. Se definește reprezentând stabilirea unor relații între mai multe științe.

În abordarea integrată a curriculumului se disting mai multe niveluri:

- a) monodisciplinaritatea - centrată pe obiecte de studiu independente, izolate;
- b) pluridisciplinaritatea - juxtapunerea anumitor elemente ale diverselor discipline, care doar colaborează;
- c) transdisciplinaritatea - întrepătrunderea mai multor discipline, abordare ce poate să ducă, în timp, la apariția unei noi discipline sau a unui alt domeniu de cunoaștere.
- d) interdisciplinaritatea - coordonarea de grad înalt, o abordare integrată și integralistă a unui proces, o modalitate de organizare a obiectivelor, conținuturilor, strategiilor astfel încât să ofere o imagine unitară asupra fenomenelor și proceselor studiate.

În pedagogie, reprezintă ansamblul relațiilor și interacțiunilor dintre conținuturi și mesaje la nivelul demersului educativ, având o finalitate relevantă în planul formării-dezvoltării personalității elevului. Abordarea interdisciplinară are ca scop formarea unor personalități moderne, cu capacități de a aplica în practică cunoștințele teoretice, de a descoperi noi soluții, de a găsi noi căi de integrare, de a fi buni profesioniști, nu doar simpli executanți.

Renald Legendre diferențiază, în „Dictionnaire actuel de l'éducation”:

- „interdisciplinaritatea centripetă, cu accent pe utilizarea în interacțiune a diferitelor discipline pentru exploatarea unei teme sau pentru formarea unei competențe integrate”;
- „interdisciplinaritate centrifugă, cu accent pe cel care învață, pe primul plan fiind achizițiile interdisciplinare pe care elevul le va dobândi prin învățare.”

Fundamentele teoretice ale interdisciplinarității sunt următoarele:

- se bazează antologic pe unitatea esențială a diferitelor domenii de studiu ale științei, noțiunile de ordin epistemologic (fapt științific, concept, judecată, raționament, lege, metodă, teorie sunt comune tuturor disciplinelor);
- conceptul de studiu al disciplinelor devine tot mai abstract și permite stabilirea izomorfismelor și omomorfismelor epistemologice ale unei științe în altă știință, în vederea dezvoltării;
- interdependența relativă a teoriilor în raport cu faptele.

2. Forme/tipuri de interdisciplinaritate

Interdisciplinaritatea a fost clasificată din diferite puncte de vedere:

- interdisciplinaritatea domeniilor învecinate (în care se aplică metode și concepte ale altor discipline);
- interdisciplinaritatea problemelor (probleme ce depășesc granița unor discipline și studiul reclamă colaborarea mai multor discipline);
- interdisciplinaritatea metodelor (aplicarea metodelor unei discipline în alte discipline, de exemplu disciplinele matematică și statistică);
- interdisciplinaritatea conceptelor (conceptele dintr-o disciplină se aplică în cercetare în altă disciplină).

Organizarea interdisciplinară răspunde mai bine atât progresului științific, tehnologic și al disciplinelor umaniste, cât și cerințelor socio-economice privind formarea personalității omului contemporan.

În același timp, interdisciplinaritatea are un caracter deschis restructurărilor și inovării conținuturilor, permițând transferul acestora pe o axă orizontală și întrepătrunderea disciplinelor:

- transferul între mai multe domenii învecinate (biologie, matematică, fizică, chimie);
- transferul între mai multe teme sau probleme studiate;
- transferul de metode și categorii de cercetare științifică;
- transferul de concepte între disciplinele învecinate.

Interdisciplinaritatea are mai multe avantaje:

- asigură un anumit grad de integrare între diferite domenii de cunoaștere;
- permite schimburi de ordin conceptual și metodologic, precum și utilizarea unui limbaj comun;
- a devenit o necesitate a lumii contemporane, fiind o consecință logică a integrării tuturor tipurilor de conținuturi în perspectiva educației permanente;
- vine ca o soluție la situația de organizare pe discipline, situație ce riscă o ruptură între acestea;
- satisface nevoia de globalitate în știință.

3. Funcțiile interdisciplinarității

Constantin Cucoș clasifică funcțiile interdisciplinarității în două categorii:

- epistemologice - dezvoltarea unor structuri de ordin epistemologic sau îmbunătățirea caracteristicilor generale, calitative ale cunoașterii științifice;
- sociale - elaborarea fundamentelor teoretice necesare rezolvării problemelor importante de ordin social, aplicarea în domeniul învățământului, științei și tehnologiei a unei politici coerente, strâns corelată cu dezvoltarea socială și economică.

La nivel social există trei obiective fundamentale ale interdisciplinarității:

- integrarea crescândă în viața socială;
- socializarea naturii;
- internaționalizarea vieții sociale.

Un învățământ interdisciplinar poate fi realizat printr-un curriculum integrat, un model conceptual și practic de transpunere a demersului educativ la nivelul obiectivelor, conținuturilor și tehnologiei didactice.

Principala modalitate de introducere a interdisciplinarității în învățământ o reprezintă regândirea conținuturilor și colaborarea planurilor, programelor și manualelor școlare din perspectiva conexiunilor posibile și necesare sub raport epistemologic (cunoașterea științelor) și pedagogic.

Prin definiție, competența școlară este un ansamblu integrat de resurse interne achiziționate de

elevi în procesul de predare-învățare, mobilizate pentru rezolvarea unor probleme modelate pedagogic.

În „Expose de quelque concepts fondamentaux”, UNESCO, 1985, G. Vaideanu arată că „interdisciplinaritatea implică un anumit grad de integrare între diferitele domenii ale cunoașterii și diferite abordări, ca și utilizarea unui limbaj comun, permițând schimburi de ordin conceptual și metodologic”.

Conceperea obiectivelor pe discipline nu reprezintă un obstacol în abordarea interdisciplinară, deoarece există obiective comune mai multor discipline, atingerea finalităților educației este mai ușor de realizat într-un curriculum integrat, majoritatea cunoștințelor și informațiilor acumulate de elevi nu aparțin unei singure discipline, au caracter interdisciplinar.

O abordare strict intradisciplinară privează elevul de plăcerea descoperirii fenomenului în integralitatea lui, îi limitează asimilarea conținuturilor și îl transformă în simplu „recitator”. În abordarea interdisciplinară a fenomenului, se pune accent pe flexibilitate și creativitate, pe inovație și schimbări în practică.

L. Ciolan afirmă că „succesul în viața personală, profesională și socială e dat tocmai de capacitatea de a ieși din cutia disciplinară, de capacitatea de a realiza conexiuni care să conducă la rezolvarea eficientă a problemelor concrete”.

Interdisciplinaritatea este o necesitate pentru că realitatea este complexă, iar o singură știință nu poate răspunde tuturor întrebărilor tinerilor.

Utilizând metodele, problemele, conceptele, epistemologia proprie disciplinelor, interdisciplinaritatea oferă o mai bună înțelegere a lumii și o formare intelectuală sistematică.

Bibliografie:

1. Constantin Cucoș, *Istoria pedagogiei*, Ed. Polirom, Iași, 2008
2. David P. Ausubel, Floyd G. Robinson, *Învățarea în școală. O introducere în psihologia pedagogică*, EDP, București, 1981
3. Lucian Ciolan, *Dincolo de discipline*, Ed. Humanitas, București, 2003
4. Naela Costică, *Metodica predării biologiei*, Editura Graphys, Iași, 2008
5. Sorin Cristea, *Dicționar de termeni pedagogici*, EDP, București, 1993

PROIECT DIDACTIC

Prof. înv. primar Mocanu Anca-Irina
Școala Gimnazială „George Tutoveanu”, Bârlad

Unitatea de învățământ: Școala Gimnazială „George Tutoveanu”, Bârlad

Clasa: Pregătitoare

Prof. înv. primar Mocanu Anca-Irina

Aria curriculară: limbă și comunicare

Disciplina: comunicare în limba română

Unitatea tematică: *NĂSTUREL CEL NECĂJIT*

Subiectul: înțelegerea mesajului textului literar narativ - *Povestea nucii lăudăroase*, de Vladimir Colin

Tipul lecției: predare-învățare

Scopul: receptarea conținutului unui text audiat, adaptat vârstei, și îmbogățirea vocabularului;

Discipline integrate: mem, mm, avap

Obiective operaționale:

O1 – să ofere răspunsuri la întrebările legate de conținutul textului audiat;

O2 – să numească personajele prezente în poveste;

O3 – să-și exprime părerea în legătură cu comportamentul nucii.

Metode și procedee: lectura predictivă, conversația, explicația, exercițiul, jocul didactic.

Mijloace didactice: un coș cu nuci, textul poveștii, laptop, videoproiector, auxiliar, fișă de lucru, creioane colorate.

Forme de organizare: frontală, individuală.

Forme și tehnici de evaluare: observarea sistematică a comportamentului elevilor, aprecieri verbale, evaluarea intercolegială, acordarea de recompense.

Durata: 45 de minute

Resurse umane: 24 de elevi

Bibliografie:

1. Suport de curs *Organizarea interdisciplinară a ofertelor de învățare pentru formarea competențelor-cheie la școlarii mici*, 2013
2. Vasile Molan, *Didactica disciplinelor Comunicare în limba română și Limba și literatura română din învățământul primar* (ediție revizuită, actualizată și completată), Ed. Miniped,

București, 2016

3. *O călătorie distractivă prin clasa pregătitoare - CAIET DE CREAȚIE 2* , Ed. EDU EDUCRATES

4. *Programa școlară pentru disciplina Comunicare în limba română*, aprobată prin ordin al ministrului Nr. 3418/19.03.2013

Nr crt	Etapele lecției	Ob op.	Conținut științific	Metode și procedee	Mijloace didactice	Forme de organizare	Evaluare
1.	Moment organizatoric		Asigur liniștea și ordinea necesare începerii lecției. Pregătesc materialele necesare unei bune desfășurări a activității.				
2.	Întâlnirea de dimineață		Completez împreună cu elevii calendarul naturii.	Conversația	Calendarul naturii	Frontal	Aprecieri verbale
3.	Captarea atenției		- Ce mascotă am avut săptămâna aceasta? - Cum se numea? - Cum era Năsturel? - De ce era trist? - Astăzi Năsturel este vesel. Mi-a zis să vă aduc acest coș. Ce ne-a pregătit în coș?	Conversația	Năsturel, coș cu nuci	Frontal	Observarea sistematică a comportamentului elevilor Aprecieri verbale
4.	Anunțarea temei și a obiectivelor		- Dragii mei, astăzi la comunicare în limba română, vă	Conversația			Observarea sistematică a comporta-

			voi citi <i>Povestea nucii lăudăroase</i>, de Vladimir Colin. Vom răspunde la întrebări legate de conținutul textului, vom preciza care sunt personajele și vom rezolva diverse exerciții pe baza textului.				mentului elevilor
5.	Dirijarea învățării	O1 O2 O3	Citesc textul <i>Povestea nucii lăudăroase</i>, de Vladimir Colin. După audierea textului, elevii primesc o fișă de lucru (ANEXA 1) cu exerciții legate de text, pe care le vom rezolva împreună. După prima sarcină din Anexa 1, întreb elevii dacă știu altă poveste unde am întâlnit ursul și cântăm cântecelul <i>Ursul păcălit de vulpe</i>. Propun elevilor, după terminarea fișei, un joc. Voi	Lectura predictivă Exercițiul Joc didactic	Textul poveștii Fișă de lucru Laptop Video-proiector	Frontal Individual	Observarea sistematică a comportamentului elevilor Aprecieri verbale Evaluare inter-colegială Acordarea de recompense

			spune propoziții legate de text. Ei vor trebui să bată din palme pentru propozițiile adevărate și cu degetul în bancă pentru propozițiile false. (ANEXA 2)				
6.	Obținerea performanței		Elevii vor colora imaginile din <i>Povestea nucii lăudăroase</i> din Caietul de creație 2, de la pagina 11.	Exercițiul	Auxiliar	Individual	Observarea sistematică a comportamentului elevilor Acordarea de recompense
7.	Evaluarea performanțelor		Se fac aprecieri verbale, individuale și colective cu privire la activitatea elevilor. Fiecare copil va primi câte o nucă de la Năsturel.	Conversația	Nuci	Frontal Individual	Aprecieri verbale
8.	Activități în completare		Elevii vor dansa pe melodia <i>Dansează hopa-hopa</i> .	Exercițiul	Laptop Video-proiector	Frontal	Observarea sistematică a comportamentului elevilor

ANEXA 2

- ❖ Nucul a crescut în pădurea lui Nicușor.
- ❖ Ursul s-a speriat de nucă.
- ❖ Iepurașul roagă nuca să nu-l mănânce.

- ❖ Veverița s-a împrietenit cu nuca.
- ❖ Nuca a mâncat un balaur.
- ❖ Băiatul a mâncat nuca.

JURNALUL - CARE E POVESTEA TA?

PROIECT DIDACTIC

Prof. Tudor Eugenia-Laura
Liceul Teoretic „Mihai Viteazul”, Caracal

Clasa: a IX-a F

Tipul lecției: fixare și consolidare

Metode și procedee: activitate individuală, brainstorming, conversația euristică, ciorchinele

Resurse: material audio, fișa de lucru, grila de autoevaluare

Competențe specifice:

- 1.3. exprimarea orală sau în scris a propriilor reacții și opinii privind textele receptate;
- 1.4. redactarea unor texte diverse;
- 2.4. analizarea componentelor structurale și expresive ale textelor literare studiate și discutarea rolului acestora în tratarea temelor.

Obiective operaționale:

La sfârșitul orei, elevii vor fi capabili:

- O1: să argumenteze opinia personală;
- O2: să evidențieze trăsăturile jurnalului;
- O3: să redacteze un text memorialistic.

PARCURS DIDACTIC

1. Moment organizatoric (5 minute)

Se salută elevii, se notează absenții, se pregătesc materialele necesare desfășurării lecției.

2. Evocare (5 minute)

Se continuă Proiectul „Jurnalul - Care e povestea ta?”. Până în acest moment, elevii au stabilit trăsăturile jurnalului, ale literaturii de frontieră, pe baza textelor-suport: Anne Frank, *Jurnalul Annei Frank*, Editura Humanitas, 2017; Nicolae Steinhardt, *Jurnalul fericirii*, Editura Polirom, 2016; Jeni Acterian, *Jurnalul unei fete greu de mulțumit*, Editura Humanitas, 2017; Mircea Cărtărescu, *ZEN. Jurnal. 2004-2010*, Editura Humanitas, 2010; Titu Maiorescu, *Însemnări zilnice (1855-1880)*, ediție îngrijită de I. Rădulescu-Pogoneanu, Editura Librăriei Socec & Co., S.A., București, 1937.

Apoi elevii vor asculta un fragment din interviul dat de Mircea Cărtărescu la Radio România Cultural, în cadrul emisiunii *Revista Literară Radio* (15.04.2018), privind lansarea celui de-al patrulea volum din jurnalul său, „Un om care scrie”. Pornind de la materialul audio în care diaristul Mircea Cărtărescu menționează motivele pentru care ține un jurnal, elevii sunt întrebați care sunt motivele lor pentru consemnarea propriilor trăiri într-un jurnal. Răspunsurile se notează pe tablă, într-un ciorchine.

3. Realizarea sensului (25 de minute)

Elevilor li se solicită să redacteze un fragment de jurnal de 15-20 rânduri, în care să povestească o întâmplare amuzantă trăită în clasa a IX-a sau o experiență care le-a trezit sentimente puternice. Înainte de a se apuca de lucru, elevii primesc fișa de lucru din Anexa 1, care cuprinde sugestii de redactare a unui text memorialistic.

Fiind vorba despre redactarea unui text personal, nu îi voi nominaliza eu la citirea textului (rezolvarea sarcinii) și îi voi lăsa pe ei să se anunțe.

4. Reflecția (15 minute)

Elevii primesc grila de autoevaluare și vor face schimb de texte cu colegul pentru o interevaluare a textului memorialistic, conform Anexei 2.

Temă:

Ai fost angajat de un editor să împărtășești viața ta de licean sub forma unui jurnal, cu scopul informării și inspirării viitorilor elevi de clasa a IX-a despre emoțiile și realitățile din viața de liceu.

Scrie un jurnal bine realizat despre experiențele tale din liceu care ar putea fi împărtășite cu viitoarele clase a IX-a. Acest jurnal ar trebui să ofere informații și experiențe într-un mod captivant și interesant.

ANEXA 1: Pașii spre succes în crearea propriului jurnal

Structura	Sugestii
Conținutul textului	✓ Identificarea experiențelor, a momentelor semnificative pentru evoluția ta ca adolescent în primul an de liceu

	(experiențe triste sau fericite) ✓ Evidențierea trăirilor, a sentimentelor de bucurie, de tristețe etc., care te-au încercat în acele clipe ✓ Prezentarea contextului cu detalii specifice (locului în care te aflai, descrierea atmosferei, a persoanelor martore)
Dimensiunea lingvistică	✓ Utilizarea corectă a elementelor de gramatică, de vocabular, a ortografiei și a punctuației
Dimensiunea textuală	✓ Transmiterea clară, concisă, coerentă a ideilor și informațiilor ✓ Respectarea principiului calendaristic ✓ Menționarea reperelor spațio-temporale ✓ Crearea unei coperte/coperți sugestive pentru jurnalul tău ✓ Inserarea de fotografii semnificative pentru experiențele trăite
Dimensiunea discursivă	✓ Păstrarea stilului confesiv al scrierii ✓ Relatare spontană, subiectivă (folosirea persoanei I) ✓ Stabilirea unei relații de empatie, apropiere de public în consemnare ✓ Evidențierea sincerității, a autenticității momentelor relatate
Dimensiunea estetică	✓ Așezare în pagină ✓ Lizibilitate.

Bibliografie:

1. Alina Pamfil, *Didactica literaturii. Reorientări*, Editura Art, București, 2016
2. Florentina Sâmișăian, *O didactică a limbii și literaturii române. Provocări actuale pentru profesor și elev*, Editura Art, București, 2014
3. Revista *Perspective*, An X, Nr. 1(18)/2009 (număr dedicat jurnalului)

PROIECT TEMATIC ÎN BANAT, LA MINE-ACASĂ...

Prof. învă. primar Soporan Camelia
Liceul Teoretic „Grigore Moisil”, Timișoara

Motto:

*Iorgovan, frumoasă floare,
Banatule, colț de soare,
Eu cu cin ‘mă făloșesc
Aici viața mi-o trăiesc,
Banatule, colț de rai!*

(Iorgovan, frumoasă floare - cântec popular)

ARGUMENT

Într-o zi frumoasă de început de primăvară, am mers împreună cu copiii clasei pregătitoare B să vizităm Muzeul Satului Bănățean din oraș.

Ajunși acolo, ne-a așteptat muzeograful, care ne-a îndrumat în incinta muzeului. Am văzut case vechi, restaurate, specifice zonei Banatului și am aflat multe lucruri interesante despre viața oamenilor din trecut, despre obiceiurile și datinile lor, despre portul popular bănățean.

Copiii ne-au adresat multe întrebări legate de ceea ce au văzut și așa am hotărât împreună să desfășurăm proiectul tematic cu tema: „În Banat, la mine-acasă”.

DESCRIEREA PROIECTULUI

Grupul-țintă: clasa pregătitoare B de la Liceul Teoretic „Grigore Moisil” din Timișoara.

Resurse umane: copii, învățătoare, părinții copiilor, profesor de istorie, muzeograf, profesorul de religie.

Resurse materiale: harta României, a județului Timiș, harta proiectului tematic, costume naționale din Banat și din alte zone ale țării, prosoape și șervețele cu motive populare, farfurii și căni de artizanat, furcă cu caier, fus, linguri de lemn, covoare, icoane pictate pe lemn, război de țesut, vârtelniță, suveici, coceni de porumb, prosoape artizanale, albume, fotografii și cărți cu imagini din sat, jetoane, decupaje, cărți și atlase legate de tema studiată, planșe și vederi, acuarele, creioane colorate, cariocă, plastilină, planșete, autocolant, hârtie creponată și colorată, pânză pentru cusut (etamină), ace, gheme din lână, aparat foto, cd-uri, diverse cărți și reviste, culegeri de folclor.

Resurse de timp: o săptămână.

Metode: brainstorming-ul, observația spontană și dirijată, explicația, demonstrația, exercițiul, jocul, povestirea, învățarea prin descoperire, problematizarea.

Obiectivul general: Cunoașterea unor elemente de istorie, geografie, religie, care definesc portretul spiritual al poporului român.

Obiective operaționale:

- să recunoască și să aprecieze arta populară, meșteșugurile, locuințele tradiționale, obiceiurile și tradițiile specifice zonei Banatului;
- să-și îmbogățească vocabularul cu noi cuvinte și expresii specifice graiului bănățean: *vârtelniță, arnici, laibăr, poale, opreg, feșcilă* etc.;
- să asculte proverbe, zicători și ghicitori și să deducă înțelesul acestora;
- să audieze și să interpreteze, cu plăcere, cântece populare bănățene;
- să reproducă strigături specifice zonei Banatului;
- să rețină și să redea caracteristicile costumului național tradițional;
- să-și aducă contribuția la amenajarea în clasă a unui sector cu obiecte de artă populară;
- să dezvolte unele deprinderi artistico-plastice prin colorarea sau pictarea unor contururi reprezentând costume naționale sau obiecte de artizanat;
- să-și consolideze cunoștințele referitoare la datinile și obiceiurile din Banat prin prezentarea unei șezători și a unor dansuri populare;
- să execute pașii de horă și ardeleană, dovedind coordonare, ritm, respectând poziția corectă a corpului și o bună orientare spațială.

LISTA DE PROBLEME

Ce știi copiii?

- Orașul în care locuiesc face parte din Regiunea Banatului.
- Principalele activități ale țăranilor erau: agricultura, creșterea animalelor, meșteșugurile.
- Cum arată un costum popular.
- Cum să danseze pe melodii populare.
- Să interpreteze cântece populare.

Ce urmează să afle copiii?

- Banatul se împarte în: Banatul de pustă, de deal și de munte.
- Prin ce se deosebește satul de oraș.
- Felul în care fiecare zonă a Banatului și-a pus amprenta diferit pe modul de viață al bănățenilor.

- Arta populară, meșteșugurile, locuințele tradiționale, obiceiurile și tradițiile specifice zonei Banatului.
- Zicători, proverbe, strigături în grai bănățean.
- Cântece și dansuri populare specifice Banatului.
- Să folosească vârtelnița, războiul de țesut, furca, fusul și suveica.
- Cum se numesc piesele costumului popular bănățean.

ELABORAREA HĂRȚII PROIECTULUI

- se realizează împreună cu copiii la începutul derulării proiectului (vezi Anexa1)

SCRISORI DE INTENȚIE

Stimați părinți și bunici,

În perioada 13.05 -17.05.2018, împreună cu prichindeii clasei pregătitoare, vom desfășura proiectul tematic „A fost odată”.

Pentru ca activitățile noastre să fie cât mai plăcute și interesante, vă rugăm să aduceți materiale pentru aranjarea centrului tematic și realizarea hărții proiectului: imagini din reviste, cărți, enciclopedii, cd-uri cu muzică populară, vederi din orașul nostru și din Banat, obiecte de artizanat, prosoape și șervețele cu motive populare.

Vă mulțumim!

Prichindeii și învățătoarea clasei pregătitoare B

Dragă doamnă muzeograf,

Copiii clasei pregătitoare de la Liceul „Grigore Moisil” din Timișoara desfășoară, în perioada 13.05-17.05.2018, un proiect tematic cu tema „A fost odată”.

Pentru buna desfășurare a acestui proiect tematic, vă rugăm să ne primiți să vizităm Muzeul Satului din Timișoara și să ne arătați case vechi din zona Banatului, costume populare specifice acestei zone, obiecte de artizanat și alte lucruri legate de tradițiile și obiceiurile străbunilor noștri bănățeni.

Prichindeii și învățătoarea clasei pregătitoare B

CREAREA CENTRULUI TEMATIC

În urma înmânării scrisorilor de intenție, centrul tematic s-a îmbogățit cu următoarele:

- **materiale puse la dispoziție de învățătoare:** materiale didactice necesare fiecărei activități;
- **materiale aduse de părinți:** costume populare pentru fată și băiat, prosoape artizanale, covoare țesute, ulcioare, farfurii din ceramică, războaie de țesut, vârtelniță, rășchitori, furcă, fus etc;
- **materiale aduse de copii:** imagini cu costume populare, cu obiecte de artizanat etc.

EVALUAREA PROIECTULUI

Evaluarea parțială:

În momentul când s-a realizat o subtemă sau un punct de pe hartă, se realizează prin fișe și lucrări ale copiilor (desen, pictură, modelaj, cântece, dansuri, proverbe, zicători, ghicitori, strigături, etc).

Evaluarea finală:

- se realizează printr-o expoziție cu lucrările copiilor și cu fotografii realizate în cadrul activităților și vizitelor;
- prezentarea șezătorii „Banatule, colț de rai” părinților, bunicilor și partenerilor educaționali.

SCRISORI DE MULȚUMIRE

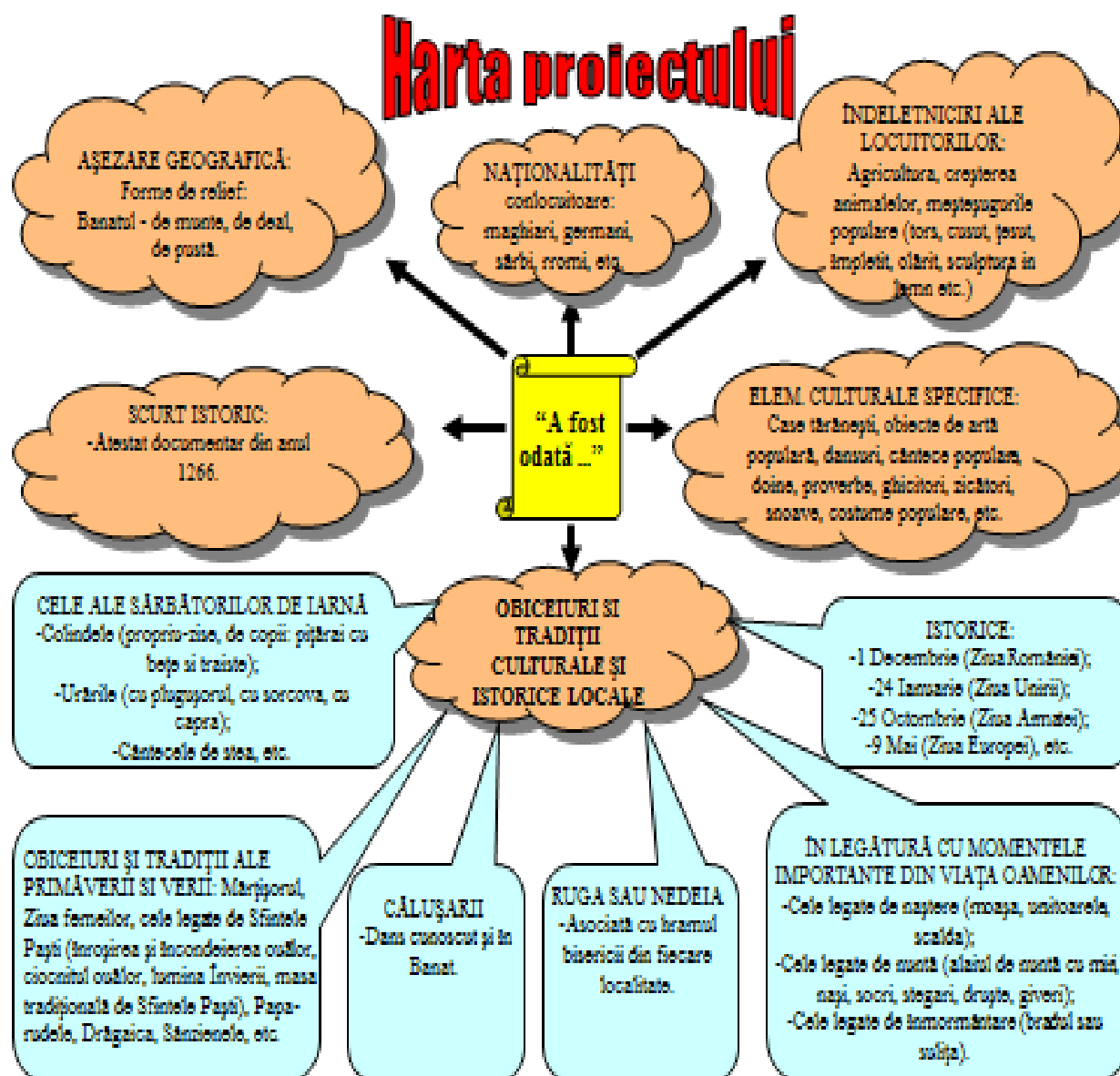
Stimați părinți și bunici,

Copiii clasei pregătitoare împreună cu doamna învățătoare vă mulțumesc pentru că ați acceptat inițierea și desfășurarea unui parteneriat în educație în cadrul proiectului tematic „A fost odată”.

Vă invităm să participați vineri, la ora 16:00, la evaluarea proiectului nostru, care va cuprinde: vizionarea întregului proiect, expoziție cu lucrările copiilor după o săptămână de muncă, joacă și învățare, impresii și discuții în urma proiectului tematic.

Vă așteptăm cu mult drag!

Prichindeii și învățătoarea clasei pregătitoare B

Bibliografie:

1. Curs formare: *Organizarea interdisciplinară a ofertelor de învățare pentru formarea competențelor cheie la școlarii din clasele I-IV - program de formare continuă de tip "blended learning" pentru cadrele didactice din învățământul primar* (POSDRU/87/1.3/S/63113)
2. MEC, *Metoda proiectelor la varstele timpurii*, Editura Miniped, București, 2002
3. MEN, *Programele școlare aflate în vigoare, pentru clasa pregătitoare*, aprobate prin ordin al ministrului Nr. 3418/19.03.2013
4. www.didactic.ro

EDUCAȚIE PRIN EGALITATE = EDUCAȚIE CU DRAGOSTE

Prof. înv. primar Tufă Nadia

Școala Gimnazială „George Călinescu”, Onești

Egalitatea presupune respectarea drepturilor copilului: dreptul la libertatea de opinie și de exprimare, dreptul la libertatea de întrunire și de asociere (drepturi civile), dreptul la securitatea persoanei și la obținerea protecției statului împotriva violențelor din partea unui individ/grup/instituție, precum și drepturi economice, sociale și culturale (dreptul la sănătate, la îngrijire medicală, la educație și la pregătire profesională, dreptul de a lua parte, în condiții de egalitate, la activități culturale și sportive).

Egalitatea șanselor semnifică oferirea de opțiuni multiple pentru capacități și aptitudini diferite, o educație pentru toți și pentru fiecare, o educație deschisă pentru toate persoanele, indiferent de vârstă și condiții socio-economice, dar și o educație pentru fiecare, în funcție de nevoile sale specifice – evitându-se omogenizarea și încurajându-se diversitatea – care să creeze premisele egalității șanselor de acces în viața socială.

Dacă discriminarea este acțiunea prin care o persoană este tratată nedrept din cauza unor atitudini bazate pe prejudecăți, atunci non-discriminarea este asociată cu politica șanselor egale, cu un tratament egal (tratament asemănător, dacă persoanele sunt asemănătoare, sau diferențiat, dacă nu sunt asemănătoare și prezintă nevoi diferite).

Apare astfel ideea de incluziune ce are la bază anumite principii: principiul unicității persoanei în termeni de abilități, motivații și nevoi de învățare, principiul diversității persoanelor antrenate în sistemul educațional atât ca agent, cât și ca beneficiar, principiul accesului și participării tuturor persoanelor la o educație adecvată și de calitate.

Există o serie de factori de risc cu privire la exercitarea dreptului la educație (dimensiunea formală a egalității șanselor), factori induși de caracteristicile individuale ale copiilor, ale mediului socio-familial și școlar, ale grupurilor sociale din care fac parte copiii. Acești factori reprezintă o provocare adresată cadrului didactic, căci acesta trebuie să le dea o nouă întorsătură, să le minimizeze efectele.

I. Cadrul didactic față în față cu egalitatea prin diferențierea și individualizarea învățării

În ceea ce privește procesul instructiv-educativ, acesta trebuie să se desfășoare într-o manieră care să dea posibilitatea fiecărui elev să învețe. În școala incluzivă, învățarea este văzută ca un proces la care elevii participă în mod activ și își asumă roluri și responsabilități clare. Cadrul

didactic este considerat mai curând un mediator decât un meditator, formator. Mediul în care se realizează învățarea reprezintă o continuă provocare pentru cadrul didactic, care simte că aparține acestuia și care își pune o amprentă stimulativă asupra lui. Elevii au o reacție pozitivă față de un mediu plăcut. În școala care promovează egalitatea și valoarea, după părerea mea, crearea unui mediu plăcut, interesant, personalizat (în care fiecare copil se regăsește), prietenos față de elevi, în care copilul se simte confortabil și în siguranță reprezintă o altă fațetă a provocării adresate cadrului didactic.

Eficientizarea învățării ce promovează egalitatea de șanse presupune utilizarea unor strategii de sprijinire a tuturor copiilor:

- învățarea interactivă (strategii de învățare focalizate pe cooperare, colaborare și comunicare între elevi, între profesor și elevi, între profesori și părinți ai elevilor);
- negocierea obiectivelor - negocieri privind modalitățile de lucru, procedeele de evaluare, metodele de recompensare;
- demonstrația, aplicația, feed-back-ul;
- modalitățile de sprijin în actul învățării pentru elevii cu cerințe educaționale speciale (confort socio-afectiv, învățarea în perechi, predarea în echipă, învățarea de la copil la copil, colaborarea între elevi, părinții ca parteneri în învățare, comunicarea cu alți specialiști din afara școlii);
- evaluarea continuă a învățării, ce presupune prezența unui răspuns permanent la conținuturile și mesajele primite de la cel care învață.

II. În loc de concluzie... părerea unui cadru didactic cu experiență în învățământ

Principiile incluziunii enunțate anterior implică o nouă orientare sau schimbare de optică, ce pune accent pe: cooperare, parteneriat (un simplu act de învățare poate fi considerat astfel), învățare socială și valorizare a relațiilor pozitive, umaniste în educație. Este o provocare permanentă pentru fiecare cadru didactic care trebuie să fie empatic, asertiv, inovator și o amenințare la adresa conservatorismului, la adresa vechiului autoritarism. Amenințarea se referă la anumite aspecte ale vieții sociale (la nivel macro) sau la anumite însușiri (la nivel micro) ce pot fi schimbate, atâta timp cât voința, motivația și dorința le subclasează.

Cadrul didactic trebuie să evite exprimările de tip discriminator, etichetarea voită sau involuntară, să nu manifeste prejudecăți față de copil, astfel încât toți să se simtă acceptați sau valorizați.

Din experiența mea didactică pot desprinde ideea că acest deziderat al non-discriminării și al excluderii inechității sociale, economice, culturale și de gen reprezintă o mare provocare. Atunci când etichetele sunt atașate oamenilor, aceștia ajung să le accepte, să le interiorizeze, să se comporte conform etichetării primite. Grav este atunci când etichetezi fără a conștientiza consecințe acestui

fapt asupra evoluției personale a elevului. Când eticheta este pusă de ceilalți membri ai grupului de elevi al clasei, rolul cadrului didactic este de a o înlătura, dar practica mi-a arătat că impactul grupului e mai puternic, că victima se complăce adoptând o atitudine de retragere sau chiar acuzatoare, violentă, iar autoritatea formală a cadrului didactic nu poate determina o schimbare prin impunere. Se manifestă, în aceste împrejurări, una dintre marile calități ale unui cadru didactic: tactul în impunerea „fără impunere” a unui punct de vedere echitabil, determinarea elevilor de accepta una dintre valorile societății, promovate și prin educație: egalitatea de șanse. Relativizarea efectelor negative ale etichetării este la îndemâna fiecărui cadru didactic, prin acțiuni care vizează centrarea pe acțiunile elevului și nu pe persoana lui, prin încurajarea permanentă a schimbării, prin luarea în considerare a posibilității ca elevul să-și schimbe comportamentul, prin sublinierea progresului individual al elevului și nu compararea sa cu ceilalți, prin folosirea etichetării pozitive, care va ajuta elevul să-și pună în valoare potențialul.

Cum am încercat să răspund acestei mari provocări? Sunt întrutotul de acord cu afirmația potrivit căreia ***Nu poți dicta lucrurile care contează*** (M. Fullan). Am aplicat crezul ce îmi călăuzește zilnic relația cu elevii: fiecare elev are potențial, fiecare are o perla a sa, mai mult sau mai puțin ascunsă, care necesită mai mult sau mai puțin o șlefuire măiastră. E de datoria mea să o descopăr, să o șlefuiesc, să o pun în evidență în fața copilului însuși, în fața colegilor și a părinților săi. Este provocarea zilnică atât a mea, cât și a copiilor, căci le este lansată și lor sub forma unor teme de gândire:

- ***De ce meriți simbolul clasei? De ce ești azi mai bun decât ieri?***
- ***Care este perla descoperită în tine, de către tine/de către colegi azi?***

Bibliografie:

1. Elena Hussar, Tatiana Safciuc, *Colaborare și incluziune în sala de clasă*, Editura Casei Corpului Didactic, Bacău, 2008

MUZICA – ARTA DE A GÂNDI PRIN SUNETE

Prof. Ciucă Daniela Raluca

Liceul de Arte „Hariclea Darclée”, Brăila

„Muzica este, probabil, singura limbă universală a lumii și este mijlocul prin care un compozitor care a trăit acum trei sute de ani își poate comunica inspirația unui interpret în viață azi”. (Alma Cornea Ionescu)

Muzica exprimă formarea personalității. Nu poate înceta niciodată să fie cea mai înaltă și cea mai eliberatoare dintre arte, ocupând un loc privilegiat în ierarhia nevoii de frumos a omului. Formarea educației muzicale a elevilor se desfășoară atât prin teorie, cât și prin elementele muzicii care se adresează sensibilității și gustului artistic. Prin urmare, este necesar să se creeze acel mediu favorabil de dezvoltare a însușirilor muzicale înnăscute pe care toți copiii le manifestă de la cele mai mici vârste.

PIANUL – LEGĂTURA PRIN ATINGERE

Copiilor care învață un instrument muzical le sunt dezvoltate creativitatea, curiozitatea, tenacitatea, sensibilitatea. Ei devin mai disciplinați și mult mai responsabili. Curiozitatea muzicală se grupează în jurul acestui instrument fascinant – *pianul* – cu o expresivitate spectaculoasă. Atracția copiilor față de acest instrument este irezistibilă: unii copii încearcă clapele cu câte un deget, una câte una, ascultă uimiți diferența sunetelor, rimează, se joacă, se bucură, încearcă să fredoneze sunete etc., având posibilitatea să practice muzica în cadrul unor activități plăcute și strict legate de interesele lor emoționale. Mintea lor încearcă să prindă primele relații între ele, prin impresii senzoriale și percepții rudimentare. Expresia lor devine gravă, concentrată, meditativă. Doar pe această cale, elevii îndrăgesc muzica și se dezvoltă din punct de vedere muzical, ajungând la acele trăiri afective care asigură formarea gustului artistic, ca primă etapă a educației estetice. Pianul este considerat un instrument muzical desăvârșit. Cu expresivitatea sa deosebită, acest instrument ocupă un loc aparte în lumea muzicii clasice, resimțindu-și prezența în lumea jazzului și în lumea muzicii pop. Pe scenele de concert se impune prin măreție și discreție atât ca instrument solist, cât și ca instrument acompaniator.

Pianul este instrumentul care îți oferă posibilitatea de a te exterioriza și dezvolta nu doar pe plan muzical. Cu ajutorul lui, îți dezvoltă capacitatea de concentrare și inteligență muzicală. Aspectele inteligenței muzicale reprezintă competența de a produce și sesiza ritmul, înălțimea

sunetelor, semnificația acestora, memoria auditivă, vizuală, cât și frazarea muzicală.

Pianul este instrumentul care se poate studia de elevi începând de la clasa I, chiar și de la vârste mai mici, claviatura fiind ușor de folosit. Datorită faptului că acest instrument se poate învăța de la vârste fragede, studiul pianului este un mijloc de educație muzicală. Acest instrument poate avea și un rol complementar, în ideea că elevul își alege alt instrument sau o altă specialitate și nu în ultimul rând pentru a atinge performanța.

Alături de talent și inteligență, munca are și ea un rol important în formarea muzicianului. De asemenea, atenția ocupă un rol important. Pentru a spori atenția, este nevoie de odihnă și o dispoziție bună, acestea fiind două elemente fundamentale.

De ce să înveți sa cânti la pian?

- crește gradul de focusare pe lucrurile importante, dar și pe detalii, dacă situația concretă o cere.
- dobândire de abilități organizatorice.
- încetinirea vizibilă a proceselor de îmbătrânire cerebrală și a declinului cognitiv.
- un mai bun control al emoțiilor distructive.
- abilitatea de a utiliza în mod mult mai eficient ambele emisfere cerebrale (pianiștii având un tipar mental unic, diferit mult de al altor instrumentiști).
- creativitate crescută (la pian se poate cânta după partitură, dar se pot face și improvizații, se pot compune melodii proprii cu diverse grade de complexitate).
- ușurință în învățarea limbilor străine.
- viteză crescută de îndeplinire a anumitor activități din diverse domenii ale vieții cotidiene și profesionale.

Beneficiile cursurilor de pian depășesc cu mult sfera simplei educații muzicale, fiind adaptate atât vârstei, cât și nivelului. Activitatea în cadrul orelor se desfășoară la modul individual profesor-elev, lecțiile de pian fiind recomandate atât copiilor, cât și tinerilor, cu atât mai mult cu cât sunt motivați de pasiunea pentru muzică interpretată la pian.

Fară îndoială, este un instrument care ocupă un loc important în muzică, având un aport major în nenumărate compoziții și interpretări. De aceea pianul este o foarte bună alegere pentru oricine dorește să cânte la un instrument de plăcere sau în mod profesional. Cu un aspect foarte elegant, poate constitui piesa de interes atât într-un interior clasic, cât și într-unul modern. Se poate spune că este cel mai indicat instrument de „a ajuta” educația muzicală.

„Este regele neîncoronat al instrumentelor – pentru că toate își regăsesc ambitusurile în el, dar și sclavul lor, deoarece le acompaniază cu pasiune și credință. A fost răsfățatul compozitorilor de la clasici încoace, demonstrându-și capacitatea de a renaște mereu, de a supraviețui zilei de ieri și a păși spre ziua de mâine. Va mai fi un timp proprietatea pe care corifeii artei sunetelor o vor concede pe bună dreptate pedagogiei muzicale în întreprinderea ei de a prezerva și continua (iar în cazul cel

mai bun, de a rectifica) trecutul glorios al muzicii”. (Dana Ursulescu)

Potrivit profesoarei Alma Cornea Ionescu, „Pianul este instrumentul cel mai cunoscut și poate cel mai răspândit pentru limbajul universal al muzicii. El este singurul instrument, alături de orga mare, care poate reda orice fel de lucrare muzicală, indiferent de ceva complet desăvârșit. Pianul poate deci înlocui caracterul polifonic al unei orchestre, reducând astfel numărul executanților la unul singur. Așa se explică marea sa popularitate.”

Bibliografie:

1. Alma Cornea Ionescu, *Metodă de pian pentru anii I-II*, Ed. Muzicală a Uniunii Compozitorilor din RPR, București, 1962
2. Dana Ursulescu, *Pianul - un ghid ușor*, Ed. Aquilla, Oradea, 2008
3. Liviu Dănceanu, *Cartea cu instrumente*, Ed. Fundației „României de Măine”, București, 2002

O ȘCOALĂ PENTRU TOȚI

Prof. înv. primar Mateescu Gabriela
Liceul Teoretic „Gheorghe Vasilichi”, Cetate

Incluziunea nu este un simplu concept, aplicat doar la mediul școlar. Din contră, problematica incluziunii, a diversității este o sursă complexă de politici, dezbateri și acțiuni sociale. Unul dintre dezideratele acestor politici este acela de a asigura o schimbare durabilă de mentalitate la nivel de societate față de persoanele cu dizabilități, schimbare care să se integreze în mai largă cerință a acceptării și promovării diversității.

Școala, prin misiunea ei de instituție formatoare de personalități, alături de misiunea de a transmite elevilor informații și un bagaj solid de cunoștințe, reprezintă un mediu prioritar pentru începerea și implementarea politicii incluzive. Să ne gândim doar la perioada pe care un copil o petrece în școală.

Aceste ore și ani pot fi marcați de segregare, de excluziune sau pot fi marcați de efortul de a adapta metodele, tehnicile și instrumentele de care dispune profesorul pentru a facilita integrarea copiilor cu cerințe educaționale speciale în mijlocul copiilor fără CES.

Trecând de la discuția asupra beneficiilor educației incluzive și a locului ei în cadrul politicilor generale privind incluziunea, este bine să accentuăm faptul că vorbim despre un proces, și nu despre un fapt. Această trecere a societății în general și a școlii în special către acceptarea diversității și educația incluzivă este un demers de lungă durată. Din acest motiv este important să privim și la mecanismele prin care acest proces este facilitat sau, din contră, întâmpină rezistențe din partea actorilor câmpului social, politic, educațional.

Educația formală, nonformală și informală transformă individul dependent de familie, de societate, într-unul independent, care se bucură de autonomie.

Valorile învățate în școală și în familie ar trebui să îndrume omul pe tot parcursul vieții. Un climat de armonie și bună înțelegere în școală este definitoriu. Un dezechilibru al școlii devine o problemă la nivelul societății.

Politicile de educație ale Uniunii Europene sunt exprimate în următoarele priorități:

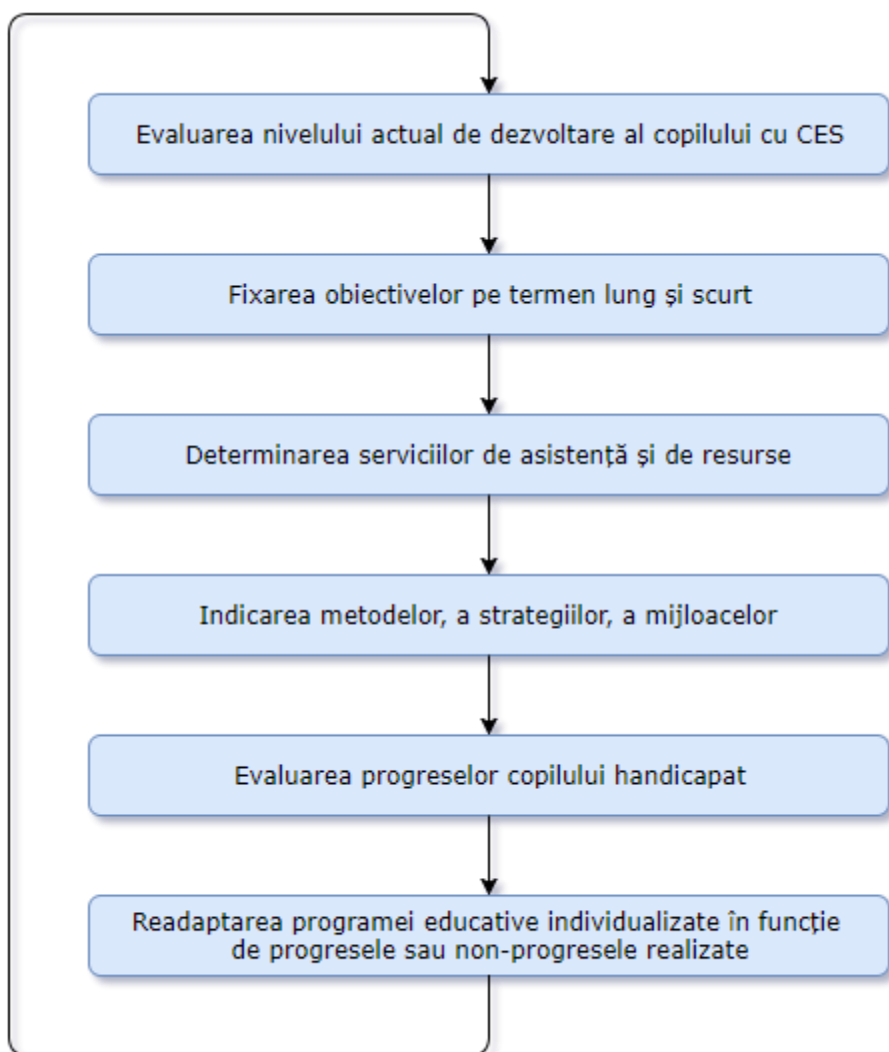
- ❖ educația ca mijloc de solidarizare, integrare, non-discriminare, non-excluziune – principiu exprimat pregnant odată cu punerea în practică a altor concepte europene cum ar fi unitatea, apartenența și solidaritatea europeană;
- ❖ educația ca mijloc de însușire a noțiunilor specifice dobândirii unor calificări în scopul practicării unor meserii.

În documentele Conferinței Mondiale asupra educației pentru persoane cu cerințe educative speciale de la Salamanca (iunie 1994) și respectiv ale Congresului Internațional al Educației Speciale (Cardiff, 1990), aceste formule terminologice relevă recunoașterea universală a necesității reformei sistemului școlar general. Ea implică cu necesitate pregătirea de ansamblu a școlii și a societății pentru a primi și satisface participarea persoanelor cu dizabilități în medii școlare și sociale obișnuite, ca elemente componente naturale ale diversității umane, cu diferențele ei specifice.

Educația sau școala incluzivă implică cu certitudine ideea de schimbare – reformă a școlii și societății în ansamblu, cu scopul de a răspunde dezideratului societății viitorului, „o societate pentru toți”, care să răspundă mai bine prin co-educație nevoilor, potențialului și aspirațiilor tuturor copiilor, inclusiv ale celor deosebit de dotați și/sau talentați, ale celor ce fac față în prezent în școala obișnuită, ale celor cuprinși în școli speciale separate.

Acceptarea în plan teoretic și realizarea treptată a școlii incluzive devin atât probleme de concepție și decizie politică, cât și chestiuni de strategie și acțiune coerentă în plan pedagogic, de organizare și dezvoltare a sistemelor și structurilor de sprijin al educației speciale integrate.

Astfel, următorul pas este de a pune bazele unui demers educativ individualizat, care să țină cont de unicitatea fiecărui copil în parte, așa cum propune A. Roșan în figura de mai jos:

Școlile din România sunt dispuse să acorde atenția cuvenită acestei chestiuni? Avem resurse și profesori care să adapteze mediul școlar la noile provocări ridicate de incluziunea copiilor cu CES în școlile de masă?

Astfel, școala trebuie să aibă contacte cu toate instituțiile sociale interesate direct sau tangențial de domeniul educației copilului de vârstă școlară și să stabilească relații de cooperare și colaborare. Ea contribuie la transmiterea moștenirii culturale și facilitează învățarea individuală și colectivă.

Totodată, școala face posibilă participarea grupurilor și a colectivităților la viața publică, la elaborarea și luarea deciziilor. Schimbul de informații favorizează interacțiunea socială și permite unui număr mare de oameni să ia parte activă la soluționarea problemelor care îi privesc. Actul educativ în școala incluzivă are șanse de reușită dacă cei trei factori implicați, adică elevul cu deficiențe, familia și echipa de specialiști, cooperează, sunt parteneri care conlucrează în aceeași direcție: dezvoltarea copilului cu cerințe educative speciale.

Integrarea individuală a copilului cu nevoi speciale în clasa obișnuită presupune următoarele implicații:

- se oferă sprijin educațional după nevoile copiilor, aceștia nu sunt excluși;
- se asigură dezvoltarea personală a fiecăruia;
- adaptarea programelor și a resurselor organizatorice și procedurale la nevoile sale;
- învață în clase omogene;
- crește motivația pentru învățare, fiindcă este stimulat de mediul competițional și de performanțele școlare ale colegilor valizi;
- scade nivelul de izolare a copilului cu deficiență și crește nivelul de contact cu copiii obișnuiți, sporind nivelul de socializare;
- copiii valizi, ca urmare a contactului cu copiii/elevii cu nevoi speciale, îi vor înțelege, îi vor accepta și își vor forma chiar atitudini de protejare a acestora în grupurile obișnuite.

Pornim de la constatarea că părinții sunt cei mai importanți factori de sprijin în viața copilului cu deficiențe sau a copilului sănătos, viața familiei (sau cel puțin a unuia dintre părinți) se va adapta, se va plia după programul copilului cu deficiențe profunde sau medii. Pentru a-și putea sprijini copiii aflați în dificultate, părinții trebuie să participe la următoarele acțiuni, asigurate de echipa de intervenție:

- informare asupra potențialului real al copilului și asupra mijloacelor susceptibile să-i favorizeze dezvoltarea;
- informare asupra tipurilor de servicii care pot asigura cel mai bine educarea și dezvoltarea copilului cu nevoi speciale;
- convingerea părinților că nu sunt singuri în demersurile lor educative cu copilul deficient;
- învățarea familiei să trăiască în echilibru cu copilul cu nevoi speciale;
- însușirea unor abilități și tehnici speciale de educație a copilului cu deficiențe, conlucrând adecvat cu profesioniștii;
- elaborarea programelor educaționale în conlucrare cu membrii echipei transdisciplinare.

În activitatea la clasă, cu elevi cu deficiențe, acceptăm diversitatea ca valoare. Pentru a valoriza cu adevărat potențialul fiecărui copil cu cerințe educative speciale, trebuie să reformulăm toate componentele educației: obiective/scopuri; curriculum; resurse procedurale, materiale, organizatorice; evaluare; relațiile între partenerii educației; resursele umane.

Implicarea cadrelor didactice este condiția majoră în realizarea integrării copiilor cu cerințe educative speciale. în viața școlară și socială.

În acest demers la clasă, pentru a favoriza integrarea cât mai rapidă a copiilor cu nevoi speciale, am valorificat sensibilitatea deosebită a acestora și disponibilitatea de a oferi și de a primi afecțiunea celor din jur.

Fiecare persoană – copil, tânăr sau adult – trebuie să beneficieze de oportunități educaționale proiectate pentru a le satisface necesitățile educaționale de bază.

Bibliografie:

1. Adrian Roșan, (coord.), *Psihopedagogie specială. Modele de evaluare și intervenție*, Ed. Polirom, Iași, 2015
2. *Declarația de la Salamanca asupra educației cerințelor speciale*, adoptată la conferința mondială „Acces și calitate” organizată de UNESCO și Ministerul Educației din Spania, 7-10 iunie 1994
3. *Declarația Universală a Drepturilor Omului*, adoptată în 16 dec.1948 prin rezoluția 217A în cadrul celei de-a treia sesiuni a Adunării Generale a ONU, Paris
4. OECD, *Politici în educație pentru elevii în situație de risc și pentru cei cu dizabilități din Europa de Sud-Est*, Paris, 2007
5. T. M. Pădurean, *Problema solidarității*, Universitatea Babeș-Bolyai, Cluj Napoca, 2013

PROIECTUL EUROPEAN ETWINNING
“DO YOU NEED ME? BECAUSE I NEED YOU!”

Prof. Sas Cristina
Școala Gimnazială Nr. 7 „Sfânta Maria”, Timișoara

Întrucât numărul celor care cresc animale de companie sau își doresc acest lucru este într-o continuă creștere, am considerat oportună implicarea elevilor mei din clasa a III-a în proiectul european eTwinning “Do you need me? Because I need you!”, inițiat de școala noastră.

Scopul acestuia a fost de a învăța despre câini și pisici ca prieteni ai oamenilor într-un mod amuzant, plăcut și interesant, dar și de a-i conștientiza pe copii cu privire la responsabilitățile ce decurg din dorința de a avea un animal de companie.

Implicarea în acest proiect le-a oferit copiilor oportunități de înțelegere culturală, dezvoltarea limbajului, abilități practice și artistice, tehnologie și educație socială, toate într-un context de educație internațională. Schimburile de materiale și conținut create de elevi au fost esențiale pentru acest proiect care a oferit oportunități de a dezvolta mai multe abilități vizate de curriculum, inclusiv abilități sociale, încredere în sine, muncă în echipă și învățare independentă.

Prin activitățile desfășurate, copiii au reușit să descopere relația dintre oameni și animalele lor de companie, să afle despre câini și pisici ca mamifere, să învețe cuvinte noi în limba engleză, să

caute, să analizeze și să selecteze informații despre acestea, ca mamifere și caracteristicile diferitelor rase, să scrie povești despre prietenii lor necuvântători în limba lor maternă și engleză, să învețe cântece și poezii legate de acest subiect, să afle și să stabilească reguli despre cum să te porți în preajma unui câine necunoscut, să acumuleze cunoștințe despre animalele domestice.

O primă activitate în cadrul proiectului a fost realizarea unor fotografii cu animalele lor de companie sau a unor desene cu animalul pe care și l-ar dori în viitor. Prezentarea lor a fost nu doar amuzantă, ci și interesantă, deoarece copiii au relatat cu lux de amănunte povestea animalului din curtea sau casa lor sau chiar întâmplări hazlii petrecute în compania acestora.

O altă activitate foarte interesantă și mai ales educativă a fost întâlnirea cu un medic veterinar care le-a vorbit copiilor despre responsabilitatea de a avea un animal de companie și despre respectarea unor reguli esențiale în îngrijirea și creșterea acestuia. Acesta, timp de o oră, le-a povestit copiilor multe lucruri interesante și utile și a răspuns cu multă răbdare nenumăratelor întrebări adresate de ei.

Copiii au aflat că animalele de companie:

- ✓ oferă prietenie și iubire sinceră, adevărată;
- ✓ sunt un ajutor de nădejde în multe situații grele pentru bolnavi, nevăzători;
- ✓ salvează pe cei îngropați sub avalanșe, cutremure, de la înec;
- ✓ asigură paza locuințelor și a noastră;
- ✓ ajută ciobanii să controleze turmele de oi și să le păzească de lupi și urși;
- ✓ sunt alinare pentru bătrânii singuri.

Copiii au primit sfaturi pentru îngrijirea animalelor de companie:

- ✓ să le ofere condiții normale de viață;
- ✓ să corespundă locuinței lor;
- ✓ să aibă condiții de mișcare și odihnă;
- ✓ hrana și apa să le fie oferite regulat și să fie îndestulătoare;
- ✓ să fie preocupați de curățenia și igiena lor și a locului;
- ✓ să nu uite de îngrijirea medicală (vaccinare, deparazitare);
- ✓ să-i educe pentru a înțelege ce au voie și ce nu au voie și pentru a se purta frumos.

Următoarea activitate din cadrul proiectului a fost întâlnirea cu un biolog care a reușit timp de o oră să le capteze atenția și interesul copiilor, povestindu-le foarte frumos despre animalele de companie exotice (canari, peruși, șerpi, iguane, broaște țestoase), pe care unii oameni le preferă și le cresc în casele lor. Aceștia au fost impresionați de amănuntele pe care le-au aflat cu privire la ce implică îngrijirea acestor animale.

În cadrul aceluiași proiect am avut și activități artistice, respectiv realizarea de către copii a unor picturi pe pietre, dar și confecționarea unor câini și pisici din hârtie, folosind tehnica origami.

Lucrările lor au constituit obiectul unei expoziții care a putut fi admirată atât de colegii lor, cât și de părinți.

La finalul proiectului ne-am propus, folosindu-ne de toate informațiile pe care le-am aflat de la specialiști, să realizăm un minighid cu reguli și sfaturi pentru toți copiii care doresc să crească un animal de companie. Sperăm ca el să fie un sprijin pentru toți iubitorii acestor minunate creaturi.

Inițiatorii și partenerii implicați în acest proiect s-au declarat unanim mulțumiți de modul în care a fost perceput și asumat de toți participanții, copii și adulți, dar și încântați de interesul sincer pentru acest subiect, animalele de companie.

FENOMENUL KITSCH ȘI EDUCAȚIA PRIN ARTĂ

Prof. Mihai Alexandra-Georgiana

Prof. Crăciun Nicoleta

Colegiul Național Pedagogic „Spiru Haret”, Buzău

Kitsch-ul, denumit și „artă de prost gust”, se definește astfel prin opoziție față de valorile autentice ale artei create de fiecare comunitate umană în parte. El este un raport stabilit între om și lucruri, un fel de a fi, mai mult decât un stil, o stare de spirit care se cristalizează în obiecte.

Kitsch-ul poate fi și el definit ca artă pentru că înfrumusețează viața de toate zilele cu o serie de rituri ornamentale care o decorează. Prin asta el îndeplinește o funcție socială, de aceea există și unii specialiști care consideră că acest fenomen nu are numai conotații negative. Este cert faptul că, deși ridicol, kitsch-ul este expresia unei sensibilități estetice.

Pătruns în vocabularul cotidian, kitsch-ul desemnează și impostura estetică, surogatul ieftin ce sfidează valorile culturale majore. El nu se face simțit doar la nivelul formelor, al obiectelor, ci și la nivelul atitudinii celor care contemplă sau folosesc respectivele forme caracterizate prin sentimentalism, dulcegărie, vulgaritate, mediocritate.

Înainte de a fi un fenomen artistic, kitsch-ul este un fenomen social ce se bazează pe un anumit cadru economic. Pentru a-l aprecia în mod corect, trebuie să ținem seama atât de factorii sociologici, cât și de cei psihologici care îi determină apariția și manifestarea la nivelul societății.

Din punct de vedere social, kitsch-ul este produsul succesului incontestabil, pe plan universal, al civilizației burgheze, dar și un concept universal și permanent, întâlnit în toate culturile

caracterizate prin instinctul de proprietate. El se asociază cu triumful clasei de mijloc: este modul estetic al vieții de zi cu zi, care refuză caracterul transcendent și se instalează în sfera majorității, în situația de mediocritate.

Acest fenomen este determinat de un exces de mijloace în raport cu necesitățile economice. Occidentul european și societatea americană au oferit, pentru mult timp, exemplul de economie supradezvoltată, o civilizație mecanică de bunuri și servicii, în care raporturile individului cu mediul erau determinate de obiecte și produse, devenite expresii tangibile ale socialului și care înlocuiau lucrurile naturale.

Actul creator, care ține de activitatea individuală a ființei umane, este de acum rezervat unei minorități, iar imensa parte a maselor se regăsește în activitatea de consum care se extinde asupra formelor mediului înconjurător, atât material, cât și cultural sau spiritual, urmând, de asemenea, și anumite trenduri mai mult sau mai puțin elitiste. Se consumă Enescu, Saint Tropez, Adrian Ghenie și e imperios necesar „să-ți dai check-in la Luvru”, dar nu să intri, pentru că e coadă. Atitudinea kitsch surprinde principalele mecanisme psihologice ale alienării, ale condiționării omului de către obiectele care îl înconjoară. Din acest punct de vedere, kitsch-ul relevă un comportament estetic aberant, pentru că mase impresionante de indivizi, de formație intelectuală foarte diversă, refuză ori evită produsul artistic autentic, preferând surogatul acestuia. Acești indivizi se complac în compania efectului vizual facil, preferând compoziția incoerentă, eterogenă, produsele realizate industrial, din materiale necostisitoare, prezentând doar unele asemănări vagi cu produsele scumpe, de calitate superioară, pe care sunt chemate să le înlocuiască. Kitsch-ul este pe măsura omului mediocru, el respinge orice fel de exces, este, după cum reflecta Abraham Moles, pe măsura tuturor pungilor, a tuturor minților, a tuturor conștiințelor.

Producătorii industriali și nu numai le propun cumpărătorilor forme care epatează prin coloritul strident, prin anecdotica facilă a subiectelor, prin implicațiile licențioase ale gesturilor etc. Prin procedeele industriale se preiau motive decorative specifice formelor textile și se aplică pe forme de metal emailat, se preiau motive specifice decorațiunilor populare în lemn și se aplică produselor de ceramică, se pot obține bijuterii din imitații de metale nobile și pietre prețioase, confecționându-se strass-uri sau gablonzuri mult mai ieftine. Toate aceste produse industriale amplifică confuzia dintre arta populară autentică, artele decorative, design și kitsch. Produsul este conceput doar ca să placă și ca să se vândă, nu interesează implicațiile de ordin moral sau cultural; esteticul este subordonat în acest caz trăsăturilor principale ale surogatului: narativismul facil, lipsa de gust, eventuala anecdotică vulgară sau licențioasă.

Mentalitatea kitsch este strâns legată de comportamentul subcultural, de lipsa de educație estetică ce duc la alterarea gustului unor mase uneori impresionante de oameni care se complac în compania unor forme lipsite de orice valoare artistică.

În secolul al XIX-lea, societatea începe să fie simbolizată prin marele magazin, legat de manufactură, care creează o anumită artă de a trăi pe care o folosim și astăzi. În secolul al XX-lea, a apărut supermagazinul, care creează un neo-kitsch al consumabilului, al obiectului văzut ca produs tranzitoriu. Dacă înainte obiectul era definit doar prin funcția sa de întrebuințare, acum el tinde să ajungă la statutul de valoare conotativă, de revelator al unui nivel social și al unui criteriu de educație. Funcția socială, adăugată la funcția fundamentală a obiectului, cea utilitară, face ca obiectele kitsch să conțină un grad înalt de gratuitate și de joc, care le conferă universalitate.

Subiectul se bucură să fie creator de stil, participant activ la revelarea unei noi arte. Carlo Gianferro fotografiază în România anilor 2003-2008, pentru proiectul *Gypsy Interiors*, o multitudine de interioare care șochează la prima vedere prin kitsch-ul de care dau dovadă, însă totodată uimesc prin creativitatea exersată de autori.

La nivel urban, apare o alienare a omului în raport cu mediul său înconjurător, odată cu noua „artă de a trăi”, regăsită în hypermarketuri și mall-uri. În acest context, kitsch-ul este pe măsura omului mediocru, dornic de amuzament, spontan, consumator. Întâlnim anumite nevoi ale acestui tip uman, care sunt niște „simboluri ale prestigiului”, nevoia de recunoaștere socială din piramida lui Maslow. În consecință, observăm o adaptare a artei la societatea de consum, arta degradându-se, devenind bun de consum, își pierde rațiunea de a fi și se integrează în lumea industriei culturale. Omul care trăiește într-o societate de consum dorește accesul la artă într-un mod ușor de „digerat”, rapid, fără efort intelectual. Astfel, o capodoperă ajunge să fie multiplicată în zeci de mii de exemplare, reproducerea ajunge să ofere actualizarea unui obiect. Operele de artă le aparțin oamenilor, ca urmare a șanselor de acces la educația culturală și artistică.

Un exemplu de perimare prin repetiție îl reprezintă celebra lucrare „Lupa Capitolina”/ „Lupoaica” – pentru marele public, care în perioada interbelică ajunge în București, Cluj și ulterior în alte douăzeci de orașe din țară, integrându-se în ambientul citadin și devenind parte din imagistica publică de tip artistic. În unele situații, lucrarea se identifică atât de mult cu peisajul, încât un localnic întrebant va răspunde în 90 % din cazuri că statuia este chiar cea originală, fiind acolo „de când se știe”. Astfel, kitsch-ul sugerează repetiție, banalitate, trivialitate, dar atât din punct de vedere tehnologic, cât și estetic, el este unul dintre cele mai tipice produse ale modernității.

Legătura dintre arta perisabilă de tip kitsch și dezvoltarea economică este foarte strânsă: odată ce obiectul kitsch devine tehnic posibil și profitabil din punct de vedere economic, proliferarea imitațiilor nu mai este limitată decât de piață. Valoarea kitsch se măsoară direct în cererea de copii sau de reproduceri ale unor obiecte a căror semnificație estetică originală constă tocmai în faptul de a fi unice și inimitabile. Astăzi, capodopera poate fi „cumpărată” și așezată în casele tuturor: copii după *Mona Lisa* lui Leonardo sau după *Pietà* de Michelangelo, miniaturi ale Colosseum-ului sau ale Turnului Eiffel din ipsos, plastic sau porțelan au devenit obiecte de „uz casnic”, în conformitate cu

respectarea principiul economic și „democratic” al cererii și ofertei.

Indiferent de contextul în care apare, kitsch-ul implică întotdeauna noțiunea de nepotrivire estetică. Un obiect estetic, expus ca simbol al opulenței, joacă și el un rol în universul kitsch, pentru că și arta autentică, când este utilizată ca o simplă decorație ostentativă, se molipsește de spiritul prostului gust. În mod invers, transformarea unor obiecte banale, care nu au nimic de-a face cu arta, în curiozități artistice, de genul „antichităților” ce subzistă ca relicve din lumea generațiilor trecute nu le conferă acestora valoare, ci prin nepotrivirea estetică, le plasează în domeniul kitsch-ului. Dar Kitsch-ul nu se limitează doar la imitațiile ieftine, la umilele obiecte de artă religioasă, la suvenirurile vulgare și la antichitățile dubioase, el este, totuși, indisolubil legat de arta adevărată, așa cum spune Umberto Eco în *Istoria Urâtului*: „O fărâmă de kitsch există în orice fel de artă, fiindcă în orice fel de artă există un minimum de convenționalism, de dorință de a face pe placul clientului, de care nu este scutit niciun maestru”.

Sensurile tind să fie sufocate sau opacizate atunci când o formulă de reprezentare se perpetuează; în timp, ea devine clișeu, pattern, stereotip, iar mintea omenească nu mai reacționează cu aceeași vigoare la stimulul pe care îl reprezintă, mai precis o absoarbe din reflex, fără a mai încerca sentimentul de „descoperire” a unui sens, chestiuni care comportă un anumit grad de rutină, stereotipie sau repetitivitate.

Arta, prin faptul că presupune instituirea unui cod comunicant unic în raport cu orice limbaj standardizat sau deja exploatat în opere anterioare, menține viu principul transmutabilității sensului în formă. Mimesisul profesat programatic la adresa unor limbaje consacrate de artiști se află pe intervalul dintre creația autentică și antipodul său, kitsch-ul. Iată de ce, în ciuda intențiilor onorabile, Monumentul Eroilor din București, de exemplu, reprezintă un concept total ambiguu până când este tradus interlocutorului sub numele de măslina cu scobitoare, cartoful lui Ghilduș sau alte denumiri, care mai de care mai colorate. Acest lucru nu se datorează imaginației prea bogate a privitorului, ci integrării operei de artă în forme care se află la limita concretului, fără a și-l asuma în mod declarativ.

Diferența dintre artă și kitsch este legată și de modul cum este receptată opera artistică. În procesul de comunicare a mesajului artistic dinspre emițător (creatorul) înspre receptor (privitor, ascultător, spectator etc.) viziunea amândurora este la fel de importantă. Cu cât gradul de transfigurare a expresiei artistice este mai mare în raport cu anumite schematisme ale gândirii receptorului, cu atât viziunea subiectivă implicată în actul comunicării artistice este mai activă. În schimb, un grad minim de transfigurare și creativitate în raport cu formulările cele mai uzitate, cu care receptorul este familiarizat, menține expresia artistică într-o anumită vacuitate de sens, nu solicită viziunea receptorului și „îngheață” procesul de comunicare, pentru că, practic, aceste formulări-șablon nu spun nimic nou.

În cazul kitsch-ului, al produsului pseudo-artistic, gradul de transfigurare, de creativitate, de originalitate fiind foarte mic sau inexistent, conținutul de realitate procesat este și el inexistent. Aceste reprezentări falsifică realul ontologic prin reduționism, în vreme ce transfigurarea artistică adevărată este menită să dezvăluie semnificații ascunse, complexe și să îmbogățească realitatea, stimulând viziunea subiectivă a receptorului. Ceea ce un artist evită cu predilecție și anume uniformitatea tonalității expresive, încercând să prezinte o cât mai bogată și variată paletă de elemente comunicante, un artist kitsch va cultiva cu premeditare: uniformitatea, repetiția (în registru identic) unor pasaje, cu iz maniacial și accente ce tind spre ordine entropică. În toate formele de artă există formule stereotipe care sunt folosite în special pentru a satisface gustul unui anumit fel de public ce nu are o viziune activă asupra comunicării artistice.

Fie că acceptăm teoria kitsch-ului ca fenomen de alienare, fie că îl considerăm o plăcută evadare din monotonia vieții cotidiene, întregul concept se înscrie în mod clar în estetica amăgirii și a auto-amăgirii, alături de noțiuni ca imitația, contrafacerea sau falsificarea obiectului de artă. Este o utilizare eronată sau contrafăcută a semnelor artei. El este, însă, în același timp, un fenomen inevitabil și care trebuie acceptat ca atare. Într-o astfel de societate, kitsch-ul este un fenomen aproape normal, pentru că, prin promovarea subproducțiilor artistice, rezultate ale culturii de masă, se poate ajunge la acea dispariție a barierelor naționale și culturale spre care se tinde.

Arta, în general, reprezintă un important mijloc de comunicare între oameni indiferent de origine, o componentă esențială a experiențelor trăite, un experiment care îmbogățește orizontul cultural al omului. Dacă la începuturi arta era doar o formă de a realiza lucruri de folos de către meșteșugari, astăzi locul câștigat printre disciplinele și formele de creație variate este binemeritat după eforturile pe care artiștii le-au făcut de-a lungul timpului pentru a-și îmbunătăți operele și de a transforma meșteșugul într-o formă de artă, de frumos, ducând-o spre divinitate.

Vechii greci gândeau că arta și frumosul erau două entități independente, două concepte necorelate, arta fiind un mod de a fi în lume al omului ca demiurg, ca producător de artefacte, însemnând a face, parte a unei lumi dominate de ideea ordinii, a cosmosului, în timp ce frumosul pleacă de la eros și valorile binelui.

Așadar, în lumea vechilor greci, binele și frumosul erau gândite împreună și omul în unitatea lui trebuia să le dețină pe ambele pentru ca acea unitate să fie indestructibilă. Omul care caută și înfăptuiește frumosul va ajunge inevitabil și la bine, iar aceste două concepte împreună îl vor duce pe omul ideal spre adevăr. Mai târziu, meșteșugul se transformă în arte frumoase, ceea ce înseamnă că toate conceptele despre bine și frumos se unesc cu conceptul de *techné* (a face) și formează ceea ce astăzi numim, simplu, *artă*.

Bibliografie:

1. Abraham Moles, *Psihologia kitsch-ului*, Editura Meridiane, București, 1980
2. Ana Stoica, *Creativitatea elevilor - posibilități de cunoaștere și educare*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1983
3. Elliot Wayne Eisner, *The Arts and the Creation of Mind*, Yale University Press, 2002

TRATAREA DIFERENȚIATĂ-PREMISĂ ÎN ASIGURAREA SUCCESULUI ȘCOLAR

Prof. înv. primar Anton Daniela

Școala Gimnazială Sascut

„Învățătorul cu adevărat înzestrat este acela care își aduce clasa la stadiul în care să poată spune: **Fie că sunt de față ori nu, clasa își continuă activitatea.** Grupul și-a câștigat independența.” (Maria Montessori)

În condițiile învățământului activ, învățătorului îi revin îndatoriri noi, complexe, referitoare la cunoașterea evoluției fiecărui copil și la evaluarea sistematică a achizițiilor acestuia. Constatând lacune în cunoștințe sau în deprinderile unui copil, el trebuie să-i organizeze procesul de învățare astfel încât, bazându-se pe achizițiile sale anterioare, să-i completeze lipsurile. În acest context, greșelile pe care le face elevul vor constitui un indicator al demersurilor și al achizițiilor sale, care îi permite învățătorului să construiască programul de recuperare bazat pe sprijin individual și eficace. Numai fiecare elev își va constitui, cu ajutorul învățătorului, propriul itinerar.

Diferențierea activității didactice cel mai des uzitată este îmbinarea muncii frontale cu activitatea pe grupe mici și individualizarea. Preponderența activității frontale la lecții are serioase neajunsuri. Criticile care se aduc activității frontale sunt îndreptățite, dar aceasta nu înseamnă că activitatea frontală trebuie înlăturată complet. Sunt situații când conținutul unor lecții impune o muncă frontală cu elevii. Utilizarea metodelor de comunicare orală se pretează la o muncă formală cu elevii. Mai mult, o exprimare coerentă produce în rândul elevilor și anumite stări afective, care contribuie la formarea unor convingeri morale.

Alături de această valoare polifuncțională a activităților frontale, ele au și o seamă de limite și

dezavantaje. Din această cauză, organizarea procesului de învățământ în așa fel încât tratarea diferențiată să câștige un teren din ce în ce mai mare a devenit una din caracteristicile principale ale unui învățământ modern și eficient.

Activitățile diferențiate permit o desfășurare mai suplă, mai nuanțată a procesului didactic, o stimulare mai eficientă a dezvoltării aptitudinilor individuale ale elevilor. Diferențierea se realizează în mod practic, așa cum consideră o mare parte a literaturii de specialitate pedagogice, prin îmbinarea muncii frontale cu cea pe grupe mici și cu munca individuală.

În organizarea activităților pe microgrupuri se ține cont de mai multe variabile. De exemplu, în cadrul colectivului clasei care constituie un grup relativ constant, pentru îndeplinirea anumitor sarcini, pot fi create grupuri temporare mai mici. Efectuarea unor lucrări practice și a unor materiale didactice sunt sarcini adecvate pentru activitățile de grup.

Gradul în care intervine învățătorul în desfășurarea lucrărilor și își exercită rolul de conducător depinde de nivelul intelectual și motivațional al elevilor. În practica școlară, gruparea elevilor unei clase poate fi determinată și de dezvoltarea lor inegală, de progresul diferit obținut la unele obiecte de învățământ. În aceste cazuri, învățătorul identifică grupele de elevi cu același nivel și apoi cu acestea lucrează diferențiat.

Funcțiile instructiv-educative ale activităților de microgrup sunt polivalente, deoarece efectele lor pozitive depășesc domeniul instructiv, extinzându-se asupra numeroaselor aspecte ale fenomenului educativ. Aplicarea cu succes a acestei forme de activitate depinde de numeroase condiții și implică anumite cerințe, printre care:

- stabilirea modului și formei de dirijare a activităților de microgrup, în funcție de gradul de dificultate a problemei, de pregătirea elevilor, de nivelul deprinderilor de muncă independentă;
- în alegerea temei destinate muncii în microgrup este indicat să se ia în considerare nivelul motivațional al elevilor pentru materia respectivă.

Activitatea de grup trebuie să se coreleze cu conținutul și obiectivele lecției. Astfel, se conturează mai multe tipuri:

- preocuparea simultană cu sarcini identice;
- sarcina este identică din punct de vedere obiectual-logic, dar diferă materialul sau prelucrarea în funcție de grupuri;
- alternarea succesivă a activităților frontale cu cele de grup;
- activitate identică, completată pe grupuri cu sarcini suplimentare;
- forme diferențiate de activitate, dar completate cu sarcini identice;
- la fel ca și clasa, tema se împarte în subdiviziuni, fiecare fiind rezolvată de câte un grup;

- grupul, la rândul său, defalcă tema dată.

Crearea grupurilor în cadrul clasei are un caracter temporar și dinamic, deoarece structura lor se schimbă în raport cu necesitățile didactice.

Pe lângă formele de lucru amintite, munca individualizată reprezintă o formă de tratare diferențiată mai nuanțată. Se iau în calcul atât particularitățile de vârstă, cât și cele individuale. Într-o oarecare măsură, activitatea individualizată are loc și în cadrul celorlalte activități (frontale sau pe grupe), deoarece întrebările puse elevilor de către învățător sunt diferențiate în raport cu particularitățile lor individuale.

Bibliografie:

1. Elena Macavei, *Pedagogie*, EDP, București, 1977
2. Ioan Radu, *Metode psihologice și analiza datelor*, Editura Sincron, București, 1993
3. Mircea Miclea, *Psihologie cognitivă*, Editura Polirom, București, 2003
4. Nicolae Mitrofan, *Testarea psihologică a copilului mic*, Editura Pres Mihaela SRL, București, 1977

IMPLICAȚII FILOZOFICE ÎN POEZIA ARGHEZIANĂ

Prof. Ionel Eugenia-Maria
Liceul Tehnologic Halînga

Înainte de orice, autorul *Cuvintelor potrivite* și al *Florilor de mucigai* a fost un înnoitor al limbajului poetic românesc. Primenind lexicul prin punerea în circulație literară a cuvintelor și expresiilor tabu, recoltate din graiul țăranesc frust, precum și din terminologiile de argou, făcând, cum singur spune, „din zdrențe muguri și coroane”, răsucind totodată fraza în chipuri imprevizibile și astfel modificând radical sintaxa, Tudor Arghezi a dus logoul național la un rafinament vrednic de marile lui resurse. Dar poetul nu rămâne numai un „geniu verbal”, cum a fost definit; în opera sa parvin la expresie cele mai adânci, mai răscolitoare sentimente etern omenești, mari drame de conștiință, neliniști metafizice. „Argoul, anecdota, tenta concupiscentă sunt astfel de exerciții pe mușchi, prin care natura, ca funcție mimetică, e înfruntată de o altă ficțiune...”⁽¹⁾

Căutând răspuns unor întrebări devorante privind rosturile omului în lume, viața, moartea, Tudor Arghezi a creat o poezie cu implicații filozofice în care meditația devine trăire, dorința de cunoaștere, obsesie, angajând ca atare nu numai intelectul, ci toate resorturile sufletești. „Psalmist singuratic”, poetul traversează un adevărat labirint de stări sufletești, oscilând torturat între „credință” și „tăgadă”, uneori revoltându-se, supunând divinitatea unor adevărate interogatorii și rechizitorii, cerându-i socoteală pentru tăcerea vinovată, acuzând-o de neloialitate, amenințând-o, pândind-o „ca pe un vânat”, voind s-o „ucidă”, să o „răstoarne din cer cu arcul”, alteori „îngenunchind a crede”, plecând fruntea în țărână cu umilință.

Un spațiu aparte al universului poetic arghezian îl formează mediile „porții negre”, ale „florilor de mucigai”. „*Flori de mucigai* sunt operă de rafinament, de subtilitate artistică, ele presupun un cer al gurii dedat cu mirodeniile.”⁽²⁾

Zugrăvind-le, poetul luminează un aspect particular al condiției umane și implicit conferă unui anume fel de „urât” o valoare nu numai estetică – asemenea baudelairenelor *Flori ale răului* – ci și una estetică.

Cei numiți într-o poezie anterioară „pribegii, robii și sihaștrii” sunt pentru poet „vulturii căzuți din stele”, prometei captivi; pe urâtenia lor se sprijină toată frumusețea lumii; ei susțin „cântecul, lumina, taina, holda, - întinsurile-albastre”.

„În *Flori de mucigai*, efectul artistic constă în surprinderea suavității sub aspect de mahala. Acești hoți, borfași, țigani, au toată gama lirică a omenirii și o execută pe instrumente ce produc o duioasă ilaritate, adică într-o limbă indecentă, argotică.”⁽³⁾

Satirică sau poematică, proza lui Tudor Arghezi încadrează critica socială virulentă într-o amplă viziune a mișcării cosmice. „În viziunea scriitorului român, întocmai ca în aceea a unor precursori ai simbolismului (Baudelaire, Rimbaud), între formele de existență cele mai diferite există intime corespondențe.”⁽⁴⁾

Lumea este creată din nou în fiecare zi și tot zilnic se produce sfârșitul lumii. Poet (și în scrierile în proză) al eternei germinații, al creației permanente, Tudor Arghezi e în același timp un pictor al degradării, al destrămării existenței corupte, imaginile de o luminozitate celestă întrepătrundându-se în consecință antitetic, în romanele, povestirile și chiar articolele sale, cu priveliști terifiante, sublimul coexistând, bineînțeles antagonic, cu grotescul, oribilul și teratologicul. Pentru a recepta opera lui Tudor Arghezi e necesar – cum spunea G. Călinescu – „să ai vocația miturilor grozave, a viziunilor cosmice”.

Refuzul, aparent intratabil, paroxistic, al mai tuturor valorilor curente de către poet nu înseamnă altceva decât credința că arta e superioară naturii.”⁽⁵⁾

Cele mai cunoscute poezii argheziene care constituie sectorul liricii de reflecție sunt „Psalmii”. Noțiunea suferă la Arghezi importante schimbări: în primul rând, aceștia nu au un

caracter exclusiv religios; în al doilea rând, atitudinile care îi constituie nu se rezumă la aceea de laudă a ființei divine. Psalmii arghezieni sunt poezii filozofice, în care se pun numeroase întrebări asupra rostului și condiției omului în univers. Chiar dacă limbajul continuă să fie impregnat de elemente biblice, sfera preocupărilor argheziene este mult mai cuprinzătoare. Religiozitatea spiritului arghezian este ea însăși foarte discutabilă. Lipsesc poetului, spre a fi un spirit cu adevărat religios, și convingerea în existența lui Dumnezeu, și credința în el. Poetul pare mai degrabă a se adresa unui cer în care Dumnezeu este absent, unei absențe a divinității, iar credința se îmbină adesea cu tăgada. Suferința poetului provine din faptul că, în lipsa oricărei certitudini religioase, ia naștere în sufletul fragil al psalmistului conștiința insuportabilă a singurătății în marele univers:

Tare sunt singur, Doamne, și pieziș!

Copac pribeag uitat în câmpie,

Cu fruct amar și cu frunziș

Țepos și aspru-n îndârjire vie.

Cerul și pământul fiind la Arghezi un sistem de vase comunicante, desacralizarea unuia atrage sacralizarea celuilalt și astfel sacre devin viața și fapăturile pământului, plantele, animalele. „Sentimentul de oscilare materială între două lumi cu densități deosebite, cerul și pământul... Tot astfel, în unele poezii ale lui Arghezi, cerul și pământul sunt două vase comunicante, materia fiind permeabilă prin spirit și spiritul arătând tendințe de degradare.”⁽⁶⁾

Paradisul trebuie căutat pe Pământ, printre ființele cele mai umile, și nu într-un cer gol, în care nu locuiește nimeni. Din această atitudine derivă celelalte motive din Psalmi, căci cerul e „încuiat”, „prins în belciuge” și „lacăte”, iar cheile stau „ascunse la-ntuneric”. O atitudine caracteristică a întregii poezii argheziene este spaima de neființă. Cu excepția poeziei „De-a v-ați ascuns”, unde, în spirit popular, raportul omului cu moartea apare ca un joc ciudat și copilăresc, în toate celelalte moartea apare ca o realitate apăsătoare și teribilă. „Temnița ce alcătuiește scena spectacolului deșăntat al *Florilor de mucigai* are o semnificație ambiguă, de instrument al reprimării săracilor de către bogați, dar și de indice al condiției umane, aservite neantului discreționar.”⁽⁷⁾

Atașamentul de făptură, de lume, de viață al poetului ni se revelă și în lirica lui de dragoste. În *Melancolie*, *Toamnă*, *Despărțire*, *Osemințe pierdute* din *Cuvinte potrivite*, Arghezi cultivă un fel de elegie erotică de factură eminesciană, în care sunt evocate întâlniri și despărțiri ale îndrăgostiților, sub boschete și pe margini de ape, într-o atmosferă de desfrunzire și monotonie. Volumul care conține cele mai importante poeme erotice argheziene este *Cărticică de seară*; aici, dragostea își are, pe pământ, în mijlocul naturii și al făpturilor, un fel de cămin fericit și pașnic. Îndrăgostiții trăiesc în înțelegere cu lumea, într-un fel de paradis pământesc. Este un paradis laic și păgân, rezultat al unei viziuni cosmice și fără religiozitate, în spiritualitatea și materialitatea sa. Femeia apare în acest univers ca o zeitățe grațioasă care comunică direct cu șerpii casei și cu șopârlele:

*Șopârle verzi și cenușii, din chiparoși,
Se uită la tine, șopârlă
Albă, cum coși
Pe mal, cu piciorul în gârlă.*

Arghezi e un mare evocator al frumuseții feminine, al „ochilor de catifea” ai femeii, al „tivului pleoapelor”, al sprâncenei încondeiate „dintr-un lunecuș cu pana”, al gurii care „a luat tipar de la nenufar”. Iubirea cunoaște toată gama de atitudini, de la sărutul cast, la senzualitatea aprinsă.

Aspectul ludic este esențial pentru înțelegerea lui Arghezi. „Intenția de joc se face din ce în ce mai clară în poezia lui Tudor Arghezi, ca de altfel în mai toată poezia română.”⁽⁸⁾. Atât tema, cât și ca dispoziție spirituală, jocul reprezintă pentru Arghezi un motiv central. În versurile din volumele *Buruieni, Mărțișoare, Cartea cu jucării, Ce-ai cu mine, vântule?* Arghezi a imaginat un univers miniatural și copilăresc, populat cu făpturi minuscule, delicate.

„Dând cu tifla poemelor cu aparat solemn, complicațiilor pe care, cu sufletul său țărănesc, le simte deșarte, poetul *boabei și al fărâmei* nu renunță la complexități, în pofida simplificării”.⁽⁹⁾

Astfel de versuri se adresează și copiilor, dar și adulților, căci Arghezi rămâne, chiar și când pare că se joacă, un mare artist. Există în acest sector al liricii lui o lume ce pare a o copia, micșorând-o la scară, pe aceea din volumele „serioase”. Micșorarea tuturor lucrurilor este un procedeu. Totul e minuscul și fragil. Al doilea procedeu e parodia. Există, de exemplu, și aici un Creator, asemănător unui copil care „nici carte nu prea știa”, fiindcă „n-avea trei clase primare”.

Iată cum își imaginează, în glumă, Arghezi creația acestui demiurg-copil:

*Ia oleacă, pune-oleacă.
Face oameni și lumină
Din puțin scuipat și tină,
Și dintr-un aluat mai lung
Scoate luna ca din strung.*

Un alt procedeu folosit de Arghezi este închipuirea acestei lumi copilărești ca fiind alcătuită din materiale de artizanat, sintetice. E deci o lume artificială, în care fluturii au trup „de catifea”, lăcusta are „pieptar cu solzi de țiplă/ Căptușit c-un fel de sticlă”, vaca lui Dumnezeu e „căptușită cu faianță” etc.

Volumul 1907 reconstituie răscoala populară într-un tablou.

„O primă țintă a programului degradării o constituie însăși făptura omenească. Selectați din mediul pegrei, din cloaca învinșilor, osândiților, detractaților, mutilaților, eroii poetului (borfași, bătauși, criminali, nomazi, infirmi ș. a. m. d.) sunt niște leșuri vii, niște defuncți din punct de vedere al societății onorabile.”⁽¹⁰⁾

În versurile lui Tudor Arghezi strigă mânia, ocară, blestemul, cu o vigoare stârnită din ură și

apostrofă populară. Memorabile sunt portretele pe care le realizează scriitorul. Conul Alecu, moșier la Merișcani și senator de Olt, guvernează cu trei principii: „mă-ta”, „te bag” și „ai sictir” (Conu Alecu); duduia, variantă feminină a „Fătălăului” din „Flori de mucigai” e o „femeie nefemeie... turtită ca o tavă și-un sul de rogojină”, cu atribuții de vechil, căci umblă călare pe moșie, cu gârbaciul înnodat cu plumb; cucoana mare, proprietară a patru moșii și a unei mori, are chip cârpit; la vârsta ei critică, își drege obrazul:

*Chirurgu-i netezește pe la gură
Și pleoape, zilnic, câte-o zbârcitură.
Când fața-ntreagă s-a zbârcit,
Ca un ciorap mototolit,
I-a tras-o, pielea,-n jos, în gușe,
Zgâindu-i un obraz ca de păpușe,
Întins ca sticla, neputând să rădă,
Să nu plesnească luciul, să iasă mutra hâdă.*

Sunt „peisaje umane”, compuse în limita absurdului, într-un limbaj vecin cu sudalma și coroziva invectivă, pe care nimeni nu le-a scris de la Eminescu încoace.

⁽¹⁾ Gheorghe Grigurcu, *De la Mihai Eminescu la Nicolae Labiș*, Ed. Minerva, București, 1989, p. 80

⁽²⁾ G. Călinescu, *Istoria literaturii române*, Ed. SEMNE, București, 2003, p. 730

⁽³⁾ G. Călinescu, *Istoria literaturii române*, Ed. SEMNE, București, 2003, p. 731

⁽⁴⁾ Dim. Păcuraru (coord.), *Dicționar de literatura română*, ed. Univers, București, 1979, p. 26-27

⁽⁵⁾ Gheorghe Grigurcu, *De la Mihai Eminescu la Nicolae Labiș*, Ed. Minerva, București, 1989, p. 72

⁽⁶⁾ G. Călinescu, *Istoria literaturii române*, Ed. SEMNE, București, 2003, p. 727

⁽⁷⁾ Gheorghe Grigurcu, *De la Mihai Eminescu la Nicolae Labiș*, Ed. Minerva, București, 1989, p. 75

⁽⁸⁾ G. Călinescu, *Istoria literaturii române*, Ed. SEMNE, București, 2003, p. 732

⁽⁹⁾ Gheorghe Grigurcu, *De la Mihai Eminescu la Nicolae Labiș*, Ed. Minerva, București, 1989, p. 79

⁽¹⁰⁾ Gheorghe Grigurcu, *De la Mihai Eminescu la Nicolae Labiș*, Ed. Minerva, București, 1989, p. 75

Bibliografie critică selectivă:

1. Dim. Păcuraru (coord.), *Dicționar de literatura română*, Editura Univers, București, 1979
2. George Călinescu, *Istoria literaturii române*, Editura SEMNE, București, 2003
3. Gheorghe Grigurcu, *De la Mihai Eminescu la Nicolae Labiș*, Editura Minerva, București, 1989

VALENȚE FORMATIV-EDUCATIVE ALE STRATEGIILOR INTERACTIVE

Prof. Rotariu Oana Maria, Liceul „Regina Maria”, Dorohoi
Prof. Rotariu Gheorghe, Liceul Tehnologic „Al.Vlahuță”, Șendriceni

Prin predarea tradițională, în sensul în care profesorul ține o prelegere, face o demonstrație, nu se produce învățare decât în foarte mică măsură, rolul elevilor fiind acela de a urmări, de a recepționa informații gata produse și sistematizate, acest lucru fiind insuficient pentru învățare.

Elevii sunt cei care trebuie să organizeze ceea ce au auzit și văzut într-un tot ordonat și plin de semnificații. Dacă elevilor nu li se oferă ocazia discuției, a investigației, a acțiunii și eventual a predării, învățarea nu are loc. Învățarea presupune înțelegerea, iar aceasta înseamnă mai mult decât cunoașterea faptelor.

Metodele interactive sunt capabile să-l facă pe elev să urmărească cu interes și curiozitate lecția, să-i câștige adeziunea logică și afectivă față de cele nou învățate, care-l determină să-și pună în joc imaginația, înțelegerea, puterea de anticipare, memoria.

De asemenea, îl ajută să caute, să cerceteze, să exploreze, să găsească singur sau în grup cunoștințele pe care urmează să și le înmulțească, să afle și să ofere soluții la probleme, să prelucraze cunoștințe, să ajungă la reconstituiri și resistemizări de cunoștințe. Sunt metode care îl învață pe elev să învețe, să lucreze independent și în grup, să comunice, să relaționeze, să socializeze. Aceste metode plac atât elevilor cât și profesorilor. Eficientizarea folosirii lor este condiționată însă de măiestria și priceperea didactică a profesorului, de spiritul său liber, inovator, pragmatic, iar timpul necesar familiarizării elevilor cu aceste metode este pe deplin compensat de eficiența lor în planul dezvoltării psihice și intelectuale.

Valențele formativ-educative care recomandă aceste metode interactive ca practici de succes atât pentru învățare, cât și pentru evaluare, sunt următoarele:

- formarea și dezvoltarea unor competențe funcționale, de tipul abilităților de prelucrare, sistematizare;
- restructurarea și utilizarea în practică a cunoștințelor;
- formarea și dezvoltarea capacității de cooperare, a spiritului de echipă;
- formarea și dezvoltarea competențelor comunicaționale;
- formarea și dezvoltarea competențelor psihosociale;

- dezvoltarea stimei de sine; cultivarea spiritului participativ;
- formarea și dezvoltarea deprinderii de ascultare activă;
- dezvoltarea capacității empatice;
- formarea și dezvoltarea capacității reflective și a competențelor metacognitive;
- formarea și dezvoltarea capacităților de investigare a realității;
- formarea și dezvoltarea capacității argumentative;
- formarea și dezvoltarea capacității decizionale;
- formarea și dezvoltarea competențelor de negociere;
- formarea și dezvoltarea competențelor emoționale;
- formarea și dezvoltarea capacității de a oferi feedback și de a fi receptiv la feedback-ul primit;
- cultivarea autonomiei în învățare;
- dezvoltarea motivației pentru învățare; cristalizarea unui stil de învățare eficient;
- dezvoltarea gândirii critice, creative și laterale;
- dezvoltarea creativității;
- dezvoltarea unor atitudini și comportamente prosociale;
- dezvoltarea capacităților de interevaluare și autoevaluare;
- stimularea și implicarea activă în sarcină a elevilor, aceștia fiind mai conștienți de responsabilitatea pe care și-o asumă;
- exersarea capacităților de analiză și de luare a deciziilor oportune la momentul potrivit, stimulând inițiativa tuturor elevilor implicați în sarcină;
- asigurarea punerii în practică a cunoștințelor, exersarea priceperilor și capacităților în variate contexte și situații;
- asigură o mai bună clarificare conceptuală și o integrare ușoară a cunoștințelor asimilate în sistemul noțional, devenind astfel operaționale;
- unele dintre ele, cum ar fi portofoliul, oferă o perspectivă de ansamblu asupra activității elevului pe o perioadă mai lungă, depășind neajunsurile altor metode tradiționale de evaluare cu caracter de sondaj și materie și între elevi;
- asigură un demers interactiv al actului de predare–învățare–evaluare, adaptat nevoilor de individualizare a sarcinilor de lucru pentru fiecare elev, valorificând și stimulând potențialul creativ și originalitatea acestuia;
- descurajează practicile de speculare sau de învățare doar pentru notă.

Pe lângă aceste valențe formative pe care metodele interactive le au, ele prezintă și serie de limite:

- crearea unui climat educațional caracterizat printr-o aparentă dezordine;
- consum mare de timp;
- asimilarea unor informații eronate, în absența monitorizării atente a profesorului;
- „încurajarea” pasivității unor elevi, în condițiile în care sarcinile nu sunt distribuite/asumate clar și în absența monitorizării grupului;
- dezvoltarea unei posibile dependențe de grup în rezolvarea sarcinilor;
- acutizarea unor conflicte între elevi în condițiile în care profesorul (sau liderul grupului de lucru) nu intervine ca mediator;
- generarea unei „gândiri de grup”;
- abordarea superficială a sarcinilor de lucru;
- dificultăți în identificarea și evaluarea progreselor individuale.

Bibliografie:

1. *** *DEX*, 1998
2. **** *Strategie*, ghid propus de *The Economist Books*, 1998.
3. Crenguța-Lăcrămioara Oprea, *Pedagogie. Alternative metodologice interactive*, Editura Universității din București, București, 2003
4. Crenguța-Lăcrămioara Oprea, *Strategii didactice interactive*, EDP, R.A, București, 2006
5. Crenguța-Lăcrămioara Oprea, *Suport de curs - Metode interactive de predare, învățare, evaluare*
6. Ioan Cerghit, *Metode de învățământ*, ediția a IV-a revăzută și adăugită, Editura Polirom, Iași, 2006
7. Ioan Cerghit, *Sisteme de instruire alternative și complementare. Structuri, stiluri, strategii*, Editura Polirom, București, 2008
8. Ion Albușescu, Mirela Albușescu, *Predarea și învățarea disciplinelor socio-umane*, Editura Polirom, Iași, 2000
9. Miron Ionescu, Vasile Chiș, *Strategii de predare-învățare*, Editura Științifică, București, 1992
10. Niță Dobrotă, *Dicționar de economie*, Editura Economică, București, 2001

DEZVOLTAREA CREATIVITĂȚII ELEVILOR PRIN ACTIVITĂȚI DIDACTICE

Prof. înv. primar Papuc Carmen Cristina
Liceul Tehnologic Baia de Fier

Creativitatea constituie o tematică inepuizabilă mai ales în ceea ce privește implicațiile ei în educație. Structurându-se ca însușire esențială a personalității, creativitatea conturează și desăvârșește individualitatea, conferindu-i valoare socială umană. Modalitățile stimulării ei continuă să nască întrebări, să suscite cercetări și să aștepte răspunsuri.

Capacitatea de a formula întrebări și de a urmări o problemă în toate fazele rezolvării sale conduce la posibilitatea sau la ascutirea abilității de a susține un punct de vedere, de a urmări căile de argumentare ale celorlalți, respectând demersul intelectual și discursul partenerilor de discuție. Înfrângerea reținerii de a participa la discuție, încurajarea comentariilor devin astfel condiții de influențare a dezvoltării creativității.

Pentru elevi este importantă diferențierea în aprecierea cerințelor corelate scrierii unei povești. Nicio întrebare nu este „greșită”. Se apreciază, se răspunde, se reformulează pentru a integra în activitate toți elevii.

„De-a reporterul” este un joc didactic utilizat cu succes pentru că place și pentru că îi determină pe copii să adreseze întrebări, iar formularea acestora trebuie să fie una conformă, adecvată răspunsului anterior primit. Interesante se dovedesc a fi cele legate de lecția care se derulează, în legătură cu tematica acesteia. De exemplu, „Dumbrava minunată”, de Mihail Sadoveanu: „reporterul” dorește să afle cât mai multe caracteristici ale personajului principal. Astfel, el va adresa cât mai multe întrebări care să servească interesul căruia trebuie să-i răspundă: Cum arăta? Câți ani avea? Cum era îmbrăcată? De ce a plecat de la bunici? etc. Elevii vor fi stimulați să treacă și într-un registru superior, al propriilor interese, care ar putea fi satisfăcut prin răspunsul la întrebări de genul: Ai dori să afli mai multe despre Lizuca?...

Participarea la lecție, impactul pe care aceasta a avut-o asupra elevilor, dacă le-a stârnit interesul, toate acestea reprezintă itemi pe care „reporterul” îi poate integra în investigația sa. Ce nu ți-a plăcut în lecția de astăzi? Răspunsurile la asemenea întrebări „de control” mi-au oferit surpriza de a descoperi cât de bine observă elevii încărcătura afectivă a muncii didactice.

Proiectul „O poveste pe săptămână” mi-a oferit prilejul de a iniția pas cu pas deprinderea de a nara, de a lega fapte, personaje, locuri. Ideea am primit-o de la elevi, văzându-i cu câtă plăcere demarează în conceperea unui text-poveste și percepând faptul că aceștia au dificultăți în a prezenta într-un text coerent imagini cotidiene, dar simt o evidentă plăcere în a construi lumi alternative, tărâmurii în care totul este posibil.

Ideea că pot și ei să fie pentru câteva minute „scriitori”, plăcerea și mândria de a fi cel mai bun și, astfel, povestea cea mai interesantă să fie împărtășită colegilor de pe „Tronul poveștilor” sau să reprezinte începutul de la care săptămâna următoare ceilalți vor trebui să înceapă alte povești, iată ce îi poate motiva pe elevi să dorească să spună poveștile lor.

Aceste introduceri nu aveau cum să se repete, dorința de a fi original îi însușea, demonstrându-mi că elevii mici pot fi conduși spre a-și educa și dezvolta originalitatea prin joc și mici recompense.

Așa cum am anticipat mai sus, prima etapă a constat în schimbarea finalului unor povești sau continuarea firului epic al altora. Exemplu: Ce se putea întâmpla cu fata babei dacă nu era mâncată de balauri? Cum ar fi ajutat-o fata moșneagului?

Etapă a doua a însemnat crearea unor texte scurte care să continue un început dat, din care se puteau afla atât personajul (personajele), cât și inițierea conflictului. Exemple: *A fost odată o fetiță foarte neastâmpărată care nu asculta de părinții ei...* sau *Era odată un împărat foarte bătrân care se temea că va muri și nu avea cui lăsa moștenire tronul...*

Elevii au realizat (la început oral) individual, în perechi sau pe grupe, în clasă sau acasă, texte pe care le expuneau în fața clasei, fără reținere. Se observau apropieri destul de substanțiale față de textele citite, cunoscute, dar povestea avea un cuprins și o încheiere. Astfel, elevul era pregătit pentru alte compuneri, compoziții școlare.

Este știut faptul că povestea reprezintă o atracție pentru școlarii mici și selectarea unor fapte reproduse din alte povești, relatări, întâmplări similare basmelor arhicunoscute nu ne-a împiedicat să ne continuăm proiectul, ba chiar am stabilit că vom încerca să devenim conștienți de faptul că ideile nu sunt toate ale noastre și, astfel, ne vom păzi de „păcatul” de a repovesti ceea ce știam din altă parte.

Etapă a treia le-a dat elevilor din clasa a III-a posibilitatea să-și scrie povestea, s-o illustreze, să o tehnoredacteze, să conceapă o copertă. Începutul poveștii se referea doar la personajul principal: croitor, iedut, lup, fetiță sau la câteva cuvinte-cheie: *cizmar, sărăcie, fermecate, împrăștiate*.

Textele compuse de elevi au constituit sâmburele revistei clasei, în care apar cele mai reușite texte, care, chiar dacă nu au o valoare literară intrinsecă, au o valoare școlară-afectivă. Consider că

elevii mei sunt mai fericiți pentru că au posibilitatea de a-și pune imaginația la lucru, de a-și exersa abilitățile de autoapreciere în raport cu ce au creat anterior sau față de ceea ce creează colegii lor.

Recomand și altor învățători procedeul acesta de a crea povești cu elevii pentru că rezultatele, satisfacțiile întrec efortul. Elevii mei au găsit un mod de a da viață cizmarului sărac care face pantofi pentru vecinii săi, la fel de săraci ca și el, dar pantofii făcuți de el pot să-i facă pe oameni să se simtă fericiți. Sau același cizmar sărac face pantofi fermecați pentru împărat, astfel încât acesta să vadă cât de chinuți sunt supușii săi.

Acestea sunt doar două idei, mai sunt atâtea formulări năstrușnice, mai ales munca pe care o depun căutând prin cărți și dicționare, mai este modul în care îi văd că evoluează, sunt capabili de a face comentarii pertinente, lucrează în echipe, pe grupe, se întrec, se apreciază pe sine și pe ceilalți, comunică liber în scris, citesc ceea ce scriu colegii lor, citesc cât mai multe povești și fac analogii.

Bibliografie:

1. Ion Radu, Miron Ionescu, *Experiență didactică și creativitate*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1987
2. Luminița M., *Jocuri didactice*, Ed Carminis, Pitești, 2002
3. Nicolae Constantin Matei, *Educarea capacităților creatoare în procesul de învățământ la clasele I-IV*, EDP, București, 1982

NOICA – ȘCOALĂ ȘI ISTORIE

Prof. Ionel Gabriel-Adrian

Școala Gimnazială „Alice Voinescu”, Drobeta-Turnu Severin

Noica pare să spună că realitatea e o carte scrisă în limbaj logic. El încearcă să facă – începând cu „**Mathesis sau bucuriile simple**” – fenomenologia întâlnirii noastre cu logusul, cu „organismul logic” al lumii, prin descifrarea realului. Modulul de filozofare îi este specific, odată cu „**Mathesis**”, harul „povestirii”. Tendința și tentația epicului sunt o tragedie de pătrundere în cetatea esențelor, dar exprimă și iluzia de a face filozofie pe înțelesul tuturor. De aici rezultă dificultatea descifrării unor texte cu mai multe straturi semantice și în același timp o capcană pe care o întinde unui lector grăbit și superficial ce nu sesizează granița dintre limbajul comun și cel filozofic.

Cu „**Mathesis**” începe asceza de căutare și cucerire a Ideii operei lui Noica și originea ei, matca ei spirituală vine de la Descartes. În deschiderea volumului aflăm câteva întrebări, precum „De ce ne place să spunem lucruri pe jumătate adevărate?” ce ne relevă de la început pe cel ce caută, ca și Hegel, adevărul ca întreg. Se vorbește despre o serie de fapte care împieteză dreapta judecare a lucrurilor, „ceva obscur și fără formă” ce generează nesiguranță. E astfel inexplicabil cum oamenii devin apologeți, „trăind și patetizând pentru jumătățile lor de adevăr”.

Autorul urmează calea lui *dicitur*, iar opera din 1934 constituie o suită de exerciții de recunoaștere a lumii, o căutare a identității și o încercare de a filozofa. Probă practică de eseu, cartea cuprinde vreo nouă rostiri: despre istorie, despre imposibilitatea de a face orice, despre omul care nu este, despre singurătate, despre păcat etc. Este, prin urmare, un ansamblu de eseuri care reprezintă, într-un fel, crochiul unor dominante ale operei de mai târziu a filozofului.

„**Mathesis**” se deschide cu un lung eseu despre culturile de tip geometric, ocazie de a medita asupra culturii, un gând obsesiv al filozofului și în ultimii ani de viață. După Ion Dur⁽¹⁾, „Noica e aici în căutarea unui mod de filozofare specific spațiului nostru spiritual”. Din acest punct de vedere, se apropie de Blaga, căci Noica încearcă să analizeze specificul culturii noastre, românismul sau românitatea. Pornind în căutarea unui mod de filozofare specific spațiului nostru spiritual, în „**Mathesis**” încearcă să descrie „o viață interioară”, una care să fie în rezonanță cu premisele culturii noastre”.

După Eugen Simion⁽²⁾, Constantin Noica ne invită întâi și întâi la exces – în viața spirituală. „Frenezia și risipirea, singurătatea și geometria” (p. 128). În „**Mathesis**”, Noica acceptă doar spiritul matematic, nu și pe cel istoric. Chiar se face o disociere între culturi de tip geometric și culturi de tip istoric. Primele fac parte din ordinea spiritului, ultimele din ordinea naturii.

Eugen Simion nu este de acord cu această disociere, deoarece „nu există culturi geometrice în afara istoriei”. Chiar filozoful obsedat de adevărul întreg avertizează că s-ar putea să spună numai jumătate de adevăr.

După analiza făcută istoriei filozofiei universale, C. Noica adaugă eseul de factură oarecum gnoseologică „**Jurnal filozofic**”. În „**Jurnal filozofic**”, Constantin Noica are ideea de a crea o Școală la care să vină tinerii curioși, nu pentru a fi școliți, ci pentru a fi puși în situația de a învăța singuri și de a se descoperi pe ei înșiși (și Platon imaginase o astfel de Academie).

În scrierile lui Noica, începând cu „**Mathesis sau bucuriile simple**”, tonul l-a dat aspectul critic față de istorie, mai ales în lucrările din prima perioadă a activității sale. Cele două – reflecția asupra istoriei în general și reflecția asupra istoriei românești – se vor regăsi, de-a lungul filozofiei lui Constantin Noica, într-o strânsă interdependență și conexiune⁽³⁾. Legătura dintre istorie în general și istoria națională este, în planul categoriei filozofice, legătura dintre universal și particular ori dintre general și individual.

Pe de altă parte, Eugen Simion ⁽⁴⁾ consideră că filozoful care a ales spiritul matematic urăște istoria („această nongeometrie”) și jură că nimic nu este mai frumos pe lume decât ecuația „singurătate și geometrie”. Constantin Noica ajunge, paradoxal, să se contrazică în mod evident, dar cu toate astea merge mai departe pe drumul ascezei sale.

Alături de o mathesis „trăită liric”(„**Jurnal filozofic**”, p.106), Noica dorește ca în spațiul istoriei să triumfe geometria, adică instituirea ordinii sistematice. Gânditorul face, din prea mult entuziasm, comparații mai puțin semnificative și, vrând să pătrundă adevărul istoric, sfârșește printr-o înțelegere metafizică și „ideologică” a istoriei.

În „**Jurnal filozofic**”, Noica afirmă: „este prea multă natură în România”. Sensul afirmației sale duce la ideea că civilizația românească este pe bază de natură. Istoria actuală are prea puțin de-a face cu o asemenea civilizație. Civilizația pe bază de natură este inefficientă în fața unei istorii bazate pe spirit.

În „**Mathesis**” C. Noica vorbește despre a fi obiecte sau subiecte ale istoriei - ceea ce va fi o constantă la gânditor, ideea regăsindu-se în mai toate lucrările sale. Istoria valabilă este istoria omului ca subiect, iar nu ca obiect. Introducerea ideii în istorie are și sensul considerat de Ion Militaru ⁽⁵⁾ (p. 58) „categoric”: „a scoate istoria din calitatea de a fi istorie a omului obiect și concomitent de a deveni istorie a omului subiect”; „De aceea, istoria ni se pare nu numai neștiințifică, dar și irelevantă pentru om. Căci istoria aceasta nu este a omului, nu este istoria oamenilor, nu este nici «gândul lui Dumnezeu pe pământul oamenilor». Nu reprezintă pe nimeni și nimic. E o fabulă care ar fi putut să nu fie inventată.” ⁽⁶⁾ Tonul rămâne același mai departe, ba chiar apar dezvoltări de idei în plus, fără a se obține însă o meditație coerentă și elaborată a subiectului.

I. Militaru ⁽⁷⁾ consideră că tonalitatea ideilor despre istorie este afectivă și nu reflexivă. De asemenea, I. Militaru consideră că aici lipsește argumentarea atât de necesară emiterii unei judecăți. Prin acest aspect, al refuzului de a argumenta, „**Mathesis**” se apropie mai mult de stilul lui Cioran „indiferent sau chiar ostil ideii de argumentare, sfidător al filozofiei de formă rațională”.

În „**Jurnal filozofic**”, pe lângă tema învățământului, a pedagogului tiran, întâlnim și alte teme, în care două personaje se repetă: fiul risipitor și fratele fiului risipitor. Primul este personajul bun, cel care caută și pune lumea în mișcare. Al doilea, bineînțeles, este personajul negativ, cel care stă, invidios, mărginit, rău – el ține lumea în loc. De aici, C. Noica ajunge la ideea că noi, românii, avem două suflete: sufletul pastoral și sufletul agrar, avertizează Noica: „Tot ce e nostalgie și libertate, tot ce e sentiment artistic, tot ce e site de zări noi – spun unii – ține la noi de sufletul păstorului. Dar a trecut peste noi sufletul plugarului și l-a pustiit, are să-l pustiască. Suntem țara lui Cain, în care Abel n-a murit de tot”.

Comentând rândurile de mai sus, Eugen Simion ⁽⁸⁾ consideră că „sunt frumoase, arată o extraordinară finețe a gândirii” și de aceea pot fi, măcar în parte, adevărate. Tocmai fiindcă ne place

frumusețea limbajului, ne-am dori ca aceasta să nu stea prea departe de adevăr. Ceea ce contrazice adevărurile obișnuite, curente are îndreptățirea lui, provoacă spiritul, îl obligă să se îndoiască de sine. Acolo unde se naște îndoiala, se naște și posibilitatea cunoașterii, iar cunoașterea, dovedește Noica, are nevoie de exercițiul incertitudinii. Fără el, devine o știință stătătoare – materia profesorului de filozofie, tema fratelui fiului risipitor. Tocmai împotriva acestei științe pledează „**Jurnal filozofic**” cu o mare imaginație a ideilor ⁽⁹⁾.

Obsesivul mit al școlii, apropiat subtil și liric de fiul risipitor și fratele fiului risipitor, a transformat crezul filozofului într-un fel de revoltă metafizică. Parabola fiului risipitor fără fratele său nu are sens, zice Noica. Ele sunt cele două fațete ale vieții. O unitate care se scindează temporar – cât rățăcește fiul risipitor prin lume, după care se reface. Reprezintă două feluri de a înțelege și de a trăi viața relativ opuse, dar care sunt complementare „ca lumina și umbra într-un tablou”⁽¹⁰⁾. Fiul risipitor este sclavul hazardului, al aventurii, el este înfometat de noutate, de lume. Fratele fiului risipitor este un introvertit, tutelat de principiul socratic „cunoaște-te pe tine însuși”. Fiul risipitor are curiozitatea acțiunii, fratele fiului risipitor își reprimă această curiozitate (Noica o numește „curiozitatea meschină a reținutului”). „Între aceste două capete se petrece viața noastră creștină, cu triumfurile, dar mai ales cu impuritățile ei” (C. Noica). Tocmai de aceea fiul risipitor și fratele sunt una și aceeași parabolă, nu pot fi concepuți separat, nu poți spune cine are mai multă dreptate și cine greșește mai puțin.

„**Jurnal filozofic**” ilustrează prin mulțimea de idei care o structurează, relația dintre parte și întreg. Aproape toate însemnările de acolo au născut noi idei, întâlnite sau cunoscute, însuși Constantin Noica ne spune „întâmplător folosite” în articole. Mai toate ideile din jurnal l-au „posedat” pe Noica: școala și discipolul, fiul risipitor și fratele fiului risipitor, uscăciunea și morga academismului.

⁽¹⁾ Ion Dur, *Noica, între dandysm și mitul școlii*, Ed. Eminescu, București, 1994, p. 79

⁽²⁾ Eugen Simion, *Eugen Simion comentează pe...*, Ed. Recif, București, 1994

⁽³⁾ Ion Militaru, *Constantin Noica și critica Occidentului*, Ed. Cartea Românească, București, 2001, p. 14

⁽⁴⁾ Eugen Simion, *idem*, p. 25

⁽⁵⁾ Ion Militaru, *Constantin Noica și critica Occidentului*, Ed. Cartea Românească, București, 2001, p. 58

⁽⁶⁾ Constantin Noica, *Mathesis sau bucuriile simple*, Ed. Humanitas, București, 1992, p. 44

⁽⁷⁾ Ion Militaru, *Constantin Noica și critica Occidentului*, Ed. Cartea Românească, București, 2001, p. 71

⁽⁸⁾ Eugen Simion, *Eugen Simion comentează pe...*, Ed. Recif, București, 1994, p. 134

⁽⁹⁾ Eugen Simion, ibidem

⁽¹⁰⁾ Ion Dur, *Noica, între dandysm și mitul școlii*, Ed. Eminescu, București, 1994, p. 122

Bibliografie:

1. Constantin Noica, *Jurnal filozofic*, Editura Humanitas, București, 1999
2. Eugen Simion, *Eugen Simion comentează pe...*, Editura Recif, București, 1994
3. Ion Dur, *Noica, între dandysm și mitul școlii*, Editura Eminescu, București, 1994
4. Ion Militaru, *Noica și critica Occidentului*, Editura Cartea Românească, București, 2001
5. Mihail Grădinaru, *Noica – modelul ontologic*, Editura Septentrion, Iași, 1994
6. Mircea Handoca, *Constantin Noica*, Editura Recif, București, 1994

REFERATUL – METODĂ ALTERNATIVĂ DE EVALUARE FORMATIVĂ

Prof. Răileanu Mihaela

Liceul de Artă „Ștefan Luchian”, Botoșani

Referatul constă în redarea sintetică, în ordine logică, a esenței unei probleme sau a unor idei din una sau mai multe lucrări apropiate ca temă, care evidențiază contribuția autorilor și include elemente critice și păreri personale despre subiectul tratat. Referatul este folosit ca bază de discuție în legătură cu o temă dată, fiind menit să contribuie la formarea sau dezvoltarea deprinderilor de muncă independentă ale elevilor, fiind și o posibilă probă de evaluare a gradului în care elevii și-au însușit un anumit segment al programei, cum ar fi o temă sau o problemă mai complexă dintr-o temă.

❖ Valențele formative ale realizării unui referat

Pe parcursul elaborării referatelor, elevii învață:

- să caute, să selecteze, să prelucreze și să comunice informații;
- să utilizeze cuvintele-cheie;
- să conceapă un plan;
- să elaboreze un text științific;
- să introducă citate într-un text;
- să exprime opinii despre diverse informații publicate în lucrările științifice;

- să argumenteze opiniile personale despre un subiect;
- să caute și să ordoneze o bibliografie.

Prin prezentarea referatului, elevii învață:

- să prezinte propriul produs;
- să răspundă la întrebări despre subiectul abordat în referat;
- să argumenteze și să contraargumenteze;
- să evalueze produsul său și pe ale celorlalți.

❖ **Elementele referatului:**

a) *Introducerea* cuprinde:

- încadrarea subiectului într-o tematică sau un spațiu mai larg;
- motivarea alegerii temei;
- prezentarea de ansamblu a problematicei;
- stadiul cunoașterii cu privire la subiectul abordat;
- importanța temei alese;
- instrumentele și metodele de investigație.

Introducerea trebuie exprimată într-o formă care să incite și să capteze atenția, să stimuleze interesul și curiozitatea auditoriului, scurtă, simplă, proporțională în comparație cu celelalte părți ale lucrării. În introducere se enunță ideea principală, liniile mari ale temei alese; se evită prezentarea lucrurilor prea complicate sau a argumentelor slabe care influențează negativ întreaga expunere. Nu se insistă asupra explicației titlului și nu se intră direct în subiect, ci se prezintă planul utilizând tehnica lansării întrebării și a răspunsului: De ce această problemă? De ce acest subiect și nu altul?

b) *Cuprinsul*:

- cuprinde, în formă dezvoltată ideile esențiale extrase din lucrările citite și cele originale, precizând sursa lor;
- conținutul este divizat proporțional în părți, secțiuni, paragrafe, în fiecare paragraf există o singură micro-temă structurată în idei;
- paragrafele sunt evidențiate printr-un alineat marcat printr-un spațiu alb la început de rând; se evită paragrafele prea lungi deoarece îngreunează lecturarea și alineatele prea scurte îl obligă pe cititor să refacă singur unitatea micro-temei;
- informațiile sunt prezentate în grupuri, în succesiune cronologică sau ierarhică, pentru a asigura retenția și accesibilitatea;
- ideile sunt ordonate logic, prin trecere de la particular la general (de la fapte la explicații) sau invers (de la situație la consecințe), de la ipoteze la consecințe, de la o situație la cauză și consecințe etc.;
- dacă ideile sunt controversate, autorul prezintă poziția personală față de acestea,

argumentează sau contraargumentează, exemplifică;

- tratarea este obiectivă, interpretativă, argumentată, explicativ-critică și constructivă;
- fiecare informație este dovedită și argumentată;
- ideile mai valoroase sau părerile personale sunt plasate anterior concluziilor;
- se asociază argumente de natură diferită, se adaugă progresiv argumente, se utilizează succesiunea argument slab – argument puternic și asocierea argument – contraargument;
- nu se insistă asupra elementelor cunoscute, ci asupra celor necunoscute;
- conținutul este adaptat la interesele auditoriului (Pe cine interesează? Cui mă adresez?);
- pentru a atrage atenția asupra valorii unor informații (noțiuni, definiții, concluzii), acestea sunt reliefate grafic;
- stilul este sobru, concis, riguros, coerent, relativ unitar, concret și fără digresiuni;
- pentru a reduce monotonia, a direcționa atenția, a sintetiza, a clarifica, a exemplifica, conținutul se ilustrează grafic (fotografii, hărți, grafice, tabele etc).

c) Încheierea cuprinde:

- concluziile referitoare la subiect;
- ideile principale;
- răspunsurile la ipotezele fundamentale;
- idei pentru prognoză.

Tipuri de concluzii:

- recapitulative (prin reluarea punctelor esențiale);
- prospective (prin sublinierea posibilităților deschideri ale problemelor abordate);
- combinate etc.

În referat, verbele se utilizează la indicativ, ideile importante se subliniază, se evită stilul telegrafic, parantezele și punctele de suspensie. Dacă pe parcursul elaborării referatului se constată că analiza temei este incompletă ori deficitară, subiectul se reanalizează și se abordează eventual după un alt plan. Referatul cuprinde, la bibliografie, toate lucrările menționate pe parcursul textului.

❖ Proiectarea și organizarea activității de elaborare a referatului – etape

1. Comunicarea sarcinii de lucru

Pentru referat se va alege un titlu scurt, dar sugestiv. Se comunică elevilor data și ora la care vor fi prezentate referatele.

2. Discuția despre modul de documentare

Se indică elevilor sursele de documentare care se vor folosi pentru a căuta informațiile (reviste, cărți, pliante, hărți, Internet etc.) ce pot fi găsite la biblioteci sau pe calculatoarele conectate la Internet. Elevii vor extrage ideile importante pe fișe.

3. Discuția despre planul referatului

Referatul se elaborează după un plan logic:

I. Introducerea: motivația alegerii subiectului, importanța subiectului, câteva aspecte care vor fi prezentate în referat;

II. Cuprinsul – detalierea tematicii;

III. Încheierea: concluzii referitoare la subiect, sublinierea unor idei esențiale.

4. Discuția despre modul de elaborare a conținutului referatului

După citirea lucrărilor și elaborarea fișelor, se va redacta textul, urmărind planul prezentat sau după un plan elaborat chiar de elevi. Se grupează toate fișele care se referă la un anumit punct din plan. Se va scrie textul astfel încât să fie clar care sunt ideile altor persoane și care sunt ideile personale. Se vor respecta regulile referitoare la citate. Referatul va include la sfârșit bibliografia consultată.

5. Discuția despre evaluarea conținutului și prezentării referatului

Fiecare elev va citi referatul în fața colegilor, apoi va răspunde la întrebările acestora. Pentru evaluare se va folosi o fișă de evaluare.

6. Lucrul pentru documentare și pentru elaborarea referatului

Elevii vor efectua următoarele activități:

- căutarea bibliografiei adecvate subiectului propus;
- elaborarea unui plan orientativ al referatului;
- lecturarea lucrărilor;
- extragerea ideilor esențiale și a citatelor pe fișe;
- selectarea ideilor esențiale și a citatelor pentru fiecare punct al referatului, fără a generaliza sau schematiza;
- elaborarea referatului;
- precizarea titlului;
- ordonarea bibliografiei.

❖ *Prezentarea și susținerea referatelor*

Elevii vor respecta următoarele reguli:

1. Se va păstra contactul vizual cu auditoriul, pentru a se asigura că ascultă când este citit referatul.
2. Se va varia ritmul prezentării: la început și la concluzii - mai lent, la mijloc - mai rapid.
3. Se vor face pauze scurte pentru relaxare.
4. Concluzia se va detașa printr-o pauză, prin ton ferm, printr-un vocabular convingător, cu accent pe elementele sintetice și esențiale.
5. Intonația se va varia: cu accente mai tari sau mai slabe.

6. Dacă expunerea este liberă, se va crea la început o atmosferă favorabilă sub aspect afectiv.
7. Tonul va fi familiar, clar, accentuat, cu apel la elemente de umor, glume, paradoxuri și formule imprevizibile.
8. Se vor utiliza fraze scurte, concise, cu elemente retorice.
9. Termenii necunoscuți vor fi explicați (accesibilitatea limbajului este esențială) și se vor utiliza materiale-suport.
10. Se va controla permanent reacția participanților, anticipând și pregătind elemente pentru depășirea oboselii, monotoniei sau a unor discuții între participanți.
11. Debitul vorbirii va varia, iar intonația, gestică și mimica vor fi adecvate subiectului și auditoriului.
12. Concluziile se vor prezenta convingător.

❖ **Evaluarea rezultatelor elevilor**

Fiecare elev evaluează referatele colegilor, conform fișei de evaluare, care cuprinde aspecte referitoare la conținut (motivarea subiectului, planul referatului, argumentarea ideilor, utilizarea citatelor, originalitatea ideilor personale, utilizarea terminologiei, surprinderea esențialului, sistematizarea informațiilor, abordarea completă a subiectului, stil și ortografie, ordonarea bibliografiei) și la prezentare (prezentare verbală, prezentare vizuală, răspunsuri la întrebări).

Fiecare elevul care prezintă își va autoevalua referatul și prezentarea, apoi colegii sunt invitați să facă observații referitoare la conținutul referatului, modul de elaborare și de prezentare și să stabilească nota. După prezentarea și discutarea referatului cu elevii, profesorul prezintă opinia personală, apreciază conținutul, modul de elaborare și de susținere a referatului.

La disciplina biologie, se pot întocmi referate pe teme variate la toate nivelurile de clase.

Astfel, se pot redacta referate:

- la clasa a V-a – „Medii de viață din alte zone ale planetei”, cu descrierea acestora;
- la clasa a VI-a – „Comportamente cu risc asupra stării de sănătate”, cu identificarea unor obiceiuri nesănătoase din propriul comportament, efectele acestora asupra stării de sănătate;
- la clasa a VII-a – „Mecanisme de autoreglare: feedback, termoreglare, bioritm”, cu precizarea influenței ritmurilor circadiene la om asupra activității zilnice;
- la clasa a VIII-a – „Sănătatea omului și a mediului”, cu prezentarea unor modalități de reducere a impactului activităților zilnice asupra mediului;
- la clasa a IX-a – „Ingineria genetică”, cu descrierea unor tehnici inovative privind manipularea materialului genetic și implicațiile etice ale acestora;
- la clasa a X-a – „Dezechilibre ecologice”, cu analiza cauzelor dezechilibrelor ecologice și a măsurilor de combatere a acestora, argumentând importanța schimbării mentalității oamenilor (înzestrarea din copilărie a oamenilor cu anumite convingeri și deprinderi de comportare).

Elevii sunt foarte receptivi la această metodă modernă de evaluare și se implică în realizarea referatelor, utilizând idei originale de redactare și tehnici interactive de prezentare, cu antrenarea unui număr mare de colegi în discuții.

Strategiile moderne de evaluare caută să accentueze acea dimensiune a acțiunii evaluative care să le ofere elevilor suficiente și variate posibilități de a demonstra ceea ce știu (ca ansamblu de cunoștințe) și, mai ales, ceea ce pot să facă (priceperi, deprinderi, abilități). Ele oferă alte opțiuni metodologice și instrumentale care sporesc eficiența actului de predare-învățare.

Bibliografie:

1. Camelia Ureche, Corina Cucu, *Metodica predării biologiei*, Ed. Zedax, Focșani, 2003
2. Ion Iordache, Ulpia Maria Leu, *Metodica predării - învățării biologiei*, Editura. Univ. „Al. I. Cuza”, Iași, 2001
3. Ion Neacșu, *Metode și tehnici de învățare eficientă*, Editura Militară, București, 1990
4. Nela Costică, *Metodica predării biologiei*. Editura Graphys, Iași, 2008
5. Viorel Lazăr; Mariana Nicolae, *Lecția - forma de bază a organizării procesului de predare-învățare-evaluare la disciplina biologie*, Editura Arves, Craiova, 2007

PROIECT DIDACTIC INTEGRAT

Prof. înv. primar Neacșa Maria
Școala Gimnazială Nr. 49, București

CLASA: Pregătitoare B

DISCIPLINA: Matematică și explorarea mediului

UNITATEA TEMATICĂ: *Jucării*

SUBIECTUL LECȚIEI: *Numerele naturale în centrul 0-31*

TIPUL LECȚIEI: Consolidare și sistematizare

FORMA DE REALIZARE: Integrată

DISCIPLINE INTEGRATE: Matematică și explorarea mediului

Dezvoltare personală

Comunicare în limba română

COMPETENȚE SPECIFICE:

Matematică și explorarea mediului:

- 1.1. Recunoașterea și scrierea numerelor în centrul 0-31
- 1.2. Compararea numerelor în centrul 0-31
- 1.3. Ordonarea numerelor în centrul 0-31, folosind poziționarea pe axa numerelor

Dezvoltare personală:

- 2.2. Identificarea regulilor de comunicare în activitatea școlară

Comunicare în limba română:

- 1.1. Recunoașterea unor detalii dintr-un mesaj scurt, rostit clar și rar.
- 2.3. Participarea la dialoguri scurte, în situații de comunicare uzuală

OBIECTIVE OPERAȚIONALE:

La sfârșitul sau pe parcursul lecției, elevii vor fi capabili:

- O1 – să numere crescător/descrescător în centrul 0-31; obiectivul se consideră realizat dacă toți elevii numără crescător/descrescător la cel puțin 3 din 4 exerciții;
- O2 – să scrie vecinii numerelor cuprinse în intervalul 0 – 31; obiectivul se consideră realizat dacă toți elevii scriu vecinii numerelor la cel puțin 5 exerciții din 7;
- O3 – să ordoneze numerele date; obiectivul se consideră realizat dacă toți elevii ordonează 5 numere din 7;
- O4 – să identifice numărul mai mare/mic din perechile date; obiectivul se consideră realizat dacă toți elevii identifică corect 6 numere din 9.

STRATEGII DIDACTICE:

Metode și procedee: conversația euristică, explicația, exercițiul, observația, jocul didactic, lucrul independent.

Resurse materiale: culori, creioane colorate, fișă individuală.

Forme de organizare: frontal, individual.

Forme și tehnici de evaluare: observarea sistematică a elevilor, evaluare orală și aprecieri verbale.

Resurse temporale: 30 de minute activitate +10 minute activități liber alese.

Bibliografie:

- 1. Vasile Molan, *Didactica disciplinei limba și literatura română în învățământul primar*, Editura Miniped, București, 2001
- 2. MECTS - *Programa pentru disciplinele: CLR, DP, MEM, AVAP, MM*, aprobată prin ordinul ministrului nr. 3418/19.03.2013, București

SCENARIUL DIDACTIC

Secvențele lecției	Discipline integrate	OB. OP	Timp	Conținutul învățării	STRATEGII DIDACTICE			Evaluare
					Metode și procedee	Mijloace de învățământ	Forme de organizare	
1. Moment organizatoric			1 min.	Se asigură condițiile necesare desfășurării în condiții optime a orei de <i>Matematică și explorarea mediului.</i>				
2 . Captarea atenției	CLR: 1.1 2.3 DP: 2.2		2 min.	Captarea atenției se va realiza prin printr-o scrisoare adresată copiilor, prin care li se solicită ajutorul în rezolvarea unor exerciții. <i>Dragi copii, Sunteam JUCĂRIILE lui Nicu și ne aflăm într-o mare încurcă- tură. Pentru că Nicu nu se mai juca cu noi, am hotărât să plecăm în Țara Jucăriilor... O furtună mare ne-a îndepărtat de drumul nostru și am rămas blocați în marele labirint din Pădurea Fermecată. Ca să putem ieși din labirint, avem nevoie de ajuto- rul vostru. Vom găsi drumul de ieșire doar dacă veți rezolva corect exercițiile pe care le-a trimis vrăjitoarea Pădurii Fermecate. Vă mulțumim pentru ajutorul vostru! Cu drag,</i>	Conversația Explicația	Scrisoare	Activitate frontală	Observarea sistematică

				<i>Jucăriile lui Nicu</i>				
3.Reactualizarea cunoștințelor	MEM: 1.1 1.2 1.3	O1 O2	7 min.	Se face o scurtă recapitulare a cunoștințelor prin următoarele exerciții orale. 1. Numărați crescător de la 0 la 10. 2. Numărați descrescător de la 10 la 0. 3. Spuneți vecinii numerelor: 5, 9, 10, 15, 29, 24. 4. Spuneți trei numere mai mici decât 16, 22, 30. 5. Spuneți trei numere mai mari decât: 6, 12, 18, 20.	Explicația Conversația Exercițiul		Activitate frontală	Observare sistematică Evaluare orală prin răspunsurile elevilor la întrebările cerute Observarea focalizării și menținerii atenției Evaluarea orală
4. Anunțarea temei și enunțarea obiectivelor	MEM: 1.1 1.2 1.3		2 min.	Se anunță titlul lecției: Numerele naturale de la 0 la 31 Se prezintă elevilor obiectivele lecției: veți preciza vecinii unui număr dat, veți număra crescător și descrescător în centrul 0-31, veți compara perechi de numere naturale, participând activ la lecție.	Expunerea Conversația		Activitate frontală	Observarea sistematică
5. Dirijarea învățării	CLR: 1.1 1.2	O2 O3	13 min.	Elevii vor primi fișe cu exercițiile propuse. 1. Ordonăți crescător următoarele numere: 10, 5, 20, 15, 0, 25, 30 2. Încercuiți numărul mai mare din perechile	Explicația Conversația Exercițiul	Fișe cu exerciții	Activitate frontală	Observarea sistematică Evaluarea orală

	MEM: 1.1 1.2 1.3 DP: 2.2	O4		următoare: 21__28. 14__22; 19__16; 23__12; 18__8; 30__31 3. Scrie vecinii numerelor: __13 __ __24 __ __10__ __29 __ __7__ __1__ __21__				
6. Obținerea performanței și asigurarea feed-back-ului	MEM: 1.1 1.2 1.3	O1 O2 O4	4 min.	Se realizează prin metoda cadranelor, care conține următoarele sarcini. 1. Descompuneți numerele: 26, 31. 2. Încercuiți mașinuțele cu numărul mai mic. 3. Descoperiți regula și completați șirul cu încă 3 numere. 4. Uniți punctele în ordine crescătoare și colorați imaginea.	Explicația Conversația Exercițiul	Fișe de lucru	Activitate individuală	Observarea sistematică Evaluarea scrisă
7. Evaluare				Evaluare formativă pe parcursul lecției, interevaluare.				Evaluare globală și individuală
8. Încheierea activității			1 min.	Profesorul face aprecieri cu privire la modul de desfășurare a activității elevilor.	Conversația		Frontal	Aprecieri verbale

NATURA - PRIETENA NOASTRĂ

Prof. înv. primar Pescaru Ștefania Roxana
Școala Gimnazială Centrală, Câmpina

Educația ecologică a școlarilor mici este foarte importantă pentru dezvoltarea sentimentelor de afecțiune față de tot ceea ce ne înconjoară, corectarea atitudinilor comportamentale sau chiar suplinirea părinților în formarea comportamentelor copiilor, transmiterea unor noi cunoștințe și corectarea informațiilor pe care le au din familie.

Coordonatele actuale ale vieții cotidiene impun abordarea în școală, alături de alte elemente de educație, și probleme legate de educația pentru calitatea mediului înconjurător. Astfel se evidențiază prioritatea majoră a noastră, a tuturor, de a cunoaște, proteja și conserva mediul de viață, conservarea naturii devenind eficientă și reală numai atunci când va fi parte integrantă din filosofia și comportamentul nostru.

Este necesar să se înceapă încă de la fragede vârste, de către părinți-familie, educarea în acest scop, mai ales la nivel afectiv, îndeosebi prin accentuarea aspectelor ce țin de legături emoționale, cunoașterea elementelor de mediu.

Școala este factorul cel mai important de educație, ce contribuie la desăvârșirea personalității elevului, îi direcționează întreaga activitate și-i conturează comportamentul.

Prin diferite discipline incluse în procesul de învățământ trebuie să convingem pe fiecare elev de necesitatea apărării mediului înconjurător împotriva poluării și să-i formăm o conduită ecologică modernă. Acest lucru se realizează îndeosebi în cadrul lecțiilor de cunoștea mediului/științe, menite să înlesnească înțelegerea organismelor vegetale și animale, a proceselor esențiale de întreținere a vieții, a legăturilor indisolubile dintre plante-animale-mediul, al celor geografice, dar și ocazional, în cadrul unor lecții de educație plastică, istorie etc.

Contribuții însemnate în educația ecologică pot aduce activitățile extracurriculare. Orice activitate ce se desfășoară în afara sălii de clasă înseamnă activitate în contact nemijlocit cu mediul înconjurător. Așa cum îi învățăm pe copii să vorbească, să se poarte în familie, la școală și în societate, să respecte normele de igienă, tot așa trebuie să-i învățăm să se poarte cu mediul în care trăim.

Împreună cu elevii clasei mele am fost implicați într-un proiect educațional, proiectul de tradiție ECOTUR, „Responsabilitate Ecologică în Școli – Prahova”, susținut de OMV PETROM, ce își propune educarea în spirit eco-civic a elevilor din ciclul primar și gimnazial, pentru a-și forma o

atitudine responsabilă față de menținerea și îmbunătățirea calității mediului înconjurător.

În acest fel, proiectul „Responsabilitate Ecologică în Școli – Prahova” pregătește generațiile următoare, în dorința de a le face mai sensibile față de natură, mai dinamice și mai responsabile în ceea ce privește gestionarea problemelor de mediu.

În speranța de a-i încuraja pe elevi să fie mai responsabili cu mediul înconjurător, prin acest proiect se urmărește formarea unui comportament conștient din punct de vedere ecologic și fixarea acestui tip de conduită încă de la o vârstă fragedă, informațiile primite de către elevi având cel mai mare impact asupra lor.

Au fost desfășurate următoarele activități:

1. instruirea formală și non-formală a elevilor cu privire la grija pentru mediul înconjurător;
2. realizarea de plantări în curtea școlii;
3. ecologizări în spații deschise;
4. „Meniul Eco” – activitate prin intermediul căreia elevii învață cum să-și formeze un regim de viață sănătos, acordând astfel o importanță mai mare protejării mediului, știind că acele alimente sănătoase cresc în natură.

Toate aceste activități au fost facilitate de voluntarii ECOTUR și de OMV PETROM.

Omul, ca parte din mediul înconjurător, trebuie să învețe să-l ocrotească, să găsească cele mai bune metode de protejare a acestuia și modalități de conservare, pentru ca urmașii noștri să beneficieze de el într-o formă cât mai pură.

Cu cât aceste lucruri și obligații sunt conștientizate mai devreme, cu atât ele vor deveni normalitate, acest lucru putând fi realizat cu succes în școală. Demersul educativ, dar și cel extrașcolar ar trebui să urmărească formarea elevilor cu conștiință și conduită ecologică.

Implicarea elevilor în activități de cunoaștere, de înțelegere a unor fapte și fenomene din ceea ce ne înconjoară, în identificarea și rezolvarea unor probleme de poluare și degradare a mediului are ca rezultat formarea unor convingeri și deprinderi de protejare și conservare a mediului

înconjurător, aceste lucruri putând fi considerate condițiile necesare pentru o viață civilizată și sănătoasă.

În acest fel, proiectul „Responsabilitate Ecologică în Școli – Prahova” pregătește generațiile următoare, în dorința de a le face mai sensibile față de natură, mai dinamice și mai responsabile în ceea ce privește gestionarea problemelor de mediu.

Bibliografie:

1. *Revista Învățământul Primar*, Editura Miniped, 2008
2. Virginia Tudor, Reasilvia Bărbuleanu, E. Burtea, *Metodica cunoștințelor despre natură și om la clasele I-IV*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1981

FIȘĂ DE LUCRU

Prof. Ivan Carmen
Școala Gimnazială Găiceana

1. Asociați speciile din coloana A cu grupa corespunzătoare din coloana B:

A	B
1. lipitoarea	a. viermi lați
2. actinia	b. spongieri
3. trichina	c. celenterate
4. viermele de gălbează	d. viermi cilindrici
5. buretele de mare	e. viermi inelați

2. Notați două asemănări și două deosebiri între protozoare și spongieri.

.....
.....

3. Notați trei adaptări ale viermilor la viața parazită.

.....
.....

4. Dați 2 exemple de reguli de igienă care sunt necesare pentru a evita transmiterea paraziților interni.

.....

.....

5. Completați tabelul de mai jos cu noțiunile corespunzătoare cerințelor:

Animalul	Grupa din care face parte	Mediul de viață	O caracteristică a corpului	Alte animale înrudite
Melcul de livadă				
Racul				
Păianjenul cu cruce				
Cărăbușul de mai				

6. Completați următorul rebus:

- Organism format din mai multe celule
- Piciorușele false de la amibă
- Boala produsă de viermele de gălbează
- „Armele” păianjenului
- Vierme lat ce poate ajunge până la 20m lungime
- Boala produsă de limbric
- Corpul lor este acoperit de o crustă
- Animale cu corpul moale, protejat de o cochilie calcaroasă în formă de spirală
- Din grupa lepidopterelor fac parte.....
- Din grupa.....fac parte albinele.

1												
2												
3												
4												
5												
6												
7												
8												
9												
10												

SOFTUL EDUCAȚIONAL - UN INSTRUMENT DE ÎNVĂȚARE INTERACTIVĂ

Prof. Ioniță Doina
Colegiul Național „Calistrat Hogaș”, Tecuci

Sarcina educației și formării bazate pe noile tehnologii ale informației și comunicării nu este de a demonstra că are rezultate imediate într-o întrecere cu alte tipuri de sisteme educaționale, ci de a substitui o parte din structurile actuale cu un nou spectru de performanțe, în întâmpinarea schimbărilor inerente ce au loc în cultură și civilizație.

Utilizând resursele TIC, elevii, sub îndrumarea permanentă a profesorului, la școală, sau individual, pot obține informațiile necesare pregătirii lecțiilor și temelor la toate disciplinele informatice, pot selecta surse din Internet care conțin informații care să-i ajute în dezvoltarea proiectelor.

Programele școlare în vigoare prevăd ca orele la disciplinele informatice să se desfășoare cu precădere în laboratorul de informatică. Acesta permite profesorilor să utilizeze cu succes softurile educaționale, aplicațiile software utilitare, tutoriale puse la dispoziția școlilor pe diverse site-uri educaționale.

Calculatorul simulează procese și fenomene complexe pe care niciun alt mijloc didactic nu le poate pune atât de bine în evidență. Astfel, prin intermediul lui, se oferă elevilor modelări, justificări și ilustrări ale proceselor și conceptelor abstracte, ilustrări ale proceselor și fenomenelor neobservate sau greu observabile din diferite motive.

Prin *e-learning* se înțelege totalitatea situațiilor educaționale în care se utilizează semnificativ mijloacele tehnologiei informației și comunicării. Termenul, preluat din literatura anglo-saxonă, a fost extins de la sensul primar, etimologic, de învățare prin mijloace electronice, acoperind acum aria de intersecție a acțiunilor educative cu mijloacele informatice moderne. Definit astfel, termenul se suprapune unei multitudini de termeni ce surprind varietatea experiențelor didactice ce pot beneficia de suport tehnologic: instruire asistată/online learning/instruire prin multimedia/soft educațional etc.

Sub denumirea de *software didactic/educațional*, o gamă largă de materiale electronice (pe suport digital/multimedia) sunt dezvoltate pentru a simplifica procesul de educație: hărți, dicționare, enciclopedii, filme didactice, prezentări în diverse formate, cărți (e-books), teste, tutoriale, simulări,

software ce formează abilități, software de exersare, jocuri didactice etc.

Computerul și materialele electronice/multimedia sunt utilizate ca suport în predare, învățare, evaluare sau ca mijloc de comunicare (pentru realizarea unor sarcini individuale etc.).

Cu ajutorul programelor didactico-informatic, a softurilor educaționale, se eficientizează procesul de predare-învățare-evaluare.

Utilizând softurile educaționale în cadrul activităților, se vor dezvolta: gândirea logică, spiritul de observație, memoria vizuală, atenția voluntară, deprinderile de lucru cu calculatorul, abilitățile de utilizare a informațiilor primite prin intermediul softurilor educaționale.

Astfel, softurile educaționale prezintă o serie de avantaje:

- furnizează un mare volum de date;
- asigură o instruire individualizată;
- favorizează parcurgerea unor secvențe de instruire complexe prin pași mici, adaptați nevoilor individuale de progres în învățare;
- facilitează realizarea unui feedback rapid și eficient;
- oferă posibilitatea simulării unor procese greu sau imposibil de accesat în mod direct;
- stimulează implicarea activă a copilului în învățare.

Una din caracteristicile de primă importanță ale unui soft educațional este calitatea interacțiunii cu elevul; de ea depinde măsura în care se produce învățarea.

O altă caracteristică este flexibilitatea. Modul în care este proiectat softul cu care va interacționa elevul va evidenția o individualizare a parcursului în raport cu reacțiile elevului, cu posibilitățile de relevare a dificultăților în parcurgerea programului și de reglare a instruirii.

Un program de instruire trebuie astfel conceput, încât să ofere elevului ocazia de a parcurge toate etapele unui act complet de învățare: primul contact cu un nou concept, reactualizarea cunoștințelor după un anumit interval de timp, aplicarea cunoștințelor recent dobândite.

Programul de instruire trebuie să-i ofere elevului posibilitatea de a verifica corectitudinea activității sale. Eficiența confirmării aprecierii răspunsului depinde de: modul în care se realizează (în termenii corect-greșit sau cu indicarea precisă a greșelii) și de timpul care separă performanța de aprecierea ei (teste cu rezultat la sfârșit sau după fiecare probă).

Profesorul care are la dispoziție o platformă de învățare își alege momente de lecție pe teme din programă, dar poate, la rândul lui, să își creeze fragmente în funcție de feedbackul primit de la un anumit grup de elevi sau în funcție de strategia pe care și-o propune.

Marele avantaj este posibilitatea de a primi feedback de la toți elevii clasei, care pot lucra independent, pe nivele de pregătire sau pe clase de abilități, actul educațional poate fi modelat direct pe grupul cu care se lucrează, flexibilitatea și adaptabilitatea conținuturilor educaționale fiind

condiții ale îmbunătățirii rezultatelor învățării.

Utilizarea softurilor educaționale se dovedește a fi un instrument de învățare eficient, care determină apariția unor modificări semnificative în achiziția cunoștințelor și în atitudinea față de învățare a elevilor. Se constată o creștere a calității instruirii, în cazul în care metodele tradiționale se înlocuiesc sau se completează cu metode moderne, care implică noile tehnologii.

Utilizarea TIC în demersul didactic constituie o formă adecvată și firească în care elevii sunt pregătiți pentru a se integra într-o societate informatizată, asigurând un avantaj major, atât pentru cadrele didactice, cât și pentru elevi.

Bibliografie:

1. Ioan Neacșu, *Instruire și învățare*, Editura Științifică, București, 1990
2. Eugen Noveanu și Olimpiu Istrate, *Proiectarea pedagogică a lecțiilor multimedia*, Editura Științifică, București, 2015

PROGRAMUL INTERNAȚIONAL „SĂ ÎNVĂȚĂM DESPRE PĂDURE” (LeAF - LEARNING ABOUT FORESTS) PROIECTUL EDUCAȚIONAL „PĂDUREA, EROINA LUMII”

Prof. Bujor Georgeta
Școala Gimnazială „Emil Racoviță”, Onești

1. Etapa de lucru în clasă

În urma unui dialog interactiv, constructiv, elevii clasei a VI-a B au constituit comitetul de mediu, format din 23 de elevi.

„Plantele îndeplinesc o funcție cosmică” (afirmația aparține savantului K. A. Timiriazov de la Academia Agricolă din Moscova). Conform teoriei darwiniste – „Teoria organizării sistemice a materiei vii”, sistemele, respectiv ecosistemele pot fi mici sau cuprinzătoare; de exemplu, pădurea de pe versantul unui munte sau apa dintr-un borcan, pe care copiii au luat-o dintr-o baltă.

Dacă Terra ar dispune de suficientă masă verde (PĂDURI), efectele globale ale poluării ar fi minime. Pădurea poate fi comparată cu o uzină naturală verde, capabilă să producă și să transforme

cantități imense de substanțe.

Înțelegerea relațiilor dintre organismele vii și mediul înconjurător a devenit un imperativ impus de necesitatea descifrării complexității ecologice în care trăim. În natură, fiecare depinde de ceva sau de cineva, nimeni nu poate trăi într-o izolare totală.

Omul depinde de fotosinteză – omul, ca ființă conștientă, devine responsabil de tot ceea ce se întâmplă pe această planetă.

Noua sintagmă – „ecologia spirituală” – propune un nivel superior de înțelegere și abordare a problemelor naturii, o nouă conduită eco globală, care promovează un anumit stil de viață.

A TRĂI nu înseamnă spolierea agresivă, constantă a resurselor naturale, ci o relație armonioasă cu natura, relație firească, izvorâtă din conștientizarea faptului că facem parte din natură.

A fost stabilit locul de desfășurare a activităților: Parcul Quartal din municipiul Onești.

În urma mai multor propuneri ale elevilor, a fost votat titlul proiectului – „PĂDUREA, EROINA LUMII”.

2. Etapa de lucru în pădure/parc

Au fost proiectate și desfășurate activități în parcul Quartal din municipiul Onești.

Din punct de vedere ecologic, natura, în marea ei diversitate, poate fi cunoscută cel mai bine prin observații directe, dirijate, determinări și măsurători.

ACTIVITĂȚI:

a. Ecosistemul de pădure - factori abiotici și factori biotici specifici (lecția de ecologie):

- profesorul explică particularitățile zonei geografice locale și modul în care trebuie rezolvate cerințele formulate în fișele de lucru;
- elevii sunt împărțiți în grupe de câte patru și primesc fișele de lucru în care își vor nota observațiile;
- elevii își aleg anumite locuri de observație, concentrându-se pe o anumită arie de cercetare;
- profesorul urmărește îndeaproape activitatea copiilor, răspunde întrebărilor adresate și dirijează actul învățării prin descoperire;
- în sala de clasă se formulează întrebări, răspunsuri și se trag concluzii.

Întrebări:

- Specii arboricole identificate?
- Specii arbustive identificate?
- Tipul de sol întâlnit în pădure?
- Zgomotele sesizate?
- Animalele identificate?
- Aspecte ale intervenției umane?
- Prezența sau absența deșeurilor și tipul acestora!
- Propuneri ale elevilor care să aducă un plus de calitate mediului cercetat.
- Argumente ale importanței ecosistemului de pădure prezent în zona urbană.
- Care sunt influențele urbane asupra ecosistemului de pădure cercetat?

Concluzii (aspectul general al pădurii/parcului)

.....
.....
.....

Importanța ecosistemului de pădure (parc) ca subsistem al ecosistemului antropizat

.....

b. Natura în mozaic (lecția de desen)

Frumusețea mediului înconjurător a influențat întotdeauna simțul estetic și registrul emoțional al omului. Elevii au primit ca sarcină realizarea unui mesaj grafic cu tema ARBORELE.

Inspirați de momentele petrecute în mijlocul naturii, utilizând tehnica propusă de profesor, ei au realizat lucrări în mozaic, cu o cromatică aparte.

Folosindu-se de creioane cerate, răzuite și apoi lipite cu aracet,

copiii au devenit artiști și totodată ecologiști activi care vor să atragă atenția asupra importanței speciei arboricole, reprezentativă pentru ecosistemul numit „pădure”.

c. Biodiversitate specifică - biogeografie (lecție de biologie - geografie)

Elevii se deplasează în teren, orientându-se cu ajutorul busolei și al altor indicii ecologice. Ei aplică în mod practic cunoștințele teoretice.

Pe partea sudică a pădurii este mai mult soare, umbra fiind mai scurtă, iar pe partea nordică este mai multă umezeală, deoarece luminozitatea este mai redusă.

Viețuitoarele iubitoare de umezeală și răcoare (mușchi, ciuperci, unele insecte etc.) trăiesc pe laturile nordice ale stâncilor, ale trunchiurilor copacilor sau ale movilelor de pământ.

Copacii pot oferi indicii în situația în care cresc direct în bătaia soarelui, ei având tendința să își dezvolte coronamentul mai mult spre sud, pentru a primi o cantitate mai mare de lumină și căldură.

Pe partea nordică, scoarța copacilor (ritidomul) este mai crăpată și mai umedă.

Inelele de creștere anuale ale copacilor, observate în secțiune transversală (pe cioate), sunt mai depărtate între ele spre sud.

Elevii realizează o evaluare cantitativă a speciilor (identifică numărul speciilor prezente) și argumentează importanța unei biodiversități crescute.

După colectarea datelor din teren, elevii și-au completat cunoștințele, folosind lucrări din literatura de specialitate (atlase botanice, zoologice, ecologice, enciclopedii), dar și surse mass-media, reviste *Bioplanet*, Internetul etc.

Ei au realizat postere, colaje, desene, eseuri, argumentând importanța speciilor dintr-un ecosistem de pădure.

3. Etapa de evaluare:

- expoziție cu desenele, posterele realizate de elevi;
- completarea unor chestionare de către elevi;
- premiarea celor mai reprezentative lucrări.

În cadrul Concursului „Biodiversitatea ecosistemului de pădure” am utilizat interevaluarea orală, deoarece cultivă motivația pentru învățare, atitudinea responsabilă față de propria activitate; elevii doresc să-și demonstreze cunoștințele în calitate de evaluatori (formularea întrebărilor) sau evaluați (formularea răspunsurilor).

Bibliografie:

1. *** *Colecția micului naturalist, Copaci și Frunze*, Editura Vox SRL, București, 1992
2. Constantin Pîrvu, *Îndrumar pentru cunoașterea naturii*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1981
3. Doina Liana Toma și colab., *Planta – o uzină vie*, Editura Ceres, București, 1988
4. Maria-Eliza Dulamă, *Practica pedagogică. Teorie și metodologie*, Editura Clusium, Cluj-Napoca, 2005

IMPORTANȚA ACTIVITĂȚII DE VOLUNTARIAT

Prof. Cococi Maria Adria
Școala Gimnazială Nr. 1, Slatina

Voluntariatul este chemarea sufletului. Conceptul de voluntariat a apărut cu mult timp în urmă, după Primul Război Mondial, ca o reacție la urmările războiului. La început, a fost numit *serviciu militar voluntar* în unele țări europene. Astăzi, acest cuvânt este folosit de civili cu sensul de *gratuit*.

Părintele spiritual al voluntariatului este considerat a fi istoricul și sociologul german Eugen Rosenstock-Huessy. El a propus crearea unui „Serviciu Voluntar pentru Pace”.

Să fii voluntar înseamnă să oferi timpul, energia și abilitățile tale unei organizații caritabile, fără a avea așteptări financiare. A fi voluntar este un mod de viață, este o alegere pe care o faci în speranța că eforturile tale vor ajuta pe cineva, vor salva o viață, vor îmbunătăți societatea în care

trăim.

În România, activitatea de voluntariat a renăscut după 1989, odată cu sosirea primilor voluntari internaționali prin intermediul organizațiilor Peace Corps și Voluntary Service Overseas.

Ulterior, organizații internaționale recunoscute (World Vision, Habitat for Humanity) și-au creat filiale în România, aducând experiența și expertiza în managementul voluntarilor. Dar voluntariatul a început să prindă cu adevărat contur atunci când organizațiile au început să dezvolte centre locale, permițându-le astfel oamenilor interesați să desfășoare activități de voluntariat să păstreze mai ușor legătura.

Astfel, în România, activitatea de voluntariat a cunoscut în ultimul timp o dezvoltare rapidă, începând de la nivel local, până la nivel național și internațional, în domenii extrem de diferite (asistența și serviciile sociale, cultural, medico-sanitar, educativ etc).

Voluntariatul este activitatea care ne ajută să ne asigurăm că lumea se îndreaptă în direcția dorită de noi. Deși mulți oameni îl definesc superficial, spunând că acesta reprezintă munca neplătită a unor oameni, voluntariatul este ceva mult mai profund.

În lume sunt milioane de oameni care au nevoie de ajutor într-un fel sau altul, fiecare dintre noi poate deveni un voluntar, putem să dăruim atât cât ne permitem și nu doar în ceea ce privește resursele materiale.

Putem să dăruim deopotrivă lucruri materiale, dar și din timpul nostru, atunci când de exemplu ne dorim să petrecem timp cu persoane care nu au familii sau să oferim cunoștințe dobândite anterior de noi.

Voluntariatul presupune schimb de cunoștințe, idei, servicii, oportunități de a cunoaște oameni noi și de a lega tot felul de relații cu aceștia.

Voluntariatul înseamnă să socializăm mai mult, să-i ajutăm pe semenii noștri, dând dovadă de compasiune, înțelegere, dragoste. Prin acțiunile de voluntariat, putem obține abilități și cunoștințe noi, dar și competențe sociale. Voluntariatul rămâne o activitate demnă de a fi practică și sprijinită în școală.

Se știe că voluntariatul este un element însemnat în dezvoltarea educației și formării profesionale. Criteriul de bază al acestuia este responsabilitatea obținută efectiv numai prin muncă, din care derivă respectul, la care se adaugă și alți factori importanți, respectiv comunicarea și socializarea.

De asemenea, activitatea de voluntariat presupune interacțiune, spirit civic și organizatoric, curaj, încredere, colaborare, inițiativă, responsabilitate și dinamism. Participând la această mișcare, înveți să promovezi într-o formă creativă ideile personale și să lupți pentru realizarea lor până la final. Așadar, prin acțiuni de voluntariat, poți dezvolta sau obține abilități și cunoștințe noi, dar și competențe sociale (încredere, solidaritate, toleranță etc.), devenind astfel mai conștienți de ceea ce

se întâmplă în jurul nostru.

Pot afirma că a fi voluntari înseamnă să dăm dovadă de compasiune, de răbdare și înțelegere, de grijă nemăsurată și de dragoste pentru cei pe care îi sprijinim.

Făcând parte din Comisia SNAC, în ultimi ani m-am implicat în mai multe proiecte, în care am implicat și elevii învățământului gimnazial din cadrul unității noastre școlare.

Școala nu înseamnă numai ore de curs, note sau teste, ci reprezintă și locul în care atât elevii, cât și profesorii construiesc un mod de a trăi împreună, unde se împărtășesc aceleași valori. Proiectul în care am fost implicată a vizat ajutorarea unor bătrâni din comunitatea Slatina și a avut drept scop promovarea culturii bunătații și a voluntariatului în rândul copiilor.

Prin aceste activități ne-am propus să largim sfera de cunoaștere umană, copiii să trăiască în relație cu cei din jur, să-și dezvolte stări afective pozitive, să cunoască aspecte ale vieții unor persoane singure, bolnave sau abandonate, stabilirea unei punți de legătură între cele două medii diferite și adaptarea comportamentului la cerințele grupului cu care vin în contact.

Ajutorarea și protejarea bătrânilor trebuie să intereseze pe toată lumea: adulți și copii. Aceste vizite au avut loc în preajma zilei de 8 Martie și a sărbătorilor pascale. Elevii au confecționat marțișoare, pe care ulterior le-au comercializat și, cu banii obținuți, au cumpărat cadouri pentru cei bătrâni. O donație generoasă a venit și din partea cadrelor didactice, care s-au oferit să dăruiască bătrânilor fructe, dulciuri și flori.

Cu toate că la început elevii voluntari au fost puțin emoționați, în cele din urmă s-au adaptat și au creat o punte de legătură cu bătrânii. Le-au împărțit bătrânilor din azil flori, cadouri, apoi le-au prezentat un scurt program artistic conținând cântece de voie bună și dansuri populare. Bătrânii s-au bucurat de prezența noastră, unii dintre ei chiar au dansat alături de elevii voluntari, care au fost mulțumiți că au avut oportunitatea de a-i ajuta pe semenii lor, lucrând în echipă și în același timp învățând și experimentând lucruri noi. Nu am să uit niciodată fericirea de pe chipul bătrânilor, dar și lacrimile de bucurie de pe obrazul lor.

De asemenea, extrem de reușită a fost colaborarea pe care a avut-o școala noastră prin activitatea realizată în cadrul în proiectului „Ziua Curățeniei”, desfășurat și în context național, sub numele de ”Let’s Do It Romania”, având ca scop curățarea deșeurilor din arealele naturale într-o singură zi. Prin această acțiune, copiii au învățat să lucreze în echipă, să fie solidari și să-și asume responsabilitatea protejării mediului înconjurător.

Cu siguranță, voluntariatul rămâne o activitate atractivă și demnă de a fi practică și sprijinită de copii sau adulți, deoarece se desfășoară printr-un proces al flexibilității și al alegerii libere. În concluzie, valoarea activității de voluntariat, dar și a voluntarului este incontestabilă în societatea românească de astăzi și este doar o problemă de timp ca aceasta să fie prețuită cu adevărat.

Pentru extinderea acestei practici sociale cu numeroase efecte benefice la nivel individual și

comunitar, sunt necesare atât schimbări la nivelul politicilor educaționale (de exemplu, prin instituirea unui sistem de recunoaștere a competențelor dobândite de către adulți prin voluntariat în contextul educației formale), dar și depășirea unor dificultăți de ordin general (privind relația mediului asociativ cu instituțiile statului, percepția mai degrabă negativă sau neclară a voluntarilor și a voluntariatului în cadrul societății etc.).

Bibliografie:

1. **** *Legea voluntariatului 195/2001*, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, Nr. 276 din 25 aprilie 2007
2. Ioan Jinga, Elena Istrate (coord.), *Manual de pedagogie*, ediția a II-a, Editura ALL, București, 2006
3. Răzvan Lucian Andronic, *Comportamentul prosocial și voluntariat în România postdecembristă. O abordare psihosociologică a programelor de intervenție (teză de doctorat)*, Facultatea de Sociologie și Asistență Socială, Universitatea din București, 2009

TIC ÎN ACTIVITĂȚILE INTERDISCIPLINARE

Studiu științific

Prof. Căpruciu Marinela Mioara
Colegiul Național Pedagogic „Ștefan Velovan”, Craiova

Importanța noilor tehnologii pentru educație este larg recunoscută, devenind, în ultimele decenii, un laitmotiv al discursului despre educație la toate nivelurile – curriculum și practica didactică, formarea cadrelor didactice, dezvoltarea instituțiilor școlare, politici educaționale sau administrarea sistemului de învățământ.

Materialul de față încearcă să aducă în atenție beneficiile integrării TIC în educație. Metodele de predare bazate pe TIC s-au diversificat, devenind mai eficiente și mai motivante pentru elevi și profesori. Majoritatea elevilor români doresc să utilizeze mai mult computerul și Internetul pentru lecții la diferite discipline. Ei consideră, în proporție de 90%, că aceia dintre ei care nu au acces la un calculator vor fi dezavantajați mai târziu.

În învățământ, activitatea de predare-învățare, desfășurată de profesor pentru elevii/studentii săi, trebuie concepută, proiectată și realizată (prin urmare, gândită și îmbunătățită) astfel încât aceasta să devină instructivă, atractivă și eficientă pentru elevi/studenti, iar învățarea să se realizeze cu plăcere și cu bucuria cunoașterii.

Pentru aceste obiective, permanent, în întreaga sa activitate, un profesor va avea în vedere îmbunătățirea metodelor de predare, să învețe și să cunoască metodele pedagogice moderne, să se preocupe pentru utilizarea tehnologiilor oferite de calculator în procesul de predare-învățare, să conceapă și să utilizeze metode eficiente de evaluare în educație. Pe de altă parte, elevii/studentii vor fi antrenați și preocupați în procesul învățării pentru adaptarea atitudinii lor la schimbările din formarea lor profesională și din integrarea în societate.

Crearea de clase virtuale și facilitățile Google Classroom

Toate facilitățile și serviciile oferite de Google nu pot fi accesate decât dacă utilizatorul are creat un cont Google. Un singur cont Google pentru toate serviciile Google. Prin urmare, utilizatorul ce nu are creat un cont Google trebuie să-și creeze cont sub Google și astfel beneficiază de toate serviciile Google, de exemplu: Gmail (serviciul e-mail), crearea unui Blog (Blogger), crearea unui site (Sites), aplicații pentru educație Google Apps for Education (GAFE), crearea și stocarea de documente (Docs și Drive), crearea de formulare și chestionare (Drive) etc. Școala virtuală Google (Google Classroom) este esențială dacă se utilizează Google Apps for Education (GAFE), deoarece este o modalitate excelentă de a gestiona fluxul de lucru pentru studenți. Este atât de ușor să se partajeze documente Google cu clasa dumneavoastră și, cel mai important, le permite profesorilor să creeze o copie a documentului pentru fiecare student. De aici, clasa Google creează, de asemenea, dosare stocate în Google Drive, atât de profesor, cât și de studenți. Funcția de anunțare este, de asemenea, foarte utilă pentru crearea de discuții online cu clasa, unde chiar cel mai tânăr student poate avea ceva de spus.

G Suite for Education permite școlilor/universităților să decidă ce servicii Google le pot utiliza studenții lor și oferă protecție suplimentară de confidențialitate și securitate, care este importantă într-un cadru școlar sau universitar. Elevii nu pot folosi clasa Google într-o școală sau universitate cu conturile lor personale.

Google Classroom: interacțiune și colaborare - aplicația facilitează interacțiunea și colaborarea profesor-elev/student, deoarece elevii/studentii pot să inițieze conversații cu profesorul și să adreseze întrebări la care pot primi răspuns în timp real, iar temele pot fi predate mai ușor de pe orice dispozitiv utilizat de către elevi (desktop, tabletă, smartphone). Google Classroom le permite elevilor/studentilor inserarea de imagini la întrebări și răspunsuri multiple în formularele Google (Google Forms). Google Classroom le oferă părinților posibilitatea să primească rezumate ale activității copiilor, pentru a fi informați permanent cu privire la evoluția și rezultatele lor la

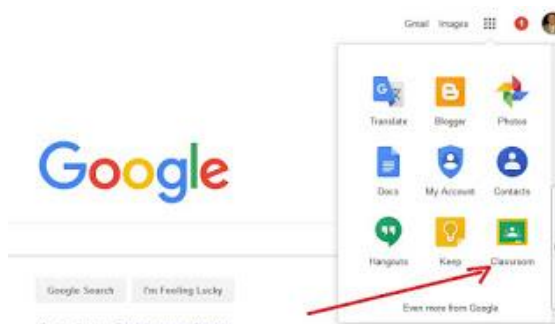
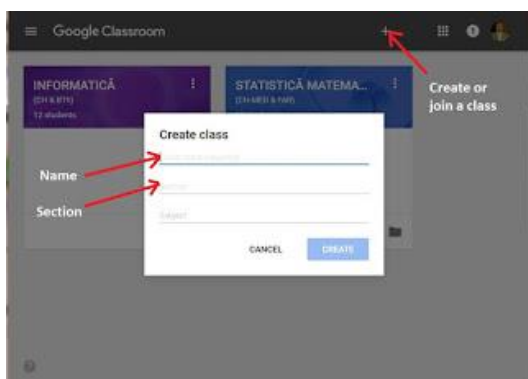
școală.

Este oferit un GHID Google Classroom cu următoarele capitole [1]: Overview (About Classroom, How Classroom works, Guardians, Extending Classroom, Google for Education Help Forum); Teachers (Get started, Create and manage classes, Create and grade student work, Communicate with your students, Communicate with guardians, Troubleshooting for teachers); Students (Get started, Manage classes, Manage work, Connect with your class, Troubleshoot errors and access to Classroom).

Etapele în crearea unei clase cu Google Classroom

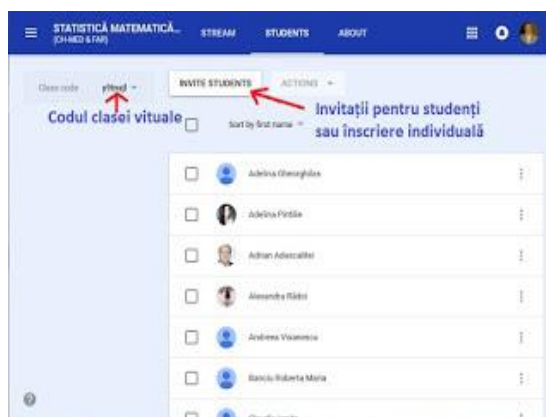
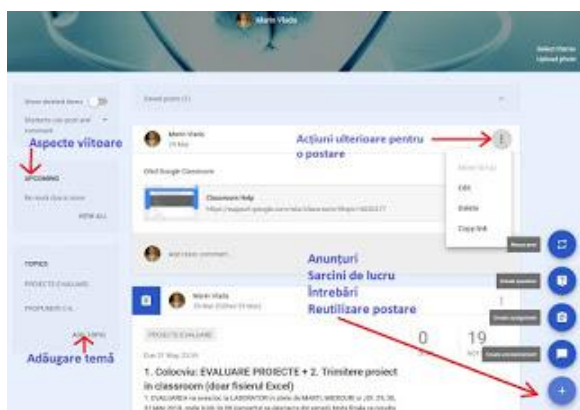
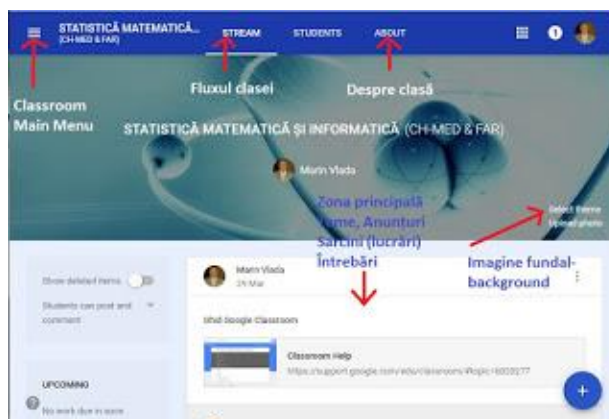
Etapa 1: La adresa <https://classroom.google.com>

se accesează aplicația Google Classroom, se selectează butonul Sign in, iar apoi se face conectarea prin adresa de e-mail (cont Google) și parola.

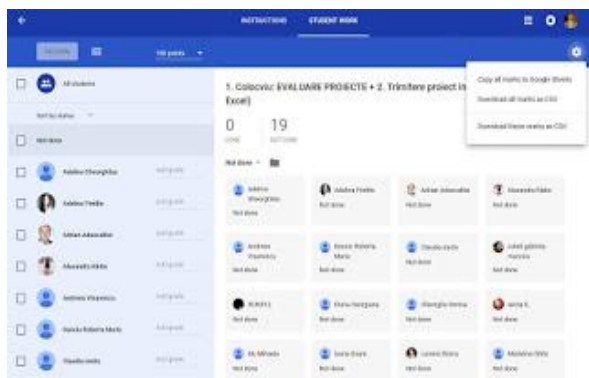
Etapa 2: Se va accesa butonul + pentru Create or join a class, aflat în partea de dreapta-sus, după care se vor indica: Numele clasei (Ex. Clasa a X-a) și Section (Numele disciplinei).

Etapa 3: Se va opta pentru imaginea de fundal prin Select theme sau Upload photo, se vor introduce informații generale despre clasă (About) și se pot posta resurse (Add materials). Fluxul clasei (Stream) se va afișa și gestiona în pagina principală, afișată central: Teme, Anunțuri, Sarcini de lucru, Întrebări. În cazul în care se creează mai multe clase, utilizatorul le gestionează prin Meniul principal (Classroom Main Menu) aflat în partea stânga-sus (≡).

Etapa 4: Activitatea didactică se va realiza prin facilitățile oferite de Google Classroom, conform următoarelor acțiuni ce vor fi urmate de postări afișate în pagina principală (STREAM): Teme, Anunțuri, Sarcini de lucru, Întrebări. Orice postare poate fi trecută în topul paginii principale (Move to top). UPCOMING (aspectele viitoare) sunt toate Temele, Sarcinile și Întrebările adresate membrilor clasei respective și care urmează a fi evaluate. Exemple de activități: test, teză, proiect etc.

Etapa 5: Înscrierea elevilor/studentilor se poate face prin trimiterile de invitații, având adresele de e-mail ale acestora, sau prin înscrierea individuală a acestora prin intermediul codului primit de la profesor.

Etapa 6: Gestiunea informațiilor și a resurselor primite de la elevi/studenti; analiza evaluării sarcinilor de lucru. Dacă se realizează marcarea tuturor elevilor/studentilor sau a unei părți dintre ei, o copie se poate salva într-un Google Sheets.

Exemplu de activitate: susținerea tezei la o disciplină. Se va crea tema „Teză sem. I”. Profesorul va încărca fișierele cu teste, iar fiecare elev va descărca testul corespunzător pe calculatorul propriu, în folderul denumit cu numele și prenumele său. La terminarea timpului alocat pentru elaborarea tezei, elevii vor încărca toate fișierele create în format arhivat (arhiva va avea numele și prenumele elevului). Profesorul va face evaluarea, va trece notele, care pot fi transmise prin e-mail fiecărui elev.

Concluzii

Folosirea de aplicații oferite de o diversitate de platforme nu generează costuri suplimentare pentru școală, pentru că serviciile sunt disponibile gratuit pentru educație. Sunt avantaje multiple pentru profesori, elevi/studenti și părinți datorită utilizării la clasă a instrumentelor digitale moderne de predare și colaborare oferite de aceste platforme.

Exemple de platforme pentru activități de predare-învățare:

- ✓ Platforma MOODLE - platforma CMS pentru gestiunea și managementul activităților didactice;
- ✓ Platforma Google Classroom - pentru gestiunea și managementul activităților didactice corespunzătoare unei clase;

- ✓ Kahoot, platformă gratuită de învățare bazată pe joc și tehnologie;
- ✓ Scratch, limbaj de programare educațională, resurse pentru profesorii de informatică sau de orice disciplină;
- ✓ Minecraft, Programming Language, resurse pentru profesorii de informatică.

Bibliografie:

1. Ghid Google, <https://support.google.com/edu/classroom/#topic=6020277>
2. Google for Education, <https://edu.google.com/intl/ro/products/productivity-tools/classroom/>
3. Resources for IT teams, <https://edu.google.com/k-12-solutions/>
4. [guide/?modal_active=none&story-card_activeEl=plan](https://edu.google.com/k-12-solutions/guide/?modal_active=none&story-card_activeEl=plan)
5. EDU APPS SRL, Soluții inovative pentru educație
6. <https://www.eduapps.ro/>

EDUCAREA VITEZEI ȘI A ÎNDEMÂNĂRII JUCĂTORILOR DE BADMINTON PRIN MIJLOACE TEHNICE

Prof. Hahuie Valentin
Clubul Sportiv Școlar - Onești

Badmintonul este un joc foarte vechi: încă de acum 2000 de ani se practica jocuri cu mingea de pene în China, Japonia, India și în țările africane.

Acest joc a pătruns în Europa în secolul al XVII-lea, sub denumirea de „jocul zburătorului”, fiind adus din India de către britanici. Ofițerii englezi care și-au satisfăcut serviciul militar în India au învățat acest joc, iar la întoarcerea în țară, au contribuit la popularizarea acestuia în Anglia.

Astfel, au apărut primele cluburi, având centrul în orașelul Badminton, de la care jocul cu pene și-a luat numele.

Federația Internațională de Badminton (IBF) s-a înființat în 1934, iar în prezent are 70 de țări membre. Cele mai importante turnee internaționale de badminton sunt: Cupa Thomas – campionat mondial pe echipe (masculin), Cupa Uber – campionat mondial pe echipe (feminin), Campionatele Mondiale, Campionatele Europene și Campionatele Balcanice. Supremația mondială în badminton

este deținută de jucătorii asiatici (Indonezia, Japonia, China, Coreea de Sud), urmași de europeni (Danemarca, Suedia, Anglia, Austria).

Badmintonul a pătruns în țara noastră în anul 1964, dar a fost instituționalizat prin crearea unei federații de specialitate abia în 1990. Deși a pornit la drum mai târziu, badmintonul românesc a cunoscut o traiectorie ascendentă, fapt confirmat de participarea sportivului Florin Balaban la Jocurile Olimpice de Vară de la Barcelona (1992).

Despre rolul și locul badmintonului în asamblul educației fizice și sportive școlare, dar și ca joc sportiv, s-a scris destul de puțin la noi în țară. Valențele sale formative sunt de natură să îmbogățească paleta posibilităților de practicare a sportului în timpul liber, atât ca sport de masă, cât și ca sport de performanță practicat de către elevi, viitori adulți.

Dacă luăm în considerare doar două dintre multiplele beneficii ale jocului de badminton – dezvoltarea fizică armonioasă și menținerea unei stări bune de sănătate – este suficient pentru a înțelege importanța practicării acestui sport elegant.

De aceea, școala, în colaborare cu alți factori cu atribuții în educarea tinerei generații, are rolul de a se îngriji de organizarea activităților elevilor, atât în sportul de masă, dar mai ales în cel de performanță, iar un prim pas în această direcție a fost făcut în 1990, prin reînființarea claselor speciale cu profil sportiv.

Pentru continuarea acestui traseu, este necesară crearea unei strategii naționale de dezvoltare a badmintonului. Pe de o parte, această strategie ar trebui să vizeze înființarea, în cât mai multe orașe ale țării, a unor centre de badminton și a unor școli/cluburi sportive în care să fie descoperite talente capabile de performanță. Pe de altă parte, trebuie formați cât mai mulți specialiști în badminton, iar foștii jucători ar putea conferi activității de antrenor un caracter profesional, științific.

Badmintonul este un sport care valorifică toate aptitudinile motrice, dintre care viteza și îndemânarea sunt foarte importante.

Viteza este o aptitudine psihomotrică prezentă, mai mult sau mai puțin, în toate actele motrice. Deși este condiționată de „zestrea” ereditară a fiecărui individ, viteza poate fi dezvoltată printr-o pregătire sistematică, începând de la 7-8 ani. O atenție sporită trebuie acordată dezvoltării acestei aptitudini psihomotrice la 10-14 ani, perioada optimă de realizare a progreselor de ordin calitativ. Începând de la 13 ani, exercițiile de viteză vor fi combinate treptat cu exercițiile de forță, iar de la 14 ani se vor adăuga exerciții de viteză-rezistență.

Creșterea vitezei mișcărilor se realizează datorită lucrului în viteză maximă și exercițiilor în regim de viteză-forță, elementul de progresie fiind dat de creșterea intensității efortului prin mărirea frecvenței mișcărilor. Pentru asigurarea eficienței dorite, este necesar ca exercițiile pentru dezvoltarea vitezei să fie efectuate în prima parte a antrenamentului, imediat după ce organismul sportivilor a fost bine pregătit pentru efort. Doar astfel este posibilă prelungirea solicitării la efort cu

intensitate maximă.

Profesorul (antrenorul) trebuie să țină cont de faptul că însumarea eforturilor scurte (de viteză) de mare intensitate și repetate prea des determină apariția oboselii premature a sportivilor. În aceste condiții, exercițiile pot fi continuate numai în concordanță cu rezistența sportivilor, apărând necesitatea lucrului diferențiat pe grupe omogene, cu intervale corespunzătoare de odihnă.

Respectarea principiului accesibilității (de la simplu la complex) în educarea vitezei de reacție presupune creșterea și complicarea treptată a numărului de schimbări posibile ale situației, luând în considerare faptul că timpul necesar reacției de răspuns este direct proporțional cu gradul de incertitudine.

Viteza de execuție (frecvența mișcării singulare) se manifestă în toate situațiile în combinație cu celelalte forme ale vitezei sau cu forța.

Pentru dezvoltarea vitezei de deplasare, este necesară o cantitate mică/distanța maximă de 20-50m și pauza până la revenire.

Exercițiile utilizate pentru dezvoltarea vitezei jucătorului de badminton trebuie să respecte următoarele cerințe:

- să asigure viteza la indici maximi în timpul execuției;
- structura mișcărilor să fie astfel consolidată încât să permită orientarea efortului spre obținerea unor execuții cu viteză maximă;
- execuția să dureze atâta timp cât se poate menține viteza de execuție;
- efortul să fie repetat după o pauză de restabilire completă;
- fiecare reluare a efortului trebuie să tindă către depășirea performanței anterioare.

Cei mai importanți factori care asigură suportul biologic și psihic al vitezei sunt:

- mobilitatea proceselor nervoase corticale;
- alternanța rapidă, în centrii corticali, a excitației și inhibiției;
- viteza de transmisie a impulsurilor nervoase (timpul de reacție);
- precizia organelor receptoare;
- ritmul optim de alternare a contracțiilor și a relaxărilor grupelor musculare;
- calitatea fibrei musculare și valoarea surselor și a proceselor energetice;
- capacitatea de concentrare și de mobilizare;
- unii factori de tip morfologic precum lungimea segmentelor, mobilitatea articulară etc.

Având în vedere suportul dominant psihologic al acestei aptitudini psihomotrice, rezultă că aceasta este puțin perfectibilă, câștigul calitativ obținut în procesul de perfecționare a vitezei fiind puternic limitat de zestrea ereditară, de anumite însușiri programate pe cale genetică.

Valoarea vitezei este condiționată și de nivelul de dezvoltare a celorlalte aptitudini psihomotrice. Astfel, viteza e condiționată de forță: între viteza mișcării și mărimea încărcăturii

(valoarea rezistenței externe) există o relație invers proporțională, viteza crescând odată cu învingerea (micșorarea) rezistenței externe. Viteza este condiționată și de elasticitate: o bună elasticitate musculară reduce frânarea mișcării de către mușchii antagoniști. De asemenea, viteza este condiționată de către rezistență: pentru a menține tempoul rapid, la un nivel maxim de manifestare a capacității de viteză, pe o durată mai lungă, este necesară a anumită rezistență specifică. Condiționarea vitezei de către îndemânare trebuie analizată în strânsă dependență cu nivelul tehnicii de execuție a acțiunii motrice. Însușirea tehnicii și automatizarea mișcărilor care intră în structura acțiunii vor permite utilizarea rațională a pârghiilor, executarea degajată a mișcărilor, relaxarea mușchilor antagoniști, plasarea corectă a centrului de greutate etc.

Pe de altă parte, coordonarea excitației și a inhibiției în centrii motori va determina sincronizarea contracțiilor și a relaxărilor grupelor musculare, va asigura o cooperare eficientă a tuturor funcțiilor organismului care sunt implicate în acțiune.

În mod deosebit, îndemânarea este implicată în viteza de elaborare a răspunsurilor în cadrul acțiunilor complexe care pretind analiză, adaptare, corectare din mers, anticipare, generalizare și valorificarea experienței motrice.

Pentru dezvoltarea vitezei, se folosesc diferite mijloace, care constau în diverse exerciții și activități.

a) Exercițiile de dezvoltare fizică generală (întinderi, îndoiri, executate rapid timp de 5-10 sec.) dezvoltă viteza de execuție și viteza de repetiție, precum și simțul ritmului. Pe parcursul execuției, se mărește treptat ritmul.

b) Exercițiile din grupa acțiunilor de front și formație (refacerea formației în alte zone ale spațiului de lucru, schimbarea direcției în deplasare, luarea unor poziții etc.), efectuate la comenzi directe/comenzi date prin surprindere/comenzi inverse, influențează favorabil viteza de reacție și viteza de execuție, precum și concentrarea atenției.

c) Ștafetele și jocurile de mișcare, care solicită atenție și reacții prompte la diferite semnale (vizuale, sonore sau tactile) dinainte stabilite sau date prin surprindere, dezvoltă viteza de reacție, decizia, capacitatea de anticipare, viteza de repetiție.

d) Starturile din diferite poziții (în picioare, culcat, cu fața sau cu spatele spre direcția de deplasare, din alergare ușoară etc.), la comenzi directe/la comenzi date prin surprindere, prin semnale sonore sau vizuale, dezvoltă viteza de reacție, precum și viteza de repetiție.

e) Săriturile variate, cu bătaie pe unul sau pe ambele picioare, dezvoltă viteza de execuție.

f) Exercițiile implicate în alergarea de viteză (pasul de accelerare, pasul lansat de viteză, startul de jos și lansarea de la start) dezvoltă viteza de alergare (repetiție), precum și celelalte forme de viteză.

g) Exercițiile care solicită menținerea/restabilirea echilibrului dezvoltă viteza de reacție și

de execuție la semnale motrice, perfecționează precizia proprio-receptorilor și dezvoltă simțul echilibrului.

Îndemânarea este o aptitudine psihomotrică de largă aplicabilitate: în activitatea zilnică, precum și în cea sportivă. Ca și viteza, îndemânarea este o aptitudine nativă, dar se poate perfecționa, dacă se acționează asupra ei selectiv, continuu și cât mai timpuriu cu putință. Dacă până la 12-14 ani un copil nu dă dovadă de o anumită îndemânare pentru o activitate motrică, este foarte puțin probabil să o dobândească ulterior.

Pentru educarea îndemânării, condiția de bază o constituie învățarea cât mai multor acțiuni motrice. Parametrul în contul căruia se perfecționează îndemânarea este complexitatea. Formele de manifestare a îndemânării sunt numeroase. Teoretic, toate mișcările, deprinderile motrice utilitare sau de bază, procedee tehnice și tactice solicită un anumit indice de îndemânare pentru a fi efectuate (în etapa însușirii, consolidării sau aplicării în condiții diferite) în mod rațional, dezinvolt, economic, coordonat, adecvat scopului urmărit.

Fiind o aptitudine complexă, prezentă în toate exercițiile, îndemânarea nu se dezvoltă prin exerciții speciale, prin mijloace tehnice proprii. Toate exercițiile și procedeele metodice utilizate pentru exersare sau pentru administrarea efortului constituie tehnici de perfecționare a îndemânării.

Exersând, integral sau fragmentar, pentru însușirea unei deprinderi motrice utilitare ori de bază, pentru perfecționarea unui procedeu tehnic sau tactic, concomitent cu învățarea și consolidarea acestora, se perfecționează și îndemânarea. Repetând prin metoda intervalelor, a circuitului, a eforturilor maxime etc., pentru dezvoltarea rezistenței, forței sau vitezei, se dezvoltă în paralel și îndemânarea.

În concluzie, procesul de învățare (însușire de priceperi și deprinderi motrice) trebuie să fie continuu, fără întreruperi de lungă durată. Odată consolidate deprinderile motrice, executarea lor devine automatizată, nu mai influențează semnificativ îndemânarea; reglarea relației stimul-răspuns se realizează pe bază reflex-condiționată.

Bibliografie:

1. Aura Bota, Adrian Dragnea, *Teoria activităților motrice*, EDP, București, 1999
2. Barbara Engel, *Badminton* (manual), Nürtingen, Germania, 1992
3. Bo Omosegaard, *Antrenament fizic în badminton*, IBF, Danemarca, 1996
4. Virgil Ludu, *Îndemânarea și metodica dezvoltării ei*, Editura Stadion, București, 1978

ELEMENTE DE DEONTOLOGIE A EVALUĂRII ÎN CONTEXTUL CREȘTERII CALITĂȚII ACTULUI EDUCAȚIONAL

Prof. Hahuie Monalisa Georgiana
Școala Gimnazială „George Călinescu”, Onești

Inițial, *deontologia* însemna „știință a moralei”, iar termenul a fost introdus de J. Bertham, în lucrarea *Deontologia sau știința moralei* (1834). Ulterior, deontologia și-a extins semnificația, acoperind sfera exercitării profesiunilor, astfel încât ceea ce se realizează în orice domeniu de activitate trece mai întâi prin filtrul comandamentelor morale.

Deontologia evaluării se bazează pe un set de valori esențiale, incluse în mai multe categorii: valori importante din perspectiva evaluatorilor (asocierea rezultatelor învățării cu indicatorii calitativi și cantitativi, posibilitățile/dificultățile de interpretare a rezultatelor procesului de evaluare); valori importante din perspectiva celor evaluați (recunoașterea efortului depus de aceștia în vederea susținerii unui examen, posibilitatea de a-și cunoaște poziția într-o ierarhie, modul în care rezultatele evaluării le reflectă aspirațiile); valori importante din perspectiva procesului de evaluare (obiectivitatea evaluării, acuratețea măsurării performanțelor, surprinderea valorii adăugate); valori importante pentru societate pe termen lung/scurt (obținerea unor informații despre felul în care au fost valorificate investițiile făcute în educație și despre calitatea pregătirii absolvenților de pe diferite trepte ale sistemului de învățământ, utilizarea rezultatelor evaluării ca indicatori ai selectării absolvenților pentru o nouă treaptă de școlarizare sau pentru integrarea lor pe piața muncii).

Evaluarea este o acțiune de cunoaștere, care are următoarele caracteristici: implică o judecată de valoare asupra stării fenomenului evaluat; presupune atât măsurarea fenomenului, cât și aprecierea lui; judecățile de valoare presupun utilizarea unor criterii (standarde); totul este efectuat pentru a putea fi ameliorat.

Primul destinatar al acțiunilor evaluative este educatorul. Acesta primește informații privind calitatea demersurilor întreprinse, evaluarea rezultatelor elevilor reprezentând, în același timp, o evaluare indirectă (autoevaluare) a acțiunii pedagogice. Prin urmare, importanța evaluării constă în evidențierea punctelor forte, dar și a celor critice din programul realizat, în scopul adoptării unor măsuri de reglare, de eficientizare a actului educativ. Alt destinatar al acțiunilor evaluative este elevul, căruia evaluarea îi oferă posibilitatea de a cunoaște nivelul performanțelor obținute, în raport

cu expectanțele școlii.

În ansamblu, evaluarea are rolul de a regla procesul instructiv-educativ. Ambii parteneri ai procesului (profesorul și elevul) trebuie să cunoască măsura în care activitatea lor răspunde exigențelor școlare.

Evaluarea îndeplinește mai multe funcții: motivațională (urmărește stimularea obținerii de performanțe superioare); selectivă (evaluare de competențe care asigură ierarhizarea și clasificarea elevilor sub raport valoric și al performanțelor); diagnostică și prognostică (evidențiază valoarea, nivelul și performanțele pregătirii elevului la un moment dat și pe cele probabile); de feed-back (de reglaj și autoreglaj); de orientare școlară.

În contextul schimbărilor din învățământul românesc, evaluarea elevilor a evoluat de la accentul pus asupra metodelor tradiționale, la introducerea mai multor metode complementare.

Metodele tradiționale de evaluare au această denumire datorită consacrării lor în timp, fiind utilizate cel mai des. Din această categorie fac parte: probele orale, probele scrise, probele practice.

În paralel cu formele tradiționale de evaluare, se recomandă folosirea **metodelor complementare**, care îi oferă profesorului date suplimentare despre capacitatea și achizițiile elevului.

Proiectul este o metodă complementară de evaluare agreată de către elevi și constă într-o activitate amplă, care începe în clasă (prin definirea și înțelegerea sarcinii de lucru), se continuă acasă, pe parcursul câtorva zile sau săptămâni (timp în care elevul are permanente consultări cu profesorul) și se încheie în clasă, prin prezentarea unui raport asupra rezultatelor obținute. Etapele proiectului presupun direcționarea eforturilor elevilor în două direcții importante: colectarea datelor și realizarea produsului. Strategia de evaluare a proiectului (de tip holistic) trebuie să fie clar definită prin criterii negociate sau nu cu elevii, astfel încât să evidențieze efortul exclusiv al elevului în realizarea proiectului.

Un proiect care a stârnit interesul elevilor a fost cel cu tema „Mic ghid turistic”, propus la clasa a VII-a în acest an școlar. Elevii au avut de alcătuit un ghid turistic pentru un grup de vizitatori străini. Lucrarea a inclus: întocmirea unei hărți turistice a României; prezentarea celor mai importante obiective turistice și a celor mai frumoase obiceiuri din țara noastră; enumerarea site-urilor utile pentru turiștii străini și a numerelor de telefon de urgență; elaborarea unui scurt ghid de conversație conținând cuvinte și expresii uzuale românești traduse în engleză și în franceză. O surpriză plăcută a fost faptul că unii elevi au tradus cuvintele și expresiile românești și în alte două limbi: italiană și spaniolă.

Metodă complementară de evaluare în practica școlară curentă, **portofoliul** atrage din ce în ce mai mult atenția și interesul profesorilor, deoarece include rezultatele relevante obținute prin celelalte metode și tehnici de evaluare. Această metodă de evaluare a fost inspirată de portofoliile

artiștilor plastici și ale arhitecților, în care aceștia își înregistrează realizările, pentru a le arăta celor interesați să le cunoască.

Portofoliul reprezintă „cartea de vizită” a elevului, urmărindu-i progresul de la un semestru la altul, de la un an școlar la altul și chiar de la un ciclu de învățământ la altul. Pe lângă scopul pentru care este proiectat portofoliul, sunt la fel de importante contextul și modul său de proiectare. Este de dorit ca și părinții să fie incluși în revizuirea portofoliului; acest lucru se poate face fie la școală, cu prilejul unor întâlniri cu părinții, fie trimițând acasă anumite piese spre a fi analizate și comentate de aceștia. În acest caz, este important ca profesorul să le ofere părinților indicații clare despre obiectivul lucrării respective și despre modalitatea de evaluare. De asemenea, profesorul ar trebui să-i încurajeze pe elevi să-și revizuiască portofoliul împreună cu un coleg, să se sfătuiască.

O funcție importantă pe care o preia portofoliul este aceea de investigare a majorității „produselor” elevilor, care, de obicei, rămân neinvestigate în actul evaluativ, reprezentând un stimulent pentru desfășurarea întregii game de activități didactice. În același timp, sarcina evaluării continue este preluată cu succes, fără tensiunea generată de metodele tradiționale de evaluare. Portofoliul nu trebuie să capete doar caracterul de „vitrină” frumos aranjată, ci să permită strângerea unor informații despre activitatea elevului dintr-o anumită perioadă (semestru, an școlar) și, în funcție de acestea, să ofere o imagine a dezvoltării unor deprinderi. De aceea, portofoliul poate fi centrat și pe o temă anume. De exemplu, profesorul de limba și literatura română le poate cere elevilor să selecteze fișele de lectură ale cărților care le-au plăcut cel mai puțin, iar într-o discuție ulterioară, în grup, să le afle argumentele. Astfel, vor fi identificate nu doar preferințele de lectură, ci și motivele pentru care, în anumite situații, randamentul unor elevi a fost nesatisfăcător.

Deși evaluarea prin intermediul portofoliului este mai puțin riguroasă decât cea realizată prin metodele tradiționale, ea are marele avantaj că o personalizează, oferind totodată informații variate, pe baza cărora profesorului își poate întemeia o judecată completă asupra performanțelor elevului.

Prin informațiile pe care le oferă, **autoevaluarea** are un rol important în întregirea imaginii elevului, din perspectiva judecății de valoare pe care o emite profesorul. Pentru ca evaluarea să fie resimțită de către elev ca având efect formativ, raportându-se la diferite capacități ale sale, în funcție de progresul realizat și de dificultățile pe care le are de depășit, este foarte utilă formarea capacității de autoevaluare. Profesorul trebuie să-l lase pe elev să-și aprecieze obiectiv, pe baza grilei primite, ce și în ce măsură a reușit. Grila trebuie să fie simplă și clară, pentru ca elevul să o poată aplica. Mai importantă decât evaluarea însăși este înțelegerea cauzelor eșecului.

În cadrul orelor de literatură, autoevaluarea se poate realiza după fiecare activitate desfășurată de elevi, inclusiv în cazul completării jurnalelor de lectură.

De exemplu, jurnalul de lectură este fi însoțit de o fișă de evaluare alcătuită din următoarele întrebări:

1. Care este cea mai bună carte pe care am citit-o în acest semestru?
2. Cum se raportează ea la cărțile mele preferate?
3. Cum am ales-o?
4. Care este lucrul cel mai important pe care l-am aflat din această carte?
5. Ce am aflat, citind-o, despre mine, despre alții?
6. Cu ce scop citeam la începutul semestrului?
7. Cu ce scop citesc acum?
8. Cum m-am transformat ca lector în acest semestru?
9. Ce îmi propun să citesc în continuare?
10. În ce mod îmi influențează scrisul fiecare carte citită?

O formă inedită de evaluare a competențelor de lectură ale elevilor este **flash-mobul**. Provenit din limba engleză (< *flash* - „clipă”; *mob* - „mulțime”), termenul *flash-mob* (utilizat și în variantele *flashmob* și *Flash Mob*) desemnează o activitate neobișnuită, de scurtă durată, la care participă mai multe persoane strânse într-un loc public. Prima activitate de acest tip s-a organizat la New York, în anul 2003. Între timp, popularitatea activităților de tip flash-mob a crescut, ele fiind apreciate peste tot în lume. Din aceste considerente, profesorul poate organiza un flash-mob de popularizare a experiențelor de lectură ale elevilor. Fiecare participant va expune o carte, însoțită de o etichetă concepută într-un mod inedit: „Cartea fără de care cred că aş fi fost altfel”, „Cartea pe care o recitesc mereu cu plăcere”, „Ultima carte care mi-a plăcut”, „Cartea pentru care mi-am neglijat activitățile cotidiene”, „Cartea în care aş vrea să fiu erou”, „Cartea cu care dorm sub pernă”, „Cartea pe care am citit-o pe nerăsuflăte” ș.a.m.d. Această activitate le oferă elevilor posibilitatea de a prezenta cărțile preferate, popularizându-le în rândul colegilor.

Aceste metode complementare de evaluare reprezintă alternativa la formulele tradiționale, întrucât oferă alte opțiuni instrumentale, diversificând practica evaluativă.

Prin urmare, se poate afirma că evaluarea trebuie să fie formativă, situativă și să dezvolte un proces de autoevaluare. Profesorul trebuie să fie preocupat în permanență de succesul școlar al elevilor și să stabilească o relație echilibrată între capacitățile lor de învățare și exigențele școlare, axându-se pe alternanța dintre metodele evaluative tradiționale și cele complementare.

Bibliografie:

1. Adrian Stoica, *Metode și instrumente de evaluare*, Editura CREDIS, București, 2000
2. Constantin Cucoș, *Pedagogie*, Editura POLIROM, Iași, 2000
3. Elisabeta Voiculescu, *Factorii subiectivi ai evaluării școlare*, Editura ARAMIS, București, 2001
4. Ioan Comănescu, *Prelegeri de didactică*, Editura IMPRIMERIEI DE VEST, Oradea, 2004

5. Ion T. Radu, *Evaluarea în procesul didactic*, EDP, București, 2004
6. Petru Lisievici, *Evaluarea în învățământ*, Editura ARAMIS, București, 2002

METODE MODERNE DE PREDARE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR

Prof. înv. primar Cotnareanu Elena
Școala Gimnazială Poiana

Perioada școlarității este terenul cel mai fertil pentru formarea unor deprinderi cu caracter social-integrator.

Jocul de rol asigură condiții favorabile cooperării. Fiecare participant ține cont de atitudinea și gusturile celuilalt. Această metodă propune învățarea prin simulare a unor fenomene, activități, relații și urmărește realizarea obiectivelor:

- formarea unor seturi de comportamente umane adecvate unor situații reale de viață;
- dezvoltarea capacității de empatie, prin înțelegerea modului de a gândi și a reacționa al celor din jur;
- exersarea abilităților de socializare, de lucru în echipă, de integrare într-o societate.

După studierea poeziei *Face oricine ce vrea* de Ana Blandiana, se poate practica jocul de rol „Obiectele din *Face oricine ce vrea*”. Fiecare elev va prelua câte un rol al unui obiect din grădină, va memora versurile și apoi le va recita, modificând cuvintele ca și cum acțiunea este făcută de copil. Exemplu: *Sunt un doivlecel grăbit/Și sar gardul ilicit*.

Conversația ca metodă implică ideea de comunicare și realizează următoarele funcții:

- funcția euristică;
- funcția de clasificare, de sintetizare și aprofundare a cunoștințelor;
- funcția de verificare și control.

O comunicare autentică presupune:

- mesajul să fie formulat clar, să fie sesizabil la nivelul de înțelegere al elevilor;
- ritmul să fie corespunzător, emisiunea clară;
- tonul conversației să fie apropiat, plin de înțelegere și sinceritate;
- răspunsurile să nu fie întrerupte prin corectări, observații, adăugiri până nu se termină mesajul;

- corectările, observațiile, adăugirile să fie bine motivate;

Poezia *Scrisoarea III* de Mihai Eminescu poate fi folosită în conversația de clasificare, de sistematizare și de aprofundare a cunoștințelor.

* *Cum este prezentat Mircea cel Bătrân de către autor?*

* *Cum răspunde Baiazid la salutul voievodului român?*

* *La ce face referire sultanul spunând „ramură de spini”?*

* *Ce trăsături de comportament sesizăm din răspunsul dat de Mircea lui Baiazid?*

Demonstrația înseamnă a face accesibile predarea și învățarea unor cunoștințe prin prezentarea de obiecte și fenomene reale sau substituitele acestora. Contactul nemijlocit, senzorial cu realitatea stă la baza unei cunoașteri științifice, progresive, hotărâtoare pentru formația spirituală de ansamblu a fiecărui individ.

Pentru limba română pot fi utilizate: demonstrarea cu ajutorul reprezentărilor grafice, demonstrația cu ajutorul mijloacelor tehnice, audio-vizuale, demonstrația întemeiată pe documente auditive, demonstrația exemplelor. La clasa a patra, elevii și-au însușit informații suficiente despre textele literare, de aceea pot primi teme de tipul: Demonstrează că textul *N-au murit în zadar* de Nichita Stănescu este o poezie ce aparține liricii patriotice.

Algoritmizarea constă într-o succesiune de raționamente și presupune prototipuri în scheme rigide de gândire și acțiune, folosite ca mijloace pentru rezolvarea unor sarcini mai complexe. În cursul activității de învățare se consolidează reguli, definiții și scheme ce se bazează pe diferite tipuri de algoritmi: de identificare, de recunoaștere, de caracterizare, de lucru, de redactare, de control. În receptarea unui text literar se aplică metoda algoritmizării. După mai multe lecții realizate de învățător, școlarul va putea investiga independent un text literar, respectând algoritmul de investigare a textului la nivel stilistic, fonetic și morfologic; identificarea tablourilor.

Metoda R.A.I. se poate utiliza în lecțiile de fixare a cunoștințelor, pentru a realiza feedback-ul printr-un joc didactic. Se poate folosi o minge ușoară. Elevul care aruncă mingea formulează o întrebare din lecția respectivă pentru elevul care o prinde. Cel care prinde mingea răspunde la întrebare, apoi aruncă mai departe altui coleg, formulând o nouă întrebare.

Exemplu: text-suport *Vara* de Vladimir Pop Mărcanu

* *Cum este scris textul?*

* *Care este titlul textului?*

* *Ce anotimp este descris în text?*

* *Care este numele autorului?*

* *Cum este soarele, vara?*

* *Cum sunt zilele?*

* *Ce fructe se coc?*

* *Ce legume sunt în grădină?*

* *Cum este ploaia?*

Jurnalul dublu îi determină pe elevi să se gândească la semnificația fiecărui text studiat și să coreleze noile informații cu experiența personală și cunoștințele anterioare. Asigură elevilor o mai bună înțelegere și decodificare a textelor.

Text-suport: *Scrisoare învățătorului meu* de Petre Ghelmez

Idei (Ce?)

Elevul încerca cheia vorbelor alese.

El vorbea în șoaptă ca unui părinte.

Brațul învățătorului l-a ajutat să îndeplinească cuvinte.

Copilului i s-a deschis o lume minunată ca un tărâm de curcubeie.

Motivația (De ce?)

Scrie câteva rânduri pentru învățătorul tău.

Învățătorul este al doilea părinte de la școală.

A avut sprijinul dascălului pentru a porni pe drumul cărții.

Școala este tărâmul cunoașterii, unde copilul primește informații despre lume și viață.

Știu, vreau să știu, am învățat este o metodă de conștientizare de către elevi a ceea ce știu sau cred că știu și, în același timp, a ceea ce nu știu sau nu sunt siguri că știu și ar dori să învețe. Metoda activează elevii și le oferă posibilitatea de verificare a cunoștințelor. La rubrica **Știu** vor fi notate ideile pe care elevii le dețin cu privire la tema propusă. Ideile despre care au îndoieli și ce ar dori să știe vor fi grupate în rubrica **Vreau să știu**. Ideile asimilate vor fi notate în rubrica **Am învățat**.

Text-suport: *În ziua de Paște* de Elena Farago

ȘTIU	VREAU SĂ ȘTIU	AM ÎNVĂȚAT
Cum se mai numesc lunile de primăvară. Se înroșesc ouăle. Familia se reunește la masă.	Ce semnifică culoarea roșie. Produse specifice Paștelui.	Culoarea roșie semnifică sângele vărsat. Oamenii pregătesc ouă roșii, cozonac, pască, drob.

Bibliografie:

1. Dan Agrigoroae, *Literatura pentru copii*, clasa a II-a, Editura Adan, Piatra-Neamț, 2008
2. Ioan Andraș, *Elemente de teorie literară pentru elevi*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1986
3. Ilinca Anton, *Metodica predării limbii române în învățământul primar*, Editura Multimedia, Arad, 1998

NUMĂRUL DE AUR

Prof. Bălănoiu Georgiana-Maria
Școala Gimnazială Novaci

Secțiunea de aur, numită uneori și Raportul de aur, Proportia de aur, Numărul de aur (*sectio aurea* în limba latină), notată cu litera greacă Φ (phi majuscul) sau și cu ϕ (phi minuscul), care se citește „fi”, este primul număr irațional descoperit și definit în istorie. El este aproximativ egal cu 1,618033 și poate fi întâlnit în cele mai surprinzătoare împrejurări.

Euclid l-a denumit pe Φ ca fiind simpla împărțire a unui segment de dreaptă în ceea ce el a numit „medie” și „extremă rație”. Iată cuvintele lui: „Spunem că un segment de dreaptă a fost împărțit în medie și extremă rație atunci când segmentul întreg se raportează la segmentul mai mare precum se raportează segmentul cel mare la cel mai mic.”

Cu alte cuvinte, dacă $(a + b)/a = a/b$, atunci segmentul $a+b$ a fost împărțit într-o secțiune de aur cu simbolul Φ .

Raportul de aur este un număr irațional care poate fi calculat din ecuația:

$$(a+b)/a = a/b = \phi.$$

Care conduce la: $\phi^2 - \phi - 1 = 0$

Această ecuație algebrică de gradul al doilea are două soluții (rădăcini):

$$\phi_1 = (1 + \sqrt{5})/2 \approx 1,6180339887\ldots$$

Și

$$\phi_2 = (1 - \sqrt{5})/2 \approx -0,6180339887\ldots$$

Deoarece ϕ este o fracție cu numitor și numărător pozitiv, ϕ este întotdeauna pozitiv:

$$\phi = \phi_1 = (1 + \sqrt{5})/2 \approx 1,6180339887\ldots$$

Phi, numărul de aur, este egal cu 1,6180339887... Numărul de aur, numit și Phi, se găsește în toate lucrurile. Este o veritabilă cheie ascunsă a universului. Proportia corpului uman, a plantelor, a animalelor, respectă numărul de aur. Leonardo din Pisa, numit și Fibonacci a creat o serie de numere cu proprietăți remarcabile.

Totul a pornit de la o problemă. Câte cupluri de iepuri obținem la sfârșitul unui an, dacă începem cu un cuplu, care produce lunar un alt cuplu, cel din urmă devenind productiv luna următoare? El a descoperit următorul șir de numere: 1,1,2,3,5,8,13,21,34,55,89,144,233...

Fiecare cifră corespunde sumei celor două precedente. Paccioli a publicat, în anul 1509, cartea numită *Divina Proportione*, în care vorbea despre proporția divină a corpului uman, în arhitectură și

matematică. Această carte este considerată ca fiind primul tratat despre numărul de aur.

Conform lui Paccioli, numărul de aur are proprietăți matematice, estetice, dar și mistice. Scoica numită Nautil crește în spirală. Spiralele respectă regula de aur, respectiv raportul dintre diametrul unei spirale și cea următoare este egal cu Pi, numărul de aur.

Floarea de turnesol are 21 de spirale care se formează în direcția acelor de ceasornic și 34 în sens invers. Proporția numărului de aur e respectată. Aceste două numere fac parte din șirul lui Fibonacci. Aceeași situație pentru acele de pin.

Leonardo da Vinci a fost primul care a sesizat că părțile care compun corpul uman respectă regula de aur. În acest sens, da Vinci a măsurat distanța de la sol la vârful capului și a împărțit-o la distanța de la sol la buric. A obținut numărul de aur. O serie de mari picturi, printre care și *Gioconda*, respectă regula de aur.

Alți mari pictori, cum ar fi Botticelli, Dali, Mondrian, utilizează în picturile lor numărul de aur, respectiv, sunt respectate proporțiile de aur între figura pictată și ceea ce se află în jurul său.

Studii contemporane mai amănunțite, facilitate de tehnologia modernă, arată că numărul de aur apare:

- în proporțiile corpului uman;
- în proporțiile a numeroase animale și plante, peste tot în natură;
- în structura ADN-ului;
- în alcătuirea sistemului solar;
- în arte (pictură, muzică, arhitectură, sculptură);
- în rata de creștere a populației;
- pe piața acțiunilor;
- în realizarea fractalilor, figuri geometrice deosebit de estetice, în care fiecare parte este o copie, la dimensiuni mai mici, a întregului, care se construiesc, în întregime, pe baza numărului de aur;
- în *Biblie*, în *Coran* și în tehnologie.

Dacă ne privim mâinile: 2 mâini ce au...5 degete fiecare... 3 degete separate prin câte 2 părți, 3 părți de separare consecutive au la capete 2 degete. O coincidență: dacă măsurăm lungimile oaselor degetelor, constatăm că proporția dintre cel mai lung os al degetului și cel mai mic este „phi” – numărul de aur. De exemplu, în corola de floarea-soarelui, în miezul de ananas, în conurile de pin, în forma scoicilor se găsesc spirale corespunzătoare șirului lui Fibonacci și unghiuri după dimensiunile proporției de aur. Dimensiunile corpului uman, ale feței, spirala de ADN, secțiunea transversală prin ADN, molecula de ADN, care cuprinde «programul» pentru întreaga viață, toate se bazează pe proporția „Phi”.

Este întâlnit în lucrările unor mari artiști, pictori, sculptori, arhitecți sau fotografi. Egiptenii au

fost primii care l-au folosit, majoritatea piramidelor fiind construite ținându-se cont de numărul de aur. Raportul între apotema și baza triunghiurilor este "1,618". Piramida lui Keops și fabuloasele catedrale (ex. Notre-Dame din Paris) au fost construite respectându-se proporțiile numărului de aur, de asemenea, sculpturile lui Brâncuși (*Coloana Infinitului*) și Ateneul Român.

Îl regăsim pe chipul omului, în forma urechii umane, în interiorul aparatului auditiv, în structura bronhiilor, dar și în molecula ADN-ului uman. Ombilicul împarte lungimea corpului omenesc după secțiunea de aur. Multe cercetări demonstrează că întreaga creație este structurată respectând proporția perfectă a numărului de aur.

Bibliografie:

1. Viorel Gheorghe Vodă, *Miraculoasele ecuații*, Editura Albatros, București, 1987
2. <http://sandrawalkeryeah.blogspot.com/2012/11/numarul-de-aur-si-proportia-divina.html>
3. https://ro.wikipedia.org/wiki/Sec%C8%9Biunea_de_aur

EASYCLASS – CLASA DIGITALĂ

Prof. Săbăreanu Lucian-Alexandru
Școala Gimnazială „George Călinescu”, Onești

În ultimul timp, platformele de e-learning câștigă tot mai mult teren în procesul de predare-învățare-evaluare, iar competențele digitale sunt cerute în toate domeniile. Comisia Europeană a inclus competențele digitale printre cele opt competențe-cheie necesare absolventului în contextul societății bazate pe cunoaștere.

Atunci când este combinată cu predarea tradițională, tehnologia online are un semnificativ efect pozitiv în ceea ce privește participarea elevilor, interacțiunea și învățarea. Instrumentele online le oferă profesorilor oportunitatea de a-i antrena pe elevi în diferite activități, conturând o nouă dimensiune în interacțiune și colaborare.

Learning Management Systems (LMS) sunt clase digitale eficace, folosite de profesori pentru a stoca materialele de curs online, pentru a atribui sarcini/teste/teme, pentru a vizualiza rezultate, pentru a monitoriza regresul sau progresul și pentru a le oferi elevilor feedback, toate acestea într-un singur loc.

Folosind instrumente tehnologice, se individualizează experiența de învățare, deoarece li se permite elevilor să învețe în ritmul propriu și în funcție de interesele, cunoștințele și stilul lor de învățare.

Comparativ cu furnizorii de *LMS* tradiționale, *Easyclass* conține și forumuri de discuții. Interacțiunile de pe forumurile online le permit elevilor să posteze mesaje, să interacționeze și să primească feedback de la alți elevi sau instructori și, drept urmare, favorizează o înțelegere profundă a subiectelor dezbătute. De asemenea, discuțiile online promovează explorarea colaborativă și conduc la dezvoltarea gândirii critice.

Cu ajutorul caracteristicilor rețelelor sociale, *Easyclass* le oferă profesorilor posibilitatea de a forma grupuri, pentru a putea discuta despre noile tendințe educaționale. Utilizarea *LMS*, precum *Easyclass*, permite comunității de învățare să interacționeze cu ceilalți online. De asemenea, permite accesul la materialele de curs, oricând și de oriunde. Studiile de cercetare au arătat ca instrumente online oferă oportunități semnificative pentru ca elevii să se implice în procesul de învățare prin participare activă.

Lansat în septembrie 2013, *Easyclass* este un *LMS* adoptat de 800 de universități, colegii și școli din Europa, servind peste 250.000 de profesori și elevi/studenti într-un timp foarte scurt.

Echipa de dezvoltare a platformei este compusă din profesioniști din România, Italia și Ungaria. Acționarii companiei au proveniență internațională, din țări precum Elveția, Turcia, Marea Britanie, SUA, Franța, Arabia Saudită și Liban, iar această diversitate îi permite echipei de dezvoltare să înțeleagă nevoile de învățare la nivelul comunității globale.

Easyclass este un sistem de management al învățării, absolut gratuit, care le permite profesorilor să creeze clase digitale în care:

- ✓ pot stoca online materialele pentru cursuri;
- ✓ administrează discuțiile claselor de elevi;
- ✓ dau teme și teste;
- ✓ monitorizează termenele-limită ale temelor/testelor;
- ✓ notează lucrările elevilor;
- ✓ oferă feedback elevilor.

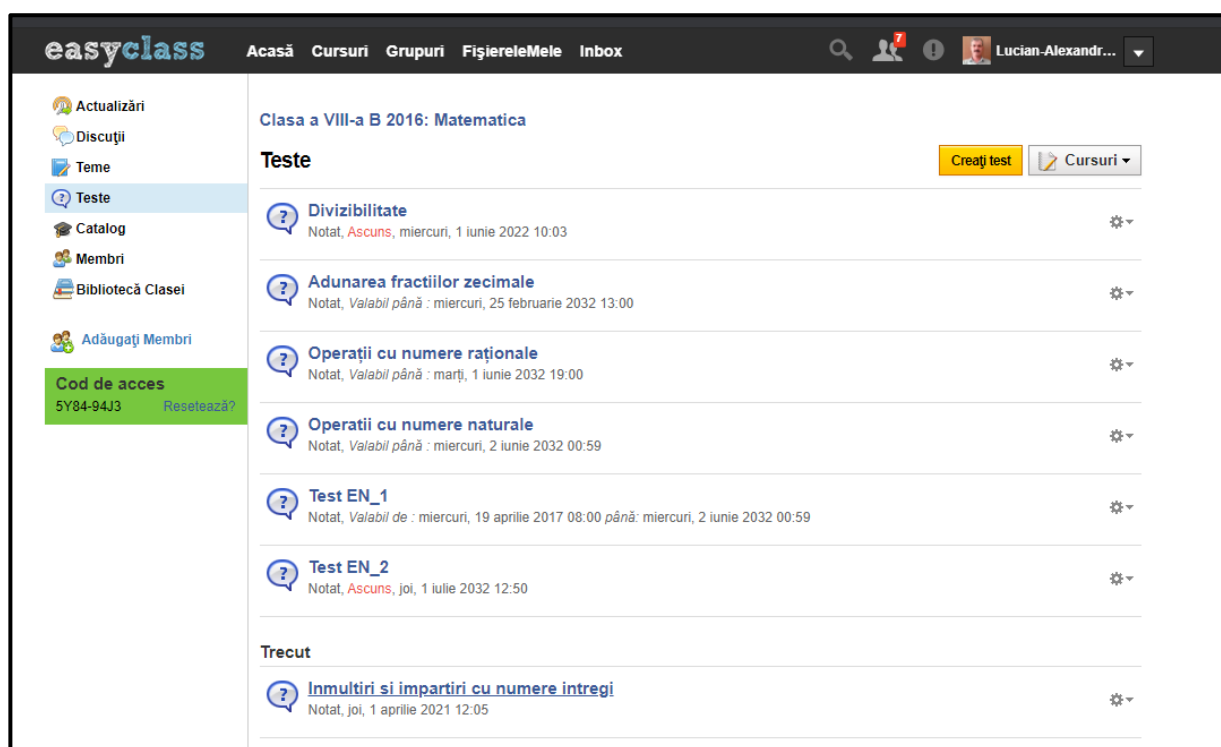
Easyclass le oferă profesorilor posibilitatea de a-și implica elevii în diverse activități care stimulează interacționarea și învățarea eficientă.

Easyclass își propune să schimbe industria sistemelor de management al învățării prin crearea unei soluții ușor de folosit, dar totodată puternică, reprezentând noul standard pentru tehnologia deschisă în educație.

Platforma *Easyclass* reprezintă un mediu sigur și privat din mai multe motive:

- are ca public-țintă doar profesori și elevi;

- clasele digitale sunt create și administrate doar de profesori;
- conținutul creat în clasele digitale poate fi vizualizat numai de membrii claselor, acestea fiind grupuri închise;
- profesorul are drepturi administrative complete privind participarea elevilor din clasele lor;
- elevii au nevoie de coduri de acces pentru a lua parte la o clasă;
- profesorul poate schimba codul de acces, fără să îi afecteze pe elevii deja înscriși în clasă, dacă un elev împarte codul în afara clasei;
- profesorul poate șterge postările neelocvente ale elevilor și poate elimina membrii clasei;
- profesorul poate alege să primească notificări automate pentru postările elevilor pe peretele clasei, înainte ca acestea să fie publicate;
- nu conține reclame;
- postările anonime nu sunt posibile;
- conversațiile private între elevi nu sunt posibile, ei pot comunica doar cu întreaga clasă sau cu profesorul, lucru care reduce posibilitatea de hărțuire online.

Pentru profesori, beneficiile platformei *Easyclass* sunt:

- ✓ utilizare ușoară - are o interfață prietenoasă ce funcționează precum interfața rețelei de socializare *Facebook* și nu este supraîncărcată cu facilități complicate;
- ✓ economie de timp - platforma *Easyclass* corectează testele cu răspunsuri *adevărat/fals* și alege răspunsul corect;

- ✓ stocarea informației (lecții, teste, teme, explicații) se poate realiza online oricând și oriunde;
- ✓ învățare îmbunătățită - numărul minim de ore alocat disciplinei nu poate acoperi în întregime temele din programă, iar resurse adiționale (PPS-uri, fișe de lucru, imagini sugestive) pot fi folosite pentru a îmbunătăți învățarea;
- ✓ dezvoltare profesională continuă - grupurile *Easyclas* oferă o modalitate de a intra în contact cu alți profesori, pentru a face schimb de idei, pentru a primi sfaturi și pentru a împărtăși resurse;
- ✓ abilitatea de a rămâne conectat cu elevii;
- ✓ mediu sigur - fără publicitate, procesul le oferă control complet profesorilor pentru administrarea claselor *Easyclas* și răspunde preocupărilor fundamentale de confidențialitate și de siguranță, deoarece conținutul creat în clasele digitale poate fi vizualizat doar de membrii clasei;
- ✓ cetățenia digitală – *Easyclas* le oferă profesorilor posibilitatea de a predă, realizând o interacțiune responsabilă prin mijloace digitale și consolidând cetățenia digitală în rândul elevilor;
- ✓ suport - echipa *Easyclas* răspunde la orice problemă în maximum 24 de ore.

easyclas Acasă Cursuri Grupuri FișiereleMele Inbox

Clasa a VII-a A 2020-2021:Matematica

Biblioteca Curs

☐ **Eliminare fișiere** Toate

	Nume Fișier	Descriere	Data	Extensie	Mărime	Funcții
☐	6.exercitii propuse.doc	Click aici pentru a adăuga text	20 mar. 2020	doc	0.198 MB	
☐	5.probleme rezolvate.doc	Click aici pentru a adăuga text	20 mar. 2020	doc	0.242 MB	
☐	3.triunghiul.doc	Click aici pentru a adăuga text	12 mar. 2020	doc	0.110 MB	
☐	2.figuri geometrice plane.doc	Click aici pentru a adăuga text	12 mar. 2020	doc	0.091 MB	
☐	Tema Metoda triunghiurilor congruente	Click aici pentru a adăuga text	20 feb. 2020	jpg	0.147 MB	
☐	Subiect-Comper-Matematica-Etapal-2018-2019-clasaVI.pdf	Click aici pentru a adăuga text	09 dec. 2019	pdf	0.161 MB	
☐	Comper_Subiect-Matematica-Etapal-2016-2017-clasaVI.pdf	Click aici pentru a adăuga text	09 dec. 2019	pdf	2.612 MB	
☐	Comper_Modele_Subiecte_Clasa_6_Matematica_2014-2015.pdf	Click aici pentru a adăuga text	09 dec. 2019	pdf	0.225 MB	
☐	octombrie 2014.PDF	Click aici pentru a adăuga text	21 nov. 2019	pdf	0.512 MB	
☐	octombrie 2013.PDF	Click aici pentru a adăuga text	21 nov. 2019	pdf	0.113 MB	
☐	octombrie 2012.PDF	Click aici pentru a adăuga text	21 nov. 2019	pdf	0.177 MB	
☐	octombrie 2011.PDF	Click aici pentru a adăuga text	21 nov. 2019	pdf	0.133 MB	
☐	noiembrie 2014.PDF	Click aici pentru a adăuga text	21 nov. 2019	pdf	0.241 MB	
☐	noiembrie 2013.PDF	Click aici pentru a adăuga text	21 nov. 2019	pdf	0.100 MB	
☐	noiembrie 2012.PDF	Click aici pentru a adăuga text	21 nov. 2019	pdf	0.145 MB	
☐	noiembrie 2011.PDF	Click aici pentru a adăuga text	21 nov. 2019	pdf	0.171 MB	

Pentru elevi, beneficiile platformei *Easyclas* constau în:

- ✓ platforma este foarte ușor de utilizat, chiar și pentru elevii din clasele primare;
- ✓ resursele online și materialele stocate în clasele digitale sunt la îndemâna utilizatorilor;

- ✓ le permite elevilor/studentilor să învețe de la profesorii lor, dar și de la alți elevi/studenti;
- ✓ discuțiile online promovează explorarea colaborativă și gândirea critică, prin urmare favorizează înțelegerea profundă a temelor abordate;
- ✓ elevii interacționează cu profesorii în afara clasei, iar atitudinea acestora față de profesori se schimbă într-un mod pozitiv;
- ✓ elevii își îmbunătățesc abilitățile de a deveni independenți și responsabili, logându-se pentru a vedea sau pentru a-și trimite teme, astfel monitorizându-și progresul;
- ✓ elevii pot trimite teste la care primesc rezultatele instantaneu (cu excepția întrebărilor cu răspuns scurt);
- ✓ favorizează libera exprimare;
- ✓ utilizarea *Easyclas* le oferă elevilor sentimentul că folosesc o rețea socială fără să fie nevoiți să amestece viața personală cu viața școlară;
- ✓ elevii se bucură de interacțiunea pe care *Easyclas* o aduce în sălile de clasă acest mediu online deschis 24/7.

Sistemul de management al învățării nu trebuie să fie un sistem închis, ci o platformă educațională care conectează pe toată lumea și promovează învățarea oriunde și oricând. Platformele e-learning oferă oportunități de învățare, instruire și programe cu ajutorul mijloacelor electronice care sunt pe placul elevilor, fiind ușor accesibile și reprezentând un stimul pentru interacțiune, învățare și colaborare.

În concluzie, *Easyclas* este unul din exemplele de soluție LMS de nouă generație ce furnizează o platformă de învățare colaborativă, care le permite școlilor integrarea educației online, administrarea claselor și socializarea online printr-o interfață ușor de utilizat. Website-ul oferă facilități interactive precum forumurile de discuții și extinde clasa la un mediu online sigur și antrenant.

Bibliografie:

1. Dana Crăciun, Marinel Iordan, *Instruirea asistată de calculator resurse Web 2.0 pentru viitorul profesor*, Editura Mirton, Timișoara, 2013
1. http://www.dataconcept.ro/platforme_e_learning/e-learning_platforme_e-learning.htm
2. <https://www.easyclas.com/about>
3. <http://www.campuscluj.ro/stiri/572-easyclas-com-platforma-online-de-learning-managment-system-acum-si-in-romania.html>
4. http://www.calificativ.ro/EasyClass_Clasa_este_doar_la_un_click_distanta-a37084.html
5. <http://www.regielive.ro/noutati/pro-si-contra-easyclas.html>

IMPORTANȚA FOLOSIRII COMPETENȚELOR DE LECTURĂ LA DISCIPLINA BIOLOGIE

Prof. Săbăreanu Lăcrimioara
Școala Gimnazială „George Călinescu”, Onești

Lectura este una dintre cele mai vechi preocupări ale omenirii după momentul astral al descoperirii scrisului și cititului. Fără lectură, nu există informație, nici cunoaștere, educație, capacitatea de a acționa util.

Există și un proces permanent de formare a personalității prin autoeducație, care se realizează printr-un dialog vertical și unul orizontal, adică atât cu sine însuși, cât și cu persoanele din diferitele comunități sociale. Preadolescența și apoi adolescența sunt perioadele apariției preocupărilor autofermative pe terenul discuțiilor contradictorii. Problemele autoeducației se rezolvă prin măsuri practice, deoarece la aceste vârste există acel nivel psiho-social al dezvoltării care permite personalității în devenire și chiar o provoacă să se ocupe de propria formare.

Autoinstruirea prin învățare este baza autoeducației și a formării responsabilității în contextul larg al educației permanente. Pedagogul G. G. Antonescu spunea că: ***autorealizarea persoanei presupune autocunoașterea, autocreația, autoevaluarea potențialului creator.***

Comportamentul elevilor, atitudinea față de lectură, de învățatură, în relațiile interumane, vocabularul lor ne obligă să concluzionăm că există încă multe probleme de rezolvat, deoarece întârzierile lor vor duce la efecte extrem de nocive pentru întreaga societate.

Lectura devine o pasiune pentru toată viața dacă părinții o cultivă atent și cu răbdare copiilor încă de la anii în care aceștia îndrăgesc poveștile. Deși a intrat în concurență cu lectura și învățatura, Internetul nu devine un pericol dacă educația își face simțită prezența.

Cultura tehnică este necesară, dar copiii trebuie orientați și controlați cu privire la informația obținută cu ajutorul tehnicii, pentru că altfel își pierd timpul cu jocuri războinice cu efecte total negative pentru comportamentul lor. Rămân mereu adevărate spusele cronicarului Miron Costin – *Nu este alta mai frumoasă și mai de folos zăbavă decât cetitul cărților*, deoarece cultura generală nu vine de la sine.

Pentru elevii de gimnaziu, efectele lecturii capătă noi valențe:

- ✓ dobândirea unor tehnici de învățare;
- ✓ dezvoltarea gândirii critice;

- ✓ deschiderea minții spre înțelegerea unității lumii în diversitatea ei;
- ✓ rezolvarea amiabilă a conflictelor;
- ✓ receptivitate la opiniile altora.

Lectura este un instrument ce dezvoltă posibilitatea de comunicare între oameni și îi ajută astfel să-și formeze capacități de gândire și limbaj. Lectura elevilor este un act intelectual esențial, care trebuie îndrumat și supravegheat de școală și familie.

Importanța lecturii este dată de aspectele educative pe care le implică:

- **aspectul cognitiv** – prin lectură, elevii își îmbogățesc cunoștințele despre lume, despre realitate;
- **aspectul educativ** – lectura contribuie esențial la educarea copiilor în dimensiunile etice și estetice;
- **aspectul formativ** – lectura are drept consecințe formarea și consolidarea deprinderilor de muncă intelectuală, dezvoltarea gândirii, a imaginației, a capacității de exprimare corectă și expresivă.

Finalitățile lecturii la elevii de gimnaziu sunt următoarele:

- ✓ consolidarea deprinderii de citire corectă, fluentă, conștientă și expresivă;
- ✓ formarea și dezvoltarea gustului pentru lectură;
- ✓ lărgirea ariei de informație a elevilor;
- ✓ creșterea interesului pentru cunoașterea realității, în general;
- ✓ îmbogățirea și dezvoltarea sentimentelor într-o gamă complexă.

Lectura este magia atrăgătoare în timpul liber, care oferă descoperiri despre călătoriile sau biografiile oamenilor celebri din domeniul științei și tehnicii. Lectura nu cere de la cititor decât atenție și dăruire. În acest mod, ea are rolul de a forma și educa tânăra generație, fiind un mijloc de obținere a informației, de dezvoltare a capacității de a judeca, de a căuta soluții pentru rezolvarea unor probleme.

Utilizarea competențelor de lectură la disciplina biologie contribuie la îmbunătățirea competențelor de lucru ale elevilor, fie pentru autentificarea informațiilor, fie pentru prezentarea evenimentelor prin abordarea multidisciplinarității.

Folosirea lecturii la disciplina biologie contribuie la înțelegerea termenilor de specialitate, a schemelor, graficelor, imaginilor și a problemelor de atins. Nu în ultimul rând, utilizarea lecturii în ora de biologie contribuie la confirmarea sau infirmarea informațiilor obținute din alte surse.

Scopul lecturii în perioada școlarității gimnaziale este acela de a forma progresiv un tânăr cu o cultură comunicațională și literară de bază, capabil să înțeleagă lumea din jurul său, să comunice și să interacționeze cu semenii, exprimându-și gânduri, stări, sentimente, opinii, să fie sensibil la frumosul din natură și la cel creat de om, astfel încât în viitor să poată continua procesul de învățare în orice fază a existenței sale.

Lectura ajută elevul de gimnaziu la observarea mediului, la cercetarea proceselor

fundamentale ale lumii vii, la explicarea unor procese fiziologice ale organismelor vii, la observarea și recunoașterea comportamentelor în lumea vie, la explicarea unor adaptări funcționale ale variațiilor organismelor la mediu pe baza conceptelor biologice fundamentale, la evidențierea și explicarea funcțiilor organismelor vegetale și animale.

Lecturarea cărților, a manualelor, a enciclopediilor a însemnat întotdeauna informare, instruire și educație, în sensul cel mai larg. Ea dă consistență și sens existenței însăși, fiind o modalitate de a educa, a instrui și a contribui la formarea valorilor morale ale cititorului.

Lectura îi învață pe elevi să gândească, îmbogățește cunoștințele despre natură, lume și viață, cultivă sensibilitatea și imaginația, modelează caractere, contribuie la educare, ajută omul în aspirațiile sale spre autodepășire.

Nu în ultimul rând, lectura are un rol important în dezvoltarea și formarea personalității. Este evident că deprinderea lecturii rămâne o bază solidă pentru toată viața, care poate fi utilizată cu succes în descifrarea tainelor lumii vii.

Bibliografie:

1. Nela Costică, *Metodica predării biologiei*, Editura Graphys, Iași, 2008
2. Ioan Neacșu, *Metode și tehnici de învățare eficientă*, Editura Militară, București, 1990
3. Ioana Tăutu, *Carte – lectură – bibliotecă în concepția lui Mircea Eliade (I)*, în *Biblioteca*, Anul III, Nr. 3-4, 1992

LUCRĂRILE ELEVILOR

RECENZIA CĂRȚII „CITITORUL DIN PEȘTERĂ” DE RUI ZINK

Boișteanu Andrei, clasa a VII-a A, Școala Gimnazială „George Călinescu”, Onești
Coordonator, prof. Hahuie Monalisa Georgiana

Am ales să citesc această carte la recomandarea surorii mele mai mari, care a avut o părere foarte bună despre ea.

Autorul acestei cărți, Rui Zink, născut în 1961, la Lisabona, este profesor în cadrul Departamentului de Studii Portugheze al Facultății de Științe Sociale și Umane de la Universitatea Nova da Lisboa. A debutat cu *Hotel Lusitano*, în anul 1987. A scris romane, nuvele, eseuri, piese de teatru și cărți pentru copii: *Apocalipse Nau* (1996), *O Suplente* (1999), *Os Surfistas* (primul e-book portughez, 2001), *Dávida Divina* (2005), *Cititorul din peșteră* (*O Anibaleitor*, 2006, Ed. Humanitas, 2008), *Așteptarea* (*A Espera*, 2007; Ed. Humanitas, 2010), *Destinația turistică* (*O Destino turístico*, 2008; Ed. Humanitas, 2011) și *A Instalação do Medo* (2012). Opera sa de ficțiune și eseistică este tradusă în douăsprezece limbi. În 2009 a ocupat catedra Hélio și Amélia Pedroso/FLAD de la Universitatea din Massachusetts Dartmouth, iar romanul *Destinația turistică* a primit Premiul *Ciranda*.

Cititorul din peșteră (*O Anibaleitor*) este un microroman apărut în anul 2006, cu prilejul Zilei Mondiale a Lecturii. Cartea are trei capitole: „Călătoria”, „Insula” și „Întoarcerea”. Povestea este spusă cu umor și fără ostentație moralizatoare. În 2010 a apărut, la Lisabona, a doua ediție a cărții, adăugită, care face obiectul traducerii ediției lansate în 2006. Traducerea în limba română a fost realizată de Micaela Ghițescu, fiind publicată în 2013 de Editura Humanitas Fictions.

Încă din titlu aflăm o coordonată spațială neobișnuită, care ne duce cu gândul la un loc straniu, asociat cu o persoană pasionată de lectură. Contrar așteptărilor, cititorul din peșteră nu este o ființă obișnuită.

În centrul acțiunii se află un adolescent, care, fugind de garda regală, ajunge pe un vas ce pornea în căutarea unui animal fabulos. Băiatul sfârșește prin a fi capturat și obligat de monstru să

citească. După mult timp petrecut în compania lui Anibalector, băiatul este salvat, iar monstrul, capturat, urmând ca, în final, băiatul să îl elibereze.

O parte a cărții care mi-a atras atenția a fost descrierea peșterii, realizată de adolescent: *Mă trezesc într-o peșteră imensă, din bolta căreia picură șiruri de stalactite, preschimbate în mătăanii de ceară, în care se reflectă lumina lunii, pesemne, plină. Peștera, sau grota, pare o catedrală preistorică. Totuși (remarc cu groază), pe jos se află ceva foarte diferit de ceea ce ar fi de așteptat într-un sanctuar: sute, poate mii de oseminte. Tibii, clavicule, hârci. O mare de oase. Și cărți.*

Personal, cartea mi-a plăcut, am găsit-o inedită și chiar m-a surprins într-un mod plăcut. Nu mă așteptam ca această carte să se ridice la nivelul așteptărilor mele și cu atât mai puțin să îmi schimbe radical perspectiva despre lectură.

Din punctul meu de vedere, cartea este captivantă, iar faptul că integrează idei și sfaturi folositoare în viață mă face să o recomand cu încredere atât adolescenților, cât și adulților.

CONVIEȚUIREA

Ciubotariu Ilinca, clasa a VII-a, Liceul de Artă „Ștefan Luchian”, Botoșani

Coordonator, prof. Răileanu Mihaela

DRUMUL UNEI PICĂTURI DE APĂ

Ioan Ana-Maria, clasa a VI-a, Colegiul Național „Dimitrie Cantemir”, Onești

Coordonator, prof. Rafailă Camelia

Povestea începe cu Pic, o picătură de apă care locuia în Marea Neagră.

Într-o zi, acesta s-a evaporat datorită căldurii și a ajuns în nori, unde a întâlnit multe rude și prieteni. Când norul în care se aflau a devenit foarte încărcat, acesta a dat drumul picăturilor, sub formă de ploaie. Ele au ajuns pe pământ și s-au infiltrat.

Pic, împreună cu sărurile minerale cu care formează seva brută, a fost absorbit de perișorii absorbanți ai rădăcinii unui cireș. După ce a trecut prin celulele scoarței, a fost întâmpinat de țesutul lemnos, care se mai numește xilem și care străbate rădăcina, tulpina și nervurile frunzelor, iar datoria sa este să transporte seva brută până în frunză. Aici se încheie drumul lui Pic, dar în frunză, în prezența luminii și a clorofilei el este transformat în substanțe organice (sevă elaborată/glucoză), pentru hrana plantei, și oxigen, care se elimină pentru a fi respirat.

Aceasta a fost povestea lui Pic, mic dar... voinic.

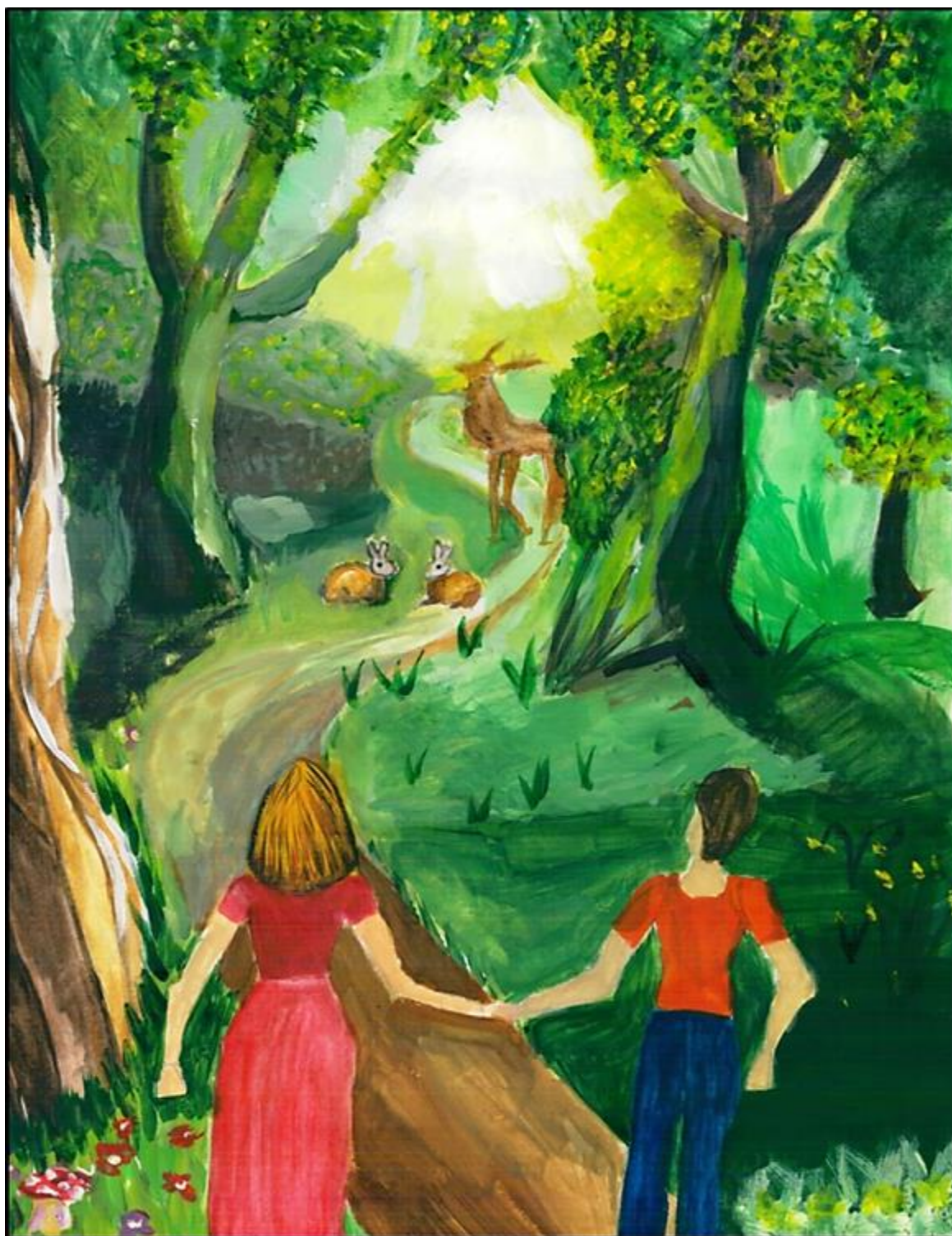
Sursă imagini: www.google.com

PE UN DRUM LUMINAT

Păvăleanu Ioana, clasa a VIII-a, Liceul de Artă „Ștefan Luchian”, Botoșani

Coordonator, prof. Răileanu Mihaela

OMUL ȘI PROTECȚIA MEDIULUI ÎNCONJURĂTOR

Lupu Ingrid Ioana, clasa a XI- a, Colegiul Tehnic Forestier Piatra Neamț
Coordonator, prof. Mîndricel Ana Adina Luiza

Viața – un dar inegalabil, pe care trebuie să-l prețuim și să-l apărăm – este uneori amenințată de transformări politice, economice și sociale. În prezent, mai mult de 5 miliarde de oameni folosesc resursele naturale. În fiecare colț al lumii se taie păduri, se extrag minerale și surse de energie, erodând solul, poluând aerul și apa, creând deșeuri periculoase.

Poluarea înseamnă modificarea compoziției aerului, apelor, solului, datorată unor substanțe chimice, praf și fum, care aduc impurități și determină un dezechilibru ecologic natural.

Această poluare duce la dispariția speciilor, extinderea deșerturilor, contaminarea cu pesticide, înmulțirea problemelor de sănătate, foamete, sărăcie sau chiar pierderea de vieți omenești.

Mulți experți sunt îngrijorați de faptul că, dacă acest ritm al degradării continuă, vom fi martorii distrugerii treptate a sistemelor care sprijină viața pe pământ. Omul este principalul vinovat de poluarea mediului și tot el suportă efectele ei negative asupra sănătății sale, de la o banală îmbolnăvire, până la pierderea vieții.

Astfel, se evidențiază prioritatea noastră majoră de a cunoaște, proteja și conserva mediul de viață, păstrarea particularităților naturii devenind eficientă și reală numai atunci când va fi parte integrantă din filozofia și comportamentul nostru.

Educarea copiilor a devenit o preocupare și o necesitate prefigurată de schimbările majore ce au avut loc asupra mediului înconjurător, ceea ce ne solicită să trăim într-o permanentă stare de adaptare, pentru a putea face față schimbărilor potențiale și a preveni eventualele dezastre ecologice.

Educația de mediu este mai mult practică, în sensul învățării unor aspecte pozitive sau negative legate de mediul ambiental. Nu există modele universale pentru integrarea educației privind mediul înconjurător în procesul instructiv-educativ. Modalitățile acestei integrări sunt definite în funcție de condițiile, finalitățile și structurile educative și socio-economice ale fiecărei țări.

În funcție de vârsta copiilor, se aplică practici pedagogice diferite, bazate pe cooperare și colaborare, iar diversitatea activităților practice desfășurate cu copii asigură asimilarea regulilor de comportament care se constituie în elemente de bază în formarea unei educații a oamenilor de mâine.

Este important ca în amplul proces de formare a omului, viața din afara instituțiilor de învățământ să continue, să completeze, să consolideze și să desăvârșască opera educativă din școală într-un adevărat comportament european.

Cercetarea mediului în mijlocul naturii cu copiii permite îmbogățirea volumului de cunoștințe, lărgirea orizontului științific, sesizarea legăturilor reciproce între fenomene, modul cum se interferează și se influențează reciproc și, de asemenea, permite formarea unei gândiri sănătoase despre lume și viață.

Mediul înconjurător este un mecanism viu, cu o complexitate deosebită, de a cărui integritate și bună funcționare depinde întreaga activitate umană.

A înțelege natura înseamnă a înțelege viitorul, dar a face ceva pentru salvarea naturii, atât de amenințată astăzi, înseamnă a contribui la fericirea fiecăruia dintre noi.

Bibliografie:

1. Ana Maria Benedeck-Sîrbu, Raluca Filip, *Îndrumar pentru educație ecologică*, Sibiu, 2016
2. Mihai Negulescu, *Protecția mediului înconjurător*, Editura Tehnică, București, 1981

DRUMUL UNEI HEMATII ÎN SISTEMUL CIRCULATOR AL OMULUI

Zarzu Ilinca, clasa a VI-a, Colegiul Național „Dimitrie Cantemir”, Onești

Coordonator, prof. Rafailă Camelia

Mă numesc Hema și sunt o celulă cu formă de disc biconcav. Chiar dacă sunt micuță, eu și suratele călătorim sute și mii de kilometri prin sistemul tău circulator.

M-am născut în măduva roșie a oaselor și, prin intermediul sângelui, am ajuns la centrul de plecare în marea călătorie – inima.

Vreau să-ți mai spun că eu conțin o proteină cu fier – hemoglobina, care îmi dă culoarea roșie. Ai zice că sunt emoționată mereu! ☺ Ea mă ajută să transport două substanțe importante pentru tine, oxigenul și dioxidul de carbon.

În prima călătorie, când hemoglobina mea este legată de oxigen, plec din ventriculul stâng, prin artera aortă și apoi prin artere din ce în ce mai mici, pentru a ajunge la țesuturi. În capilarele acestora, hemoglobina face schimbul important: lasă oxigenul celulelor și se încarcă cu dioxidul de carbon, rezultat din activitatea lor. Culoarea mea devine roșu închis și pornesc prin venule, apoi prin vene tot mai mari, până în vena cavă, care mă duce la inimă, în atriul drept. Staționez până la deschiderea orificiului atrio-ventricular și folosesc valva tricuspidă drept tobogan pentru a ajunge în ventriculul drept.

Startul în a doua călătorie îl dă tot inima, care își contractă ventriculele și mă împinge din ventriculul drept spre artera pulmonară. După un traseu scurt, ajung la plămâni. Aici, la nivelul alveolelor, hemoglobina mea lasă dioxidul de carbon (pentru a fi expirat) și formează un compus labil cu oxigenul. Îmi recapăt astfel culoarea roșu aprins și, prin vene din ce în ce mai mari, ajung în venele pulmonare, care mă conduc la inimă, în atriul stâng. Încă un tobogan (valva atrio-ventriculară bicuspidă) și ajung iar în ventriculul stâng.

Chiar dacă pare obositor, acesta e doar un circuit complet. Voi face muuuuuulte pe parcursul unei zile și pe parcursul vieții mele, pentru ca tu să poți merge, dansa sau privi la televizor.

Ajută-mă și tu! Respiră aer curat! Nu fuma!

POLUAREA ȘI EFECTELE EI

Vîlea Bianca-Antonia, clasa a IX-a E, Colegiul Național „Grigore Moisil”, Onești
Coordonator, prof. Ghiorghiu Laura-Mihaela

Începând cu anul 1972, data de 5 iunie a devenit, conform deciziei Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite, *Ziua Mondială a Mediului Înconjurător*. Această decizie încurajează guvernele și organizațiile să desfășoare în această zi activități de conservare a mediului și de prevenție a deteriorării acestuia.

Menținerea unui mediu de viață propice oamenilor, animalelor, dar și plantelor reprezintă una dintre cele mai mari griji ale lumii curente. Principalele preocupări cu privire la sănătatea mediului sunt legate de poluarea aerului, calitatea slabă a apei, igiena precară și utilizarea produselor chimice periculoase. Astfel de condiții au un impact semnificativ asupra sănătății, cum ar fi: afecțiuni respiratorii și cardiovasculare, astm, cancer, alergii, iar în unele cazuri afectează sistemul reproducător, conducând la infertilitate, creșterea numărului de nașteri premature și a cazurilor de moarte intrauterină și nu în ultimul rând la tulburări de dezvoltare neurologică.

Poluarea nu afectează doar la nivel local, poluanții atmosferici pot fi răspândiți, afectând și alte zone, scăzând calitatea aerului. Principalii și cei mai periculoși poluanți aflați în atmosferă sunt recunoscuți ca fiind pulberile în suspensie, dioxidul de azot și ozonul de la nivelul solului.

Din păcate, aproximativ 90% dintre locuitorii Europei sunt expuși zilnic la astfel de poluanți în concentrații peste nivelul indicat. Astfel de expuneri îndelungate pot cauza reducerea speranței de viață, dar și moartea prematură.

Poluarea nu se limitează doar la aer, solurile și apele fiind și ele afectate; de exemplu, poluarea apei afectează calitatea vieții la scară planetară. Calitatea apei a început să se deterioreze alarmant din cauza modificărilor de ordin fizic, chimic și bacteriologic.

Consecințele sunt reprezentate de afectarea vieții acvatice, prezența bolilor infecțioase și neinfecțioase la oameni, cum ar fi: dizenteria, holera, hepatita, oboseala nejustificată, afectarea globulelor roșii și a vaselor sanguine, tulburări vizuale, afecțiuni ale rinichilor etc.

Bibliografie:

1. Agenția Europeană de Mediu, *Despre mediu și sănătate*, site-ul eea.europa.eu, 2016
(<https://www.eea.europa.eu/ro/themes/human/about-environment-and-health>)
2. Agenția Europeană de Mediu, *Poluarea atmosferică*, site-ul eea.europa.eu, 2020

(<https://www.eea.europa.eu/ro/themes/air/intro>)

3. Autor nementionat, *Poluarea apei - cauze, clasificare poluanți, consecințe, protecție*, referat, site-ul www.referatele.com
4. <https://www.referatele.com/referate/chimie/online7/Poluarea-apei---cauze--clasificare-poluanti--consecinte--protectie-referatele-com.php>
5. *Sfatul Medicului, Poluarea-consecințe medicale*, site-ul SfatulMedicului.ro, 2010 (https://www.sfatulmedicului.ro/Diverse/poluarea-consecinte-medicale-7740#Boli_si_simptome_cauzate_de_poluare)

LUPUL JOE

Crișan Andra, clasa a VIII-a, Școala Gimnazială Porumbacu de Jos
Coordonator, prof. Răduțiu Maria Ramona

Bună ziua! Mă numesc Joe. Azi am luat decizia să vă împărtășesc povestea vieții mele deoarece foarte mulți se întreabă ce caută un lup într-o familie de urși.

Povestea începe așa: era o zi perfectă de vară, eu și frații mei mai mari ne jucam, iar părinții ne priveau. Din senin, a apărut o mașină albă, din ea au coborât doi oameni îmbrăcați ciudat. Părinții și frații mei au fost capturați, iar eu am fost rănit deoarece l-am atacat pe unul dintre oameni. Eram un pui mic nu știam ce se întâmplă. Mașina a plecat și i-a luat pe părinții și frații mei.

Am rămas singur în pădure și am început să plâng. Rănile corporale erau din ce în ce mai dureroase, dar dorul și singurătatea îmi măcinau sufletul. Noaptea și frigul își puneau amprenta pe rănilor mele. Credeam că o să sfârșesc acolo, de unul singur, până când din tufișuri a apărut îngerul meu păzitor, o ursoaică. M-a luat la ea în bârlog, mi-a îngrijit rănilor și m-a hrănit. După ce a reușit să mă calmeze, m-a întrebat ce s-a întâmplat, iar eu i-am povestit totul. Ea avea trei pui, care erau de vârsta mea. În ciuda faptului că nu eram la fel, nu m-am simțit niciodată dat la o parte sau discriminat. După câteva luni, când am mai crescut, am decis să o întreb pe mama ce sunt oamenii.

Cum a auzit acel cuvânt, zâmbetul i-a dispărut de pe față într-o secundă. M-a luat deoparte și mi-a spus: oamenii sunt niște ființe îngrozitoare, acum câțiva ani pe când eram un pui, oamenii au invadat pădurea, ne-au distrus casele și ne-au capturat familiile. Din fericire, eu și niște prietenii am reușit să scăpăm pentru că am fost la râu. Am fugit cât am putut când am auzit haosul din pădure,

fără să privim înapoi. De pe vârful dealului ne vedeam casele arzând și familiile suferind. După ceva timp, când s-au liniștit apele, ne-am întors și toată pădurea era pustie. Ne-am făcut un bârlog, ca să avem unde sta. Din acea zi nu mi-am mai văzut familia.

Eu mi-am făcut curaj să o întreb:

– Oare ce au făcut cu familia mea?

Răspunde îndurerată:

– Nu știu, cred că ceea ce au făcut și cu a mea.

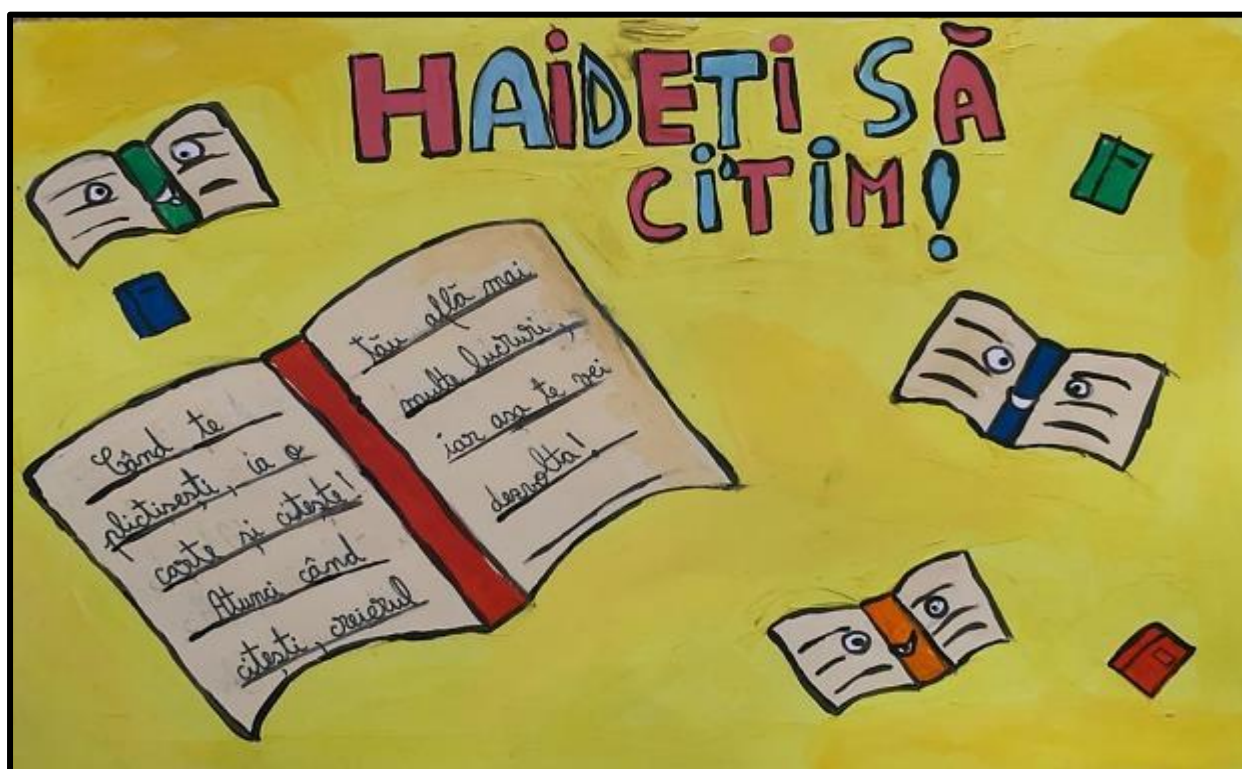
Cu glasul răgușit și cu lacrimi în ochi, mi-a spus să mă duc să mă joc împreună cu frații mei.

Din acea zi am decis să nu mai deschid acel subiect și să învăț să prețuiesc ceea ce am mai drag, FAMILIA. Eu am primit a două șansă la viață, dar, din nefericire, puțini sunt cei care primesc asta.

ÎNDEMN LA CITIT!

Botezatu Andreea, clasa a VI-a A, Școala Gimnazială Sascut

Coordonator, prof. Anton Daniela

COPILĂRIA

Brânzan Daria, clasa a III-a B, Școala Gimnazială, Nr. 7, „Sfânta Maria”, Timișoara
Coordonator, prof. învă. primar Sas Cristina

Copilăria este momentul în care ne simțim mai liberi decât ne vom simți când vom fi mari. Acesta este unul dintre singurele momente pe care nu putem să le înlocuim.

În copilăria noastră, ne putem imagina foarte multe lucruri, doar din a ne închide ochii.

Copilăria înseamnă foarte mult pentru mine. Nimeni nu și-ar dori să rateze acest moment când poți să-ți faci mulți prieteni, ai o familie, ești foarte fericit și energic.

Când ești copil, se întâmplă să greșești de multe ori și să faci multe boacănne, deoarece mai ai multe lucruri de învățat, dar nu este niciodată prea târziu să îți repari greșeala.

Acest moment numit „copilărie” nu va fi uitat niciodată de mine, deoarece nu vor mai fi alte dăți când o să-l pot re trăi.

MOLIDUL ȚIPY

Crișan Alicia, clasa a VIII-a, Școala Gimnazială Porumbacu de Jos
Coordonator, prof. Răduțiu Maria Ramona

Aici începe povestea mea. Numele meu este Țipy. Sunt un molid care a prins viață în glăjărie.

Mi-am făcut foarte mulți prieteni, dar când am devenit puțin mai matur, am fost luat de niște oameni și aruncat într-o mașină. Nu știam ce se întâmplă, eram panicat pentru că nu îmi mai vedeam prietenii. Un alt molid mi-a spus că ne duc în pădure, să ne planteze. Când am auzit, eram în același timp speriat, dar și bucuros. Eram speriat pentru că nu știam dacă mă voi descurca singur în pădure, dar eram bucuros pentru că puteam să am libertate.

Dintr-o dată, mașina a lovit o groapă, iar atunci am căzut. Nimeni nu m-a văzut. Am strigat după ajutor, dar nu era nimeni. După ce m-am calmat, am văzut că am căzut pe un drum de piatră,

la marginea unei păduri de conifere. Nu mi-a venit să cred, credeam că eram salvat, dar nu era așa. De la impact, îmi pierdusem ghiveciul cu pământ, așa că nu aveam hrană sau apă. Cu toate forțele, m-am străduit să ajung în pădure, dar nu am reușit. Credeam că totul se va sfârși, când dintr-odată am simțit că ceva cu ace m-a ridicat și m-a plantat. Era un brad. După ce mi-am revenit, i-am mulțumit. El m-a întrebat cum a ajuns un molid așa mic ca mine în pădure, iar eu i-am explicat.

Zilele treceau, eu creșteam, iar bradul îmbătrânea. Într-o zi, au venit niște oameni răi și au tăiat toți brazil mari, buni de foc, mobilă și altele. L-au tăiat și pe prietenul meu care îmi salvase viața, dar eu am scăpat pentru că eram prea mic. La marginea pădurii am rămas doar eu, singur.

Timpul trecea, iar munca forfecuței începea să prindă roade, semințele îngropate deveneau arbori. Dintr-odată, unul din ei începu să vorbească, îmi puna întrebări despre orice vedea în jurul lui. Într-o zi de primăvară, noului meu prieten începură să îi crească frunzele. Anii treceau și eu îmbătrâneam. La un moment dat am simțit că nu mai aveam putere, știam că nu mai aveam mult de trăit. Am lăsat pădurea în grija prietenului meu și i-am zis că va fi un conducător bun. Zilele trec tot mai repede, tot mai repede. Sfârșitul meu se apropie tot mai mult.

În ultimele clipe, aș vrea să vă spun să fiți mereu prieteni loiali și să vă prețuiți mereu prietenii, pentru că eu nu am avut ocazia să-i prețuiesc.

COPILĂRIA

Dumitraș Oana-Cătălina, clasa a III-a B, Școala Gimnazială Nr.7 „Sfânta Maria”, Timișoara

Coordonator, prof. înv. primar Sas Cristina

Copilăria este un tărâm magic, plin de veselie și bucurii. Cu ajutorul imaginației, putem deveni personaje fantastice, precum o zână care poate face pe oricine fericit, doar printr-o singură clipire.

În călătoria noastră prin lumea inocentă a copilăriei, avem multe întrebări și nedumeriri. În timp, reușim să descoperim bucuriile și emoțiile care ne înconjoară. Când eram mai mică, nu înțelegeam ce înseamnă universul minunat al copilăriei. Odată ce am crescut, mi-am dat seama că acest dar mirific este mai mult decât am crezut. Copilăria mi-a oferit ocazia să învăț ce este prietenia și că relațiile dintre prietenii adevărați se bazează pe încredere și respect. Am aflat că frumusețea interioară contează mai mult decât cea exterioară. Mi-am descoperit pasiunile și mi-am

dat seama că doar prin perseverență voi ajunge la excelență. Copilăria a însemnat educația pe care am primit-o în familie și la școală. Încurajările tuturor mi-au oferit încredere și siguranța că pot face lucrurile din ce în ce mai bine. Am simțit că sunt susținută și că rezultatele mele sunt apreciate.

Întâmplările din copilărie ne ajută să creștem, să evoluăm și să devenim persoanele care suntem astăzi. Copilăria ne pregătește pentru viață și ne învață cum să trecem peste toate obstacolele cu capul sus.

MALADII EREDITARE

Matei Daria-Ioana, clasa a IX-a E, Colegiul Național „Grigore Moisil”, Onești

Coordonator, prof. Ghiorghiu Laura-Mihaela

Maladiile sunt alterări de natură organică sau funcțională a stării normale a unui organism. Boliile ereditare sunt maladii care apar în urma unor anormalități în zestrea genetică a unui individ, numindu-se și maladii cromozomiale.

Maladiile ereditare se întind de la probleme minore, de exemplu, polidactilia, până la probleme ce se dovedesc fatale.

Astfel, anomaliile grave detremină eliminarea produsului de concepție încă din viața intrauterină, iar cele mai puțin grave duc la apariția bolilor genetice.

Boala se va manifesta clinic când ambii părinți sunt purtători de maladii, iar copilul nu va avea nicio genă care să asigure caracterul normal.

Riscul este considerat mare dacă maladiile genetice au apărut în familia bărbatului sau a femeii anterior, dacă sunt rude de sânge sau dacă vreunul dintre ei aparține unei populații cu risc înalt de boală. Este posibilă depistarea maladiilor înainte de naștere cu ajutorul ultrasunetelor sau a probelor de lichid amniotic care înconjoară fătul.

Cu toate că majoritatea defectelor sunt evidente în timpul copilăriei, altele se observă abia la maturitate. Exemple de boli genetice sunt: sindromul Down, sindromul Klinefelter, sindromul Angelman, sindromul Cri-du-chat.

Nou-născuții cu sindromul Down au, în general, lungimea și greutatea la naștere mai mici decât cele normale, craniul mic și rotund, profilul aplatizat și fruntea bombată.

Aproximativ jumătate dintre indivizii cu sindrom Down au probleme cardiovasculare, iar unii

dintre ei dezvoltă și boli digestive. Cele mai grave probleme rămân, însă, retardul mintal și dificultățile de învățare care afectează toți pacienții. 1 din 800 de copii nou-născuți este diagnosticat cu acest sindrom.

Sindromul Klinefelter este una dintre bolile genetice ale cărei simptome apar mai târziu, în adolescență și chiar la adulți. Printre acestea se numără: problemele sexuale și infertilitatea, penis și testicule de dimensiuni mici, sâni măriți și proporții anormale ale corpului. Uneori apar și dificultăți de vorbire sau de învățare.

Sindromul Angelman apare la ambele sexe și se caracterizează mai ales prin probleme ale sistemului nervos. Copiii sunt foarte activi și cu o atenție diminuată, au dificultăți de înțelegere și învățare, întârziere în dezvoltare și uneori probleme cu ochii.

Întâlnit destul de rar, la aproximativ 1 din 50.000 de copii și mai frecvent în cazul fetelor, sindromul Cri-du-chat se evidențiază în primul rând prin plânsul specific ascutit al nou-născuților, care se regăsește ulterior și în vocea foarte subțire. Alte simptome sunt microcefalia, probleme de înghițire, mandibula mică, dificultăți motrice, cognitive și de vorbire.

Bibliografie:

1. Alexandra Monolodoi, Maladii ereditare, site-ul referate.ro, 2012
(https://www.referat.ro/referate/Maladii_ereditare_14c39.html)
2. Nicolae Coman, Maladie genetică, site-ul nccmn.fandom.com
(https://nccmn.fandom.com/ro/wiki/Maladie_genetic%C4%83)
3. Raluca Hera, 10 boli genetice despre care ar trebui să știi înainte să faci un copil, site-ul doc.ro(<https://doc.ro/sarcina-bebelusi-sanatatea-mamei/10-boli-genetice-despre-care-ar-trebuie-sa-stii-inainte-sa-faci-un-copil>))

RECICLAREA, O CONSTANTĂ A VIEȚII OMULUI MODERN

Anton Denisa Maria, clasa a V-a A, Școala Gimnazială „Emil Racoviță”, Onești

Coordonator, prof. Bujor Georgeta

VOLUNTARIATUL PENTRU UN MEDIU CURAT - O DATORIE MORALĂ!

Crăciun Laurențiu, clasa a XII-a , C. T. „Al. Papiu Ilarian”, Zalău

Coordonator, prof. Balazs Adina

A fi voluntar înseamnă a avea puterea de a schimba lumea, voluntariatul ne oferă șansa de a ne descoperi sau de a ne redescoperi. Legea nr. 339 din 17 iulie 2006 dă următoarea definiție: „Voluntariatul este activitatea de interes public desfășurată din proprie inițiativă de orice persoană fizică, în folosul altora, fără a primi o contraprestație materială; activitatea de interes public este activitatea desfășurată în domenii cum sunt: asistență și serviciile sociale, protecția drepturilor omului, medico-sanitar, cultural, artistic, educativ, de învățământ, științific, umanitar, religios, filantropic, sportiv, de protecție a mediului, social și comunitar și altele asemenea.” Activitatea de voluntariat este susținută de Legea nr. 78/2014 privind reglementarea activității de voluntariat în România, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 469 din 26 iunie 2014.

Voluntariatul nu impune o anumită vârstă, deci putem să fim voluntari și în perioada copilăriei, a adolescenței și la vârsta maturității dacă avem dorița de a ajuta și a fi de folos.

Eu cred că a fi voluntar înseamnă a arăta compasiune, răbdare și înțelegere pentru cei pe care îi ajutăm și au nevoie de noi. Cu riscul de a mă repeta, a fi voluntar înseamnă a fi om și a avea valoare deoarece aceste calități sunt de neprețuit. În domeniul educației, voluntariatul are un rol extrem de important, deoarece ne dezvoltă personalitatea.

Prin activitățile de voluntariat, la care am participat în decursul celor patru ani de liceu, am ajuns să cunosc viața grea a altor copii și am făcut astfel cunoștință cu sentimentul de empatie. Vizitele la centrele de copii sau de bătrâni și evenimentele organizate la care am participat și am făcut donații, alături de colegii mei, au fost ocaziile potrivite pentru a ne acomoda cu rolul de voluntari.

Însă în cadrul proiectelor privind *voluntariatul pentru mediu* la care am participat am putut să văd mizeria și poluarea din multe zone și astfel am conștientizat importanța protejării mediului înconjurător.

Pornind de la afirmația *Natura ne protejează viitorul*, am conștientizat faptul că avem datoria să cunoaștem și să ocrotim natura. A proteja natura înseamnă a cunoaște și respecta legile de existență și evoluție a ei. Grija față de natură, de mediul înconjurător trebuie să fie o componentă esențială a dezvoltării noastre, a generațiilor viitoare. Cu siguranță, școlii îi revine sarcina de a ne

forma o atitudine conștientă și responsabilă față de mediu, dar și familiei îi revine o parte din sarcină.

A trăi într-un mediu curat și sănătos trebuie să se învețe încă de la grădiniță. Școala, biserica, familia și întreaga societate sunt chemate să oprească distrugerea naturii.

Proiectele în domeniul protejării mediului au fost cele care mi-au plăcut cel mai mult, pentru că am putut să văd concret implicarea mea în curățarea unor locuri, curățenia din curtea școlii, în anumite zone și parcuri ale orașului.

Ecologia a devenit concept de viață odată cu creșterea numărului de oameni pe planetă. A respecta natura, a o înțelege și a o iubi trebuie să devină o trăsătură de caracter la toți locuitorii planetei.

Din principalele beneficii ale voluntariatului pentru mediu și ale voluntariatului în general, în viața noastră, a adolescenților, amintesc:

- ✓ învățăm să protejăm natura;
- ✓ dacă ne implicăm în activități de voluntariat, avem șansa să cunoaștem tineri din țară care au aceleași interese/pasiuni ca noi, cu care putem împărtăși experiențe și să schimbăm idei și astfel dezvoltăm abilități de relaționare și comunicare;
- ✓ învățăm să apreciem cu adevărat ceea ce contează și să ne facem noi prieteni adevărați;
- ✓ putem descoperi hobby-uri și chiar să ne formăm orientări profesionale pe această linie;
- ✓ ne crește încrederea în noi când ne simțim utili societății;
- ✓ ne oferă satisfacție și apreciere;
- ✓ învățăm lucruri noi, ne crește inteligența socială etc.

Voluntariatul a avut un impact extrem de pozitiv asupra vieții mele: m-a schimbat pe mine ca persoană, dar și felul în care mă raportează la cei din jur.

În concluzie, activitățile de voluntariat ne încurajează să nu rămânem indiferenți, să luăm atitudine și să ne alăturăm eforturilor de voluntariat în comunitățile din care facem parte. Să fii voluntar înseamnă să contribui la schimbarea lumii, să ai un sentiment de împlinire inegalabilă.

Cultura de a fi voluntar în România nu este încurajată la nivelul la care consider că ar trebui, motiv pentru care încurajez persoanele care vor să se implice activ în schimbarea societății.

Bibliografie:

1. <https://www.hipo.ro/locuri-de-munca/vizualizareArticol/2590/Legea-Voluntariatului-pe-scurt>
2. <https://edict.ro/importanta-voluntariatului-in-educatia-elevilor/>

COPILĂRIA

Dumitraș Robert-Cristian, clasa a III-a B, Școala Gimnazială Nr.7 „Sfânta Maria”, Timișoara
Coordonator, prof. Sas Cristina

Copilăria este cel mai frumos anotimp al vieții, în care ne jucăm, învățăm lucruri noi sau câștigăm experiența concursurilor pentru care ne-am pregătit intens. Acest anotimp este baza vieții deoarece ne naștem, învățăm, ne dezvoltăm și devenim din ce în ce mai descurcăreți și înțelegători.

Copilăria este perioada în care începem să cunoaștem lumea și aflăm care sunt pasiunile noastre. Suntem curioși și descoperim cele mai interesante cuvinte. Ne bucurăm de frumusețea lucrurilor care ne înconjoară. Învățăm reguli noi și tot ceea ce este important pentru viitorul nostru. Părinții sunt cei care ne sunt mereu alături și vor face ca acest anotimp să fie cel mai frumos, să nu-i lipsească veselia și bucuria. Toți oamenii de lângă noi ne ajută să creștem și să ne dezvoltăm. În copilărie ne facem prieteni foarte ușor. Ei ne susțin și ne ajută când avem nevoie. De la vârste fragede învățăm să fim buni și generoși. Alături de prieteni, suntem mai veseli și mai fericiți.

Copilăria este o lume unde totul este posibil, în care găsim cele mai frumoase amintiri din viața noastră, pe care nu le vom uita niciodată.

PRIETENIA

Dumitraș Oana-Cătălina, clasa a III-a B, Școala Gimnazială Nr.7 „Sfânta Maria”, Timișoara
Coordonator, prof. Sas Cristina

Prietenia este un sentiment foarte important în viața noastră, deoarece ne unește. Fiecare dintre noi are unul sau mai mulți prieteni care ne sunt alături atunci când avem nevoie de ei. Unii dintre noi își fac prieteni destul de ușor, însă altora le este mai greu și au nevoie de mai mult timp.

Eu am mulți prieteni, dar în timp mi-am dat seama că nu toți sunt la fel de apropiați. Dintre ei, pe Lea și Luca îi consider cei mai buni prieteni. Suntem în aceeași clasă și pentru mine reprezintă a doua familie. Pe Lea o cunosc de la grădiniță, atunci când nu știam ce înseamnă

prietenia. Este o fată optimistă, mereu cu zâmbetul pe buze. Odată cu trecerea timpului, ne-am dat seama că ne face plăcere să petrecem timpul împreună. Ne înțelegem foarte bine și mă pot baza pe ea întotdeauna. Prietenia noastră s-a consolidat în timp. Ne ajutăm una pe cealaltă și nu vreau să o supăr niciodată. Pe Luca îl cunosc din clasa a II-a. Mi-a făcut o impresie bună și am descoperit că avem din ce în ce mai multe lucruri în comun. Are un suflet bun și nu se supără ușor. Petrecem timpul liber împreună și avem amintiri frumoase din locurile unde am fost. Prietenia noastră se bazează pe încredere, sinceritate și ajutor reciproc.

Îmi place să am cât mai mulți prieteni cu care să comunic, să mă joc, să merg în parcuri și în excursii. Alături de ei mă simt mai împlinită și mai fericită. Îmi prețuiesc prietenii și voi fi întotdeauna alături de ei.

AL MEU POM DRAG

Nădășan Raluca, clasa a III-a, Școala Gimnazială „Liviu Rebreanu”, Cluj-Napoca

Coordonator, prof. învă. primar Lucaciu Adriana-Livia

Primăvara a sosit,
Pomul meu a înflorit
Și îi spun cu mult haz:
– Înflorești, al meu pom drag!

Parcă a trecut un an...
Dar vara a venit cu cald.
Pomul a crescut mai mare,
E frumos și ne dă roade!

Vara asta stă să plece,
Pomul meu se veștejește,
Eu îi zic ușor, în șoaptă:
– Nu-i nimic, nu-ți fie teamă,
Ne-ntâlnim la primăvară!

O LUME FERMECATĂ

Spajic Diana Andreea, clasa a V-a A, Colegiul Național Pedagogic „Spiru Haret”, Buzău

Coordonator, prof. Mihai Alexandra

IARNA FRUMOASĂ

Mândruțiu Maya, clasa a III-a, Școala Gimnazială „Liviu Rebreanu”, Cluj-Napoca
Coordonator, prof. învă. primar Lucaciu Adriana-Livia

A sosit iarna frumoasă,
Fulgii mari cad pe fereastră,
Moș Crăciun a sosit,
Multe cadouri am primit.

Afară este mare ger,
Zăpada s-a așternut din cer,
Bradul e împodobit,
Iarnă frumoasă, bine ai venit!

PRIETENUL MEU

Dumitraș Robert-Cristian, clasa a III-a B, Școala Gimnazială Nr.7 „Sfânta Maria”, Timișoara
Coordonator, prof. Sas Cristina

Toți avem nevoie de prieteni cu care să comunicăm și să ne petrecem timpul. Eu am mulți prieteni la care țin, dar cel mai bun dintre ei este Luca. Suntem colegi de clasă și ne înțelegem foarte bine. Este un băiat înalt, brunet și are ochii căprui.

Luca este un prieten adevărat și avem pasiuni comune. Este sufletist, amabil și sincer. Mă încurajează de fiecare dată și mă ascultă când am nevoie. Niciodată nu se laudă, dând dovadă de modestie. Luca este respectuos și înțelegător cu toți colegii. Învăță bine, este silitor și descurcăreț. Este curajos și gata să ajute pe oricine. Ne întâlnim la școală și vorbim des la telefon. În timpul liber, mergem în parcuri sau acasă la unul dintre noi. Ne plimbăm cu bicicleta și ne jucăm des

împreună. Luca îndrăgește animalele și știe cum să aibă grijă de ele. Îi place să joace fotbal și se dedică acestui sport. Nu lipsește de la antrenamente și joacă ori de câte ori are ocazia, cu prietenii și vecinii. Luca este un băiat energic și ambițios. Învățăm lucruri noi unul de la celălalt și ne respectăm. Îl admir pentru seriozitatea și talentul lui. Ne distrăm de fiecare dată când suntem împreună.

Sunt bucuros că am un prieten ca Luca, de aceea doresc să rămânem prieteni și când vom fi mari!

JOCURILE COPILĂRIEI

Mertic Alexia, clasa a II-a A, Colegiul Național Pedagogic „Spiru Haret”, Buzău

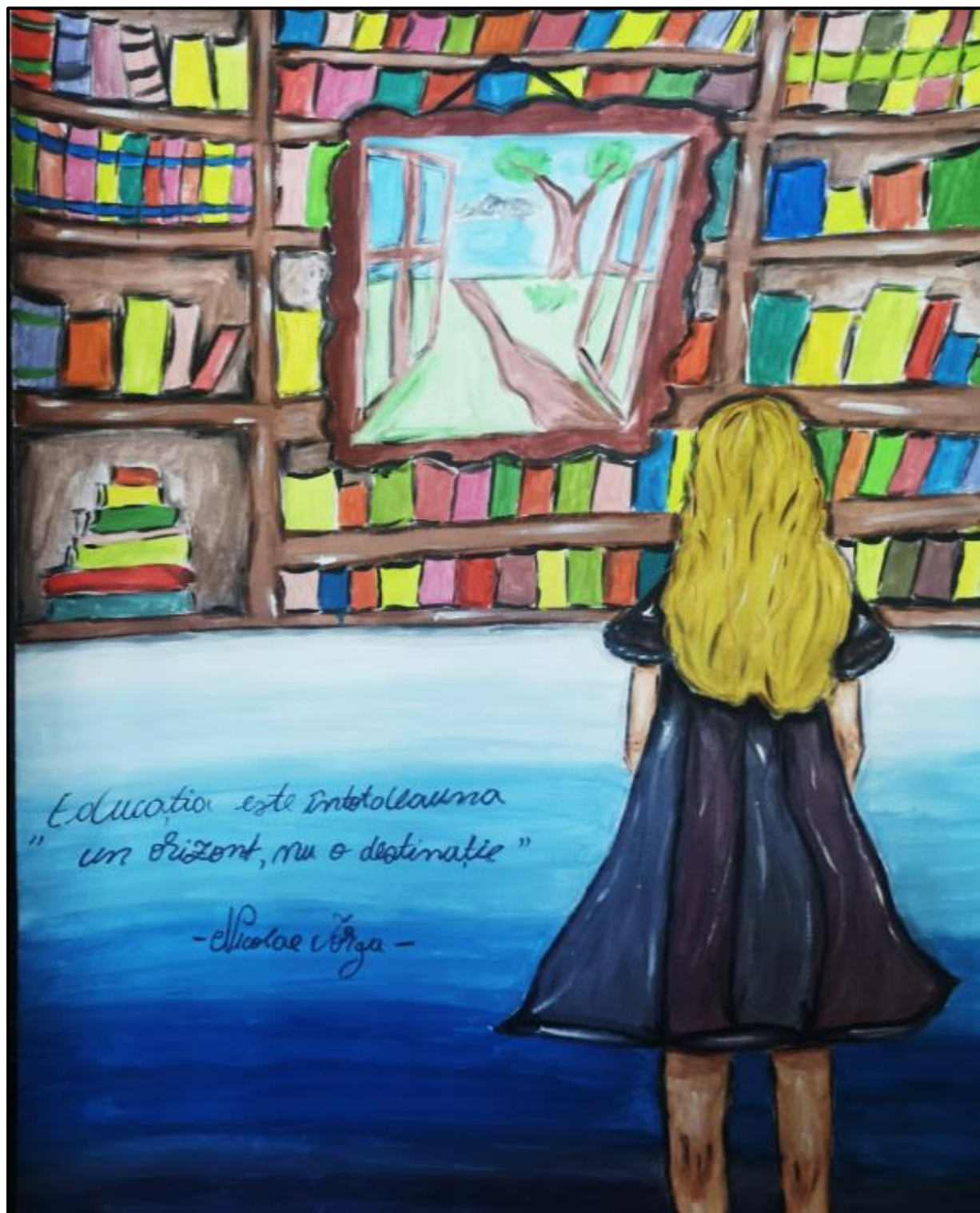
Coordonator, prof. Crăciun Nicoleta

DESPRE EDUCAȚIE ȘI IDEALURI

David Bianca Elena, clasa a IX-a, Colegiul Național Pedagogic „Spiru Haret”, Buzău

Coordonator, prof. Mihai Alexandra

*Educația este întotdeauna
un orizont, nu o destinație*

- Nicolae Iorga -

FIȘĂ DE LECTURĂ

David Răzvan Nicolae, clasa a III-a D, Liceul cu Program Sportiv, Alba Iulia
Coordonator, prof. înv. primar Gaița Sorina Elena

Titlul textului: *Micul Prinț*

Autorul: Antoine de Saint-Exupéry

Personajele: Micul Prinț, Aviatorul, Șarpele, Vulpea, Bețivul, Regele, Geograful, Omul de afaceri, Trandafirul, Omul zadarnic, Lampagiul.

Idei principale:

1. Micul Prinț trăiește singur pe o planetă.
2. Aviatorul se prăbușește în deșert cu avionul său.
3. Micul Prinț ajunge pe Pământ.
4. Micul Prinț îi povestește aviatorului despre călătoriile sale.
5. Micul Prinț părăsește Pământul.

Expresii artistice:

„regiune locuită”, „oaia e prea bătrână”, „misterul este prea impresionant”.

„Nici rătăcit, nici mort de oboseală, nici mort de foame, nici mort de sete, nici mort de frică”.

„- Vai! zise vulpea... Am să plâng.”

Rezumatul

Autorul cărții e unul dintre personajele principale. E de meserie aviator și cartea începe cu prăbușirea sa în deșert. La scurt timp apare Micul Prinț, un băiat venit de pe altă planetă. El îi povestește aviatorului despre celelalte planete pe care a fost înainte să ajungă pe Pământ. Îi spune și despre planeta sa, cu trei vulcani și o floare mult iubită.

În aventurile sale, Micul Prinț întâlnește diferiți adulți, fiecare cu obsesia sa. Unul dintre aceștia este Omul de Afaceri, care tot timpul calcula câte lucruri și câte stele are. Un alt personaj întâlnit este Geograful, un om care aștepta un explorator să-i spună despre descoperirile sale.

Micul Prinț povestește despre călătoriile sale pe Pământ și cum a îmblânzit o vulpe. Dar cel mai mult pomenește despre planeta sa și despre trandafirul care trăiește acolo. El își dorește să se întoarcă acasă, deoarece îi este dor de floarea sa. Un șarpe îi propune să-l muște ca să poată călători doar cu spiritul. Micul Prinț acceptă, spre supărarea aviatorului. Dar, de fiecare dată când aviatorul va privi spre stele, își va aminti de Micul Prinț.

DACĂ AȘ FI O PLANTĂ, MI-AR PLĂCEA SĂ FIU...

Stejar Miriam Alessandra, clasa a V-a, Liceul de Artă „Ștefan Luchian”, Botoșani

Coordonator, prof. Răileanu Mihaela

Sincer, dacă aș fi o plantă, aș vrea să fiu un stejar, deoarece îmi plac copacii, dar și pentru că numele meu este **STEJAR**.

Îmi plac copacii deoarece ajută la curățarea mediului și pot, chiar dacă sunt plantă, să ajut oamenii. Vara, umbra mea adăpostește orice trecător, iar toamna, frunzele mele colorate sunt o încântare pentru ochii lor. Uneori, mă și fotografiază! Cu ghindele mele hrănesc animalele, chiar sunt un deliciu pentru porcii mistreți. Singurul lucru pentru care nu aș vrea să fiu stejar este că nu aș putea fugi atunci când ar veni pădurarii să mă taie.

În concluzie, aș să fiu un stejar deoarece îmi place să ajut și să mă simt specială, dar când aud de topor, prefer să rămân stejar doar cu numele.

PRIMĂVARA

Stroe Beatrice, clasa a III-a, Școala Gimnazială „Liviu Rebreanu”, Cluj-Napoca

Coordonator, prof. înv. primar Lucaciu Adriana-Livia

După iarna friguroasă,
Primăvara a venit!
Toți copiii ies afară,
Câmpul iar a înverzit.

Floricele, măștișoare,
Martie e luna lor,
Ghiocei și inimioare,
De ziua mămicilor!

Copaci, frunze și flori,
Totul e plin de culori!
Cu toții o îndrăgim,
Primăvară o numim!

PROGRAMAREA ORIENTATĂ OBIECT

Căpruciu Alexandru Mihai, clasa a XII-a, Colegiul Național „Carol I”, Craiova

Coordonator, prof. Lica Ovidiu

Obiecte și clase

Obiecte. Clasificare, identitate, stare, comportament

În lumea în care trăim suntem obișnuiți să numim *obiecte* acele *entități care sunt caracterizate prin masă, adică materie*, cum ar fi clădirile, animalele, plantele. Prin extensie, pot fi definite alte *obiecte fără masă, care sunt mai degrabă concepte* decât entități fizice, de genul formulelor matematice. Tot prin extensie, *obiectele pot aparține unei lumi virtuale*, de genul unor evenimente ce pot avea loc, cum ar fi apăsarea unei taste, producerea unei explozii sau soldarea unui cont.

Definiție

Obiectul este conceptul de bază în programarea orientată obiect (POO - Object Oriented Programming), care asociază datele împreună cu operațiile necesare prelucrării. Datele sunt informații de structură descrise de o mulțime de attribute ale obiectului, iar operațiile acționează asupra atributelor obiectului și eventual, asupra altor obiecte. Modelul orientat obiect se bazează pe obiect și se poate ilustra ca în Figura 1.

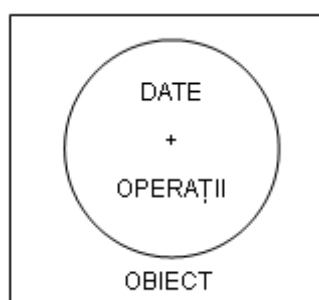

Figura 1. Modelul orientat obiect

Un obiect este caracterizat de *stare, comportament și identitate*.

Starea se referă la elementele de date conținute în obiect și la valorile asociate acestora. Acestea formează attributele care descriu proprietățile unui obiect.

De exemplu, attributele unui obiect „carte” pot fi titlul, autorul, editura, numărul de pagini,

anul apariției, ISBN și preț; atunci, starea unei cărți ar putea fi următoarea:

titlu = <i>Poezii</i> autor = Mihai Eminescu	editura = Polirom număr pagini = 125	anul apariției = 2007 ISBN = 973-567-545-1 preț = 25
---	---	--

Comportamentul este determinat de operațiile pe care obiectul poate să le execute. Operațiile se deduc din acțiunile obiectului pe care trebuie să le îndeplinească.

De exemplu, obiectul „carte” trebuie să furnizeze acces la titlu, autor, an apariție etc., adică să furnizeze informații de stare a obiectului. În plus se poate modifica starea obiectului prin modificarea prețului sau altele, se poate dori obținerea unui grup de informații cum ar fi titlu, autor și editură, se poate face un calcul de TVA etc.

obține_titlu, obține_autor, modifică_preț, calcul_TVA, afișează_informații

Identitatea este un identificator – OID (Object IDentifier) care caracterizează unic obiectul, permițând să se construiască referiri spre obiect și să se facă distincția tuturor obiectelor într-o manieră non-ambiguă și independentă de starea lor. Astfel pot fi tratate distinct două obiecte ale căror atribute au valori identice.

De exemplu, obiectele:

OID: carte1	OID: carte2	OID: carte3
titlu = <i>Poezii</i>	titlu = <i>Geniu pustiu</i>	titlu = <i>Marile speranțe</i>
autor = Mihai Eminescu	autor = Mihai Eminescu	autor = Charles Dickens
editura = Polirom	editura = Polirom	editura = Univers
număr pagini = 125	număr pagini = 140	număr pagini = 225
anul apariției = 2007	anul apariției = 2005	anul apariției = 2005
ISBN = 973-567-545-1	ISBN = 973-565-545-2	ISBN = 971-267-441 -1
preț = 25	preț = 20	preț = 35

Clasificarea obiectelor presupune operația de identificare a unor categorii de obiecte, apelând, simultan, la omiterea unor detalii, socotite ne semnificative, pentru a obține efectul de similaritate în procesul de caracterizare a obiectelor.

De exemplu, putem clasifica obiectul „carte” după editură, an de apariție etc. Presupunem că mai introducem un atribut pentru genul de carte și atunci putem avea obiectele carte_literatură, carte_științifică, carte_copii etc.

Definiție

Clasa este conceptul de bază în POO ce reunește o colecție de obiecte care partajează aceeași

listă de atribute informaționale și comportamentale. O *clasă* va cuprinde definițiile datelor și operațiilor ce caracterizează obiectele de o anumită categorie.

De exemplu, clasa *cărți*, clasa *elevi*, clasa *profesori*, clasa *imobile*, clasa *materiale* etc.

Clasele de obiecte pot avea asemănări sau deosebiri datorită unor date și operații comune sau nu.

De exemplu, între clasa *elevi* și clasa *profesori* pot exista una sau mai multe date identice, cum ar fi: *nume*, *vârsta*, *școala* etc. Între clasa *elevi* și clasa *imobile*, data *număr etaje* apare numai la clasa *imobile*.

Datele definite într-o clasă se mai numesc *atribute*, iar operațiile se mai numesc *metode* sau *funcții-membru*. Atributele și metodele formează *membrii* unei clase. Fiecare clasă va avea *identitate* sau *nume*.

nume
atribute
metode

Figura 2. Reprezentare grafică a conceputului de clasă

De exemplu, putem avea clasa *cărți*:

nume	<i>cărți</i>
atribute	titlu, autor, editura, an_apariție, ISBN, preț
metode	obține_titlu, obține_autor, modifică_preț, afișează_informații

Construirea obiectelor informatice pornind de la clase poartă numele de *instanțiere* sau *exemplificare*. *Obiectul* va fi o instanță a unei clase. Diferențele dintre obiectele de aceeași clasă se materializează în diferențe între valorile atributelor. Totodată, pentru fiecare obiect este specificat tipul clasei din care provine. Pentru o clasă se pot crea mai multe instanțe ale acesteia.

De exemplu, avem 3 instanțe ale clasei *cărți* după diferitele valori date atributelor astfel:

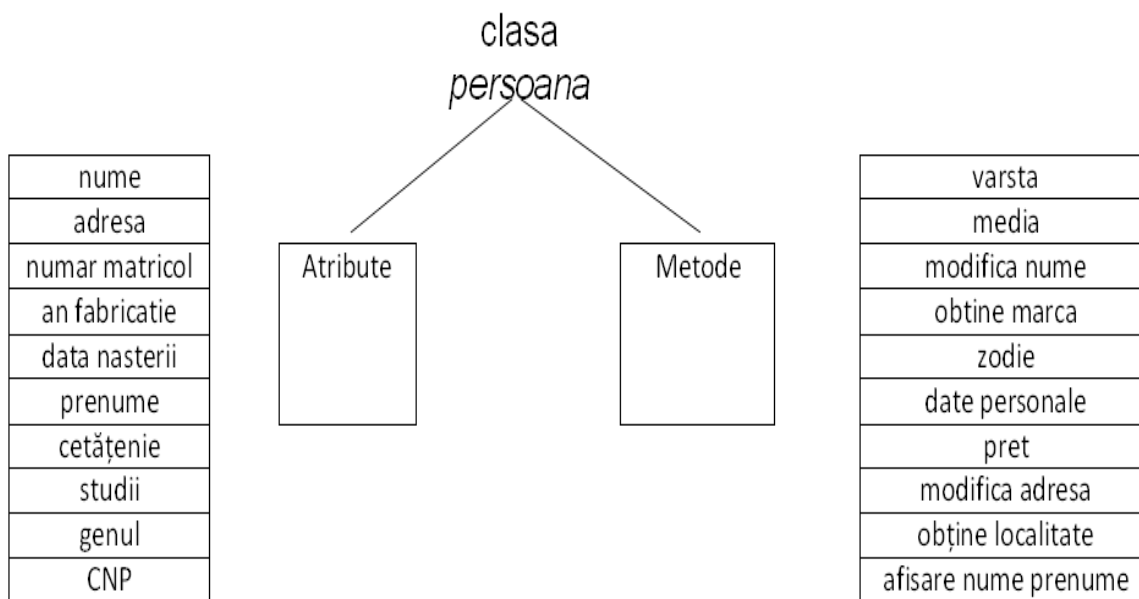
atribute	titlu	<i>Poezii</i>	<i>Geniu pustiu</i>	<i>Marile speranțe</i>
	autor	Mihai Eminescu	Mihai Eminescu	Charles Dickens
	editura	Polirom	Polirom	Univers
	an apariție	2007	2005	2003
	ISBN	973-567-545-1	973-565-545-2	971-267-441 -1
	preț	25	20	35

Definirea unei clase înseamnă crearea unui nou tip de date care apoi poate fi utilizat pentru

declararea obiectelor de acest tip. Clasa este elementul de programare care ne permite transcrierea cât mai bună a unui concept din viața concretă într-un limbaj de programare. Ea permite definirea atât a datelor relativ la o entitate, cât și a acțiunilor asociate prin metode.

Identificare atribute și metode

Selectați atributele și metodele pentru clasa *persoana* din cele 2 liste propuse (din stânga pentru atribute, respectiv din dreapta pentru metode):

Principii POO

Abstractizarea

Definiție

Abstractizarea reprezintă procesul prin care se izolează și se rețin numai o parte dintre aspectele unei probleme, considerate esențiale, în funcție de scopul urmărit, celelalte fiind ignorate.

La nivelul limbajelor de programare, abstractizarea înseamnă un anumit gen de apropiere de limbajul uman și, prin aceasta, de gândirea umană.

Abstractizarea este procesul de simplificare a realității complexe prin modelarea de clase cât mai generale și cât mai apropiate de problema care se tratează.

Încapsulare. Construirea și operarea cu obiecte.

Definiție

Încapsularea este principiul care se bazează pe combinarea datelor cu operațiile asupra lor dintr-un obiect și proprietatea obiectelor de ascundere date și operațiile proprii față de alte obiecte.

Într-un obiect, o parte din operații și/sau date pot fi particulare acelui obiect și inaccesibile pentru

orice din afara sa. În acest fel, un obiect dispune de un nivel semnificativ de protecție care împiedică modificarea accidentală sau utilizarea incorectă a părților proprii obiectului.

Accesul la atributele unui obiect se face doar prin apelarea metodelor sale prin *interfețe* sau prin *mesaje*, orice alt obiect neștiind nici măcar de existența atributelor obiectului în cauză. Metodele formează *interfața clasei*, iar *mesajele* reprezintă cereri adresate obiectului pentru a returna o valoare sau pentru a-și schimba starea.

Din perspectiva încapsulării, o clasă, indiferent de limbajul în care va fi implementată, trebuie să aibă obligatorii 2 secțiuni, *privată* și *publică* (Figura 3.).

CLASA	
Atribute și metode private	} secțiune privată - realizează implementarea
Metode publice	} secțiune publică – formează interfața

Figura 3. Componentele obligatorii ale unei clase din perspectiva încapsulării

De exemplu: clasa *stivă* (ca structură dinamică)

atribute: vârf, dimensiune maximă	} secțiune privată
metode : push, pop, empty, full	} secțiune publică

Din perspectiva cuvintelor-cheie *combinare* și *ascundere*, pe care se bazează principiul încapsulării, putem vedea avantajele în tabelul următor:

ÎNCAPSULAREA = COMBINARE + ASCUNDERE	
COMBINAREA - AVANTAJE • definește clar ce structuri de date sunt manevrate și care sunt operațiile legale asupra lor; • adaugă programului modularitate; • scade riscul ca datele să fie alterate de programele „slabe”; • facilitează ascunderea informației.	ASCUNDEREA – AVANTAJE • programe mai sigure și fiabile; • eliberează clasele utilizator de grija cum sunt manevrate datele; • previne apariția erorilor produse de clasele utilizator ce manevrează datele utilizând cod „slab”.
ÎNCAPSULARE (COMBINARE + ASCUNDERE) – AVANTAJE • combinare + ascunderea informației = protejarea datelor; • previne apariția erorilor prin limitarea accesului la date;	

- asigură portabilitatea programelor;
- facilitează utilizarea excepțiilor;
- interfața unei clase = operațiile cu care o clasă poate manevra datele.

Bibliografie:

1. Claudia Spircu, Ionuț Lopătan, *POO Analiza, proiectarea și programarea orientate spre obiecte*, Editura Teora, București, 1995
2. Dorin Bocu, *Inițiere în programarea orientată pe obiecte din perspectivă C++ și JAVA*, Editura Cartea Albastră, Cluj-Napoca, 2003
3. Emanuela Cerchez, Marinel Șerban, *Programarea în limbajul C-C++ pentru liceu*, Editura Polirom, Iași, 2005

A SOSIT PRIMĂVARA

Bujor Roxana, clasa a III-a, Școala Gimnazială „Liviu Rebreanu”, Cluj-Napoca
Coordonator, prof. înv. primar Lucaciu Adriana-Livia

Primăvara a sosit.
Pe copacul înflorit,
Păsărelele-și fac cuiburi,
Ciripind neconținut.

Soarele călduț apare,
Dintre norii cenușii,
Încălzind ușor pământul,
Ca să apară pădăii.

Albinuțe hărnicuțe,
Se plimbă prin pădăii,
Să adune nectar și miere,
Că le place la copii.

DACĂ AȘ FI O PLANTĂ...

Orzoi Ștefania, clasa a V-a A, Școala Gimnazială „George Călinescu”, Onești
Coordonator, prof. Săbăreanu Lăcrimioara

Dacă aș fi o plantă, mi-ar plăcea să fiu un ghiocel, deoarece este firav și curajos, pentru că îndură frigul primăverii și nu îngheață. El nu se lasă bătut până nu vestește primăvara. Așa sunt și eu: nu mă las până nu rezolv ceea ce îmi propun.

Ghiocelul este o floare plăcută de toată lumea.

ELEGANȚĂ ȘI RAFINAMENT

Gavreliuc Melissa, clasa a IX-a, Liceul Tehnologic „Mihai Eminescu”, Dumbrăveni
Coordonator, M.I. Șorodoc Simona Rica

O FLOARE DE LOTUS

Jitcovici Olivia, clasa a V-a B, Școala Gimnazială „George Călinescu”, Onești

Coordonator, prof. Săbăreanu Lăcrimora

Dacă aș fi o plantă, aș fi un lotus, deoarece simbolizează bucuria, armonia, pacea, puritatea și sinceritatea, iar acestea sunt niște calități pe care le prețuiesc.

Aș fi un lotus și pentru faptul că, în ciclul primar, clasa mea era „Clasa Lotușilor”. Când mă gândesc la această floare, îmi revin toate amintirile frumoase, legate de doamna învățătoare și de colegii mei.

VARA ÎN CULOARE

Vasile Mihnea, clasa a a VI-a B, Colegiul Național Pedagogic „Spiru Haret”, Buzău

Coordonator, prof. Mihai Alexandra

TALENTUL MEU

Gavreliuc Melissa, clasa a IX-a, Liceul Tehnologic „Mihai Eminescu”- Dumbrăveni

Coordonator, M.I. Șorodoc Simona Rica

GRĂDINI IMAGINARE

Mihalașcu Andra, clasa a VI-a B, Colegiul Național Pedagogic „Spiru Haret”, Buzău

Coordonator, prof. Mihai Alexandra

O LUME FERMECATĂ

Iordăchiță Teodora, clasa a II-a A, Colegiul Național Pedagogic „Spiru Haret”, Buzău

Coordonator, prof. Crăciun Nicoleta

LIMBAJUL DE PROGRAMARE PYTHON

Bădoi Andrei-Claudiu, cls a IX-a, Colegiul Național Pedagogic „Ștefan Velovan”, Craiova
Coordonator, prof. Căpruciu Marinela Mioara

Python este un limbaj de programare dinamic multi-paradigmă interpretat, creat în 1989 de programatorul olandez Guido van Rossum.

1. Sintaxa

Unul dintre avantajele limbajelor interpretate este că tipul variabilelor nu este fixat la momentul declarării acestora, ci este determinat de interpretator.

```
def hello():  
    print ("hello")
```


De asemenea, nu este necesar să punem “;” la sfârșitul liniilor.

Alt concept important în Python este cel al tipurilor mutabile și nemutabile. Așa cum implică numele, datele cu un tip mutabil pot fi alterate după inițializare, în vreme ce la date nemutabile lucrul acesta este imposibil. Luând ca exemplu o listă (mutabilă), constatăm că putem adăuga elemente la listă sau le putem modifica fără probleme. În cazul unui șir de caractere (nemutabil), acest lucru nu este permis.

2. PIP3

PIP este managerul și instalatorul de biblioteci pentru python. Are o [pagina de documentatie](#) vastă, fiind un instrument foarte important când vine vorba de python.

```
$ python - m pip install BIBLIOTECA
```

```
[...]
```

```
Successfully installed BIBLIOTECA
```

Pentru orice utilizator python, este recomandat să știe să folosească pip.

3. Flask

Flask este cea mai populară și ușor de folosit bibliotecă pentru **web development**. Sintaxa este ușor de citit și codul scris cu Flask are un aspect ordonat. Flask depinde de **template engine-ul Jinja**. Flask are de asemenea o pagina de documentatie foarte vastă, dar prietenoasă pentru un nou utilizator.

```

from flask import Flask

app = Flask(__name__)

@app.route("/")
def hello_world():
    return "<p>Hello, World!</p>"

```

Pentru a executa acest cod, folosim o metodă diferită de cea clasică.

```

$ flask run
* Running on http://127.0.0.1:5000/

```

Tocmai ce am pornit un server care poate fi accesat prin browser, la adresa **127.0.0.1 :5000** sau **localhost : 5000**. A fost simplu, nu ? Flask este o bibliotecă cu un potențial extrem de mare, iar ce tocmai am făcut este doar începutul unei mari aventuri.

Mai multe [aici](#).

```
python3 -m pip install -U pygame --user
```

4. PyGame

PyGame este cea mai populară bibliotecă pentru crearea jocurilor în Python. Da, Python poate crea și jocuri. Este un limbaj de programare foarte flexibil! Pentru a instala PyGame, va trebui să folosim PIP.

Folosind PyGame, putem crea o animație într-un mod admirabil de ușor!

```

import sys, pygame
pygame.init()

size = width, height = 320, 240
speed = [2, 2]
black = 0, 0, 0

screen = pygame.display.set_mode(size)

ball = pygame.image.load("intro_ball.gif")
ballrect = ball.get_rect()

while 1:
    for event in pygame.event.get():
        if event.type == pygame.QUIT: sys.exit()

    ballrect = ballrect.move(speed)
    if ballrect.left < 0 or ballrect.right > width:
        speed[0] = -speed[0]
    if ballrect.top < 0 or ballrect.bottom > height:
        speed[1] = -speed[1]

    screen.fill(black)

```

Inițializarea bibliotecilor nu este nimic interesant. Chemarea `set_mode()` creează o fereastră

pe care se va desfășura animația.

Folosind `image.load()`, încărcăm imaginea pe fereastră și o plasăm într-un dreptunghi, `get_rect()`.

În `while`, ne ocupăm de mișcarea mingii pe ecran. Dacă mingea iese din fereastră, inversăm viteza, iar aceasta va veni înapoi.

5. Django

django

Django este a doua cea mai populară bibliotecă pentru **web development**, după Flask. Aceasta ia conceptele din Flask și le dezvoltă, fiind puțin mai greu de înțeles, însă mai puternică când vine vorba de site-uri complexe.

Primul tău program django ar putea arăta astfel:

```
from django.http import HttpResponse

def index(request):

    return HttpResponse("Hello, world.")
```

Pentru a accesa această pagină, va trebui să îi dăm un URL:

```
from django.urls import path

from . import views

urlpatterns = [

    path('', views.index, name='index'),

]
```

În concluzie, având în vedere cele prezentate, putem spune ca **Python** este un limbaj de programare extrem de versatil, puternic, modern și cu un aspect lizibil. Pentru **web development**, **Flask** este cea mai bună alegere pentru un site compact și organizat. Pentru **jocuri**, **PyGame** este o alegere foarte bună, fiind puternic și ușor de folosit. Pentru **aplicații UI** (software development), **TKinter** sau **WxWidgets** îți vor oferi un mod ușor de a crea ferestre destul de moderne, cu efort minimal.

Legături externe:

1. python.org:
2. [Tutorial oficial Python în română](#)
3. MITx - [Introduction to Computer Science and Programming Using Python](#)

CANDOAREA COPILĂRIEI

Matei Bianca Nicole, clasa a a VII-a C, Colegiul Național Pedagogic „Spiru Haret”, Buzău

Coordonator, prof. Mihai Alexandra

COLAJE - MEDII DE VIAȚĂ

Kovacs Alexandru, clasa a IV-a C, Școala Gimnazială Nr. 21 „Vicențiu Babeș”, Timișoara

Coordonator, prof. Liliana-Cornelia Boițiu

Luca Daiana, clasa a IV-a C, Școala Gimnazială Nr. 21 „Vicențiu Babeș”, Timișoara

Coordonator, prof. Liliana-Cornelia Boițiu

Câmpan Patrick, clasa a IV-a C, Școala Gimnazială Nr. 21 „Vicențiu Babeș”, Timișoara

Coordonator, prof. Liliana-Cornelia Boițiu

CÂNTECUL NATURII

Lăpuște Eric, clasa a III-a, Școala Gimnazială „Liviu Rebreanu”, Cluj-Napoca

Coordonator, prof. înv. primar Lucaciu Adriana-Livia

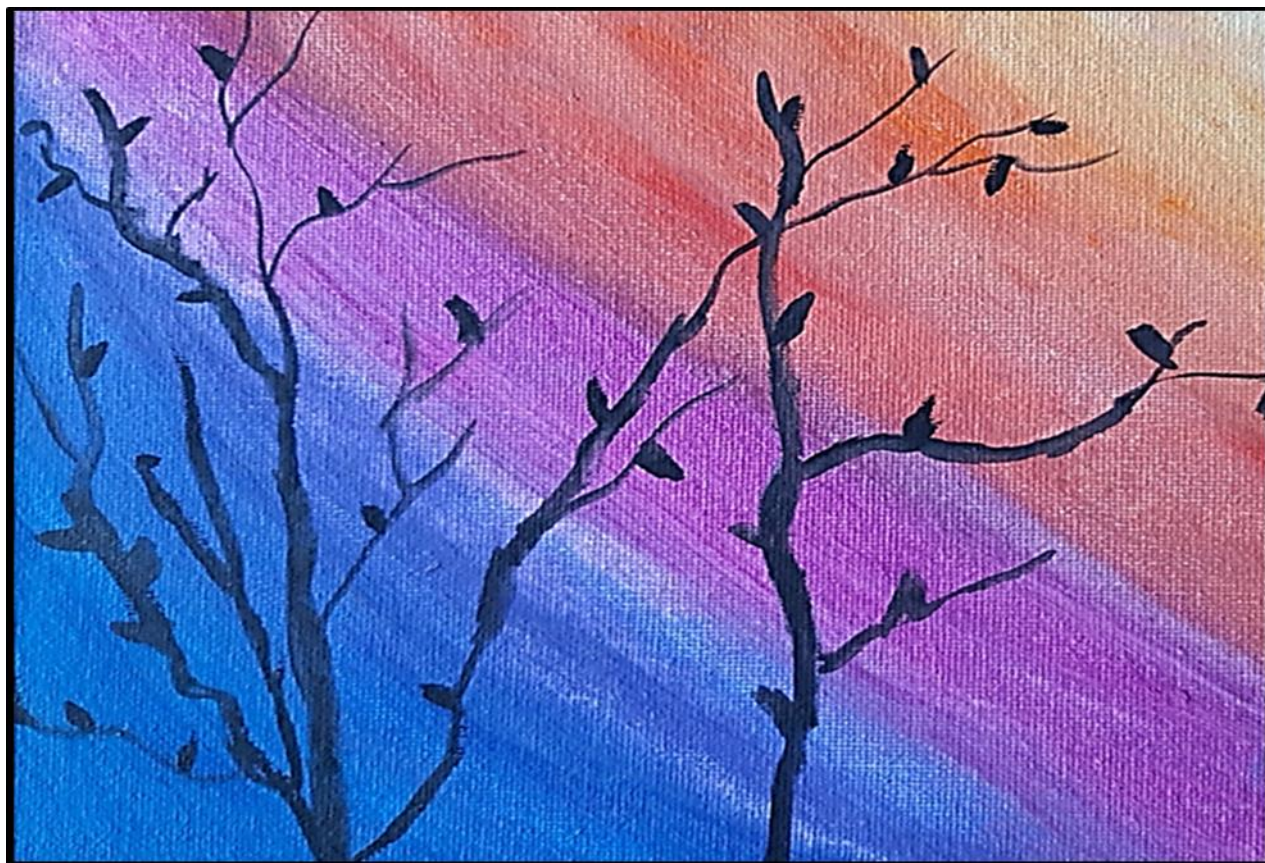
Primăvara a venit,
Râd copiii la soare,
Copăcelul a-nfrunzit,
Viața prinde culoare!

Mii de fluturi vezi zburând,
Și copiii alergând
Pe câmpul înflorit,
Primăvară, bun venit!

Rândunelele se-adună,
Cântă triluri împreună.
Colo jos, în grădiniță,
A zburat o gărgăriță!

COPACUL DINTRE NORI

Țântilă Nicoleta, clasa a IX-a, Colegiul Tehnic Forestier, Piatra Neamț
Coordonator, prof. Mîndricel Ana Adina Luiza

CONECTAREA OMULUI CU NATURA

Frângu Veniamin, clasa a VI-a, Liceul de Artă „Ștefan Luchian”, Botoșani

Coordonator, prof. Răileanu Mihaela

DESPRE VERTEBRATE, CÂT AI ZICE *PEȘTE!*

Tudor-Fawaz Zahra, clasa a V-a B, Școala Gimnazială „George Călinescu”, Onești

Coordonator, prof. Săbăreanu Lăcrimioara

În primul an de gimnaziu avem multe materii noi, printre care și biologia.

Aici aflăm multe lucruri interesante, pe unele le știm, dar multe informații sunt noi. Manualul conține mulți termeni despre care auzim prima dată, multe poze cu fel de fel de viețuitoare, filmulețe postate de doamna profesoară pentru a ne ajuta să înțelegem mai bine noile noțiuni.

În acest semestru am învățat despre Regnul Animalia, care se împarte în două grupe: nevertebrate și vertebrate.

Am aflat că din categoria vertebratelor, adică a animalelor cu coloană vertebrală, fac parte: peștii, amfibienii, reptilele, păsările și mamiferele.

Atunci când am studiat despre pești, am aflat că aceștia sunt de mai multe feluri.

De exemplu, despre crap, pe care îl văd la piață înotând înghesuit într-un acvariu, am aflat că trăiește în ape dulci, în mări sau în oceane, respiră prin branhii, corpul său are o formă hidrodinamică și este acoperit cu solzi și mucus, pe trunchi și pe coadă are înotătoare care îl ajută la deplasare, are temperatura corpului variabilă, în funcție de temperatura mediului, este un animal omnivor, adică se hrănește cu plante acvatice, ouă de broască, insecte și viermi și se înmulțește prin ouă.

De asemenea, crapul este peștele preferat al bunicii mele, pentru că are carnea gustoasă și o valoare nutritivă înaltă, bogată în grăsimi, vitamine și săruri minerale.

Bunica știe o grămadă de rețete... dar asta e o altă mâncare de pește.

COPILĂRIA - VISURI ȘI CULORI

Crăciun Andra, clasa a II-a A, Colegiul Național Pedagogic „Spiru Haret”, Buzău

Coordonator, prof. Crăciun Nicoleta

COPILĂRIE FERICITĂ

Bugoncea Mădălin, clasa a IV-a A, Școala Gimnazială Sascut

Coordonator, prof. învă. primar Anton Daniela

VEVERIȚELE DIN CURTEA MEA

Butucelea David, clasa a VI-a B, Școala Gimnazială „George Călinescu”, Onești

Coordonator, prof. Săbăreanu Lăcrimioara

Aș fi vrut să scriu despre cei doi câini ai mei: labradorul Blacky și Oreo (seamănă cu un biscuit Oreo, este alb pe burtică și în rest negru) sau despre pisicile mele, Baghera și Pantera.

Deși ei îmi sunt cei mai buni prieteni, o să scriu despre un animal mult mai interesant din curtea mea, și anume **veverița**. Deoarece avem în curte o pădurice de salcâm, soc și iasomie, acum câțiva ani s-a adăpostit într-un salcâm bătrân o familie de veverițe.

La început, au fost două, iar acum sunt șase. Sunt foarte jucăușe și hoțomane, se joacă toată ziua prin copaci, sărind de pe o creangă pe alta. Rar coboară pe pământ, deoarece Blacky și Oreo le fugăresc. Iarna le punem nuci și alune pe o scândurică, în copac, ele vin și mănâncă.

Știu că veverițele fac parte din familia rozătoarelor și au incisivii în continuă creștere, și-i tocesc rozând scoarța copacilor, alune și nuci. Ele sunt foarte harnice și istețe, deoarece își procură hrana din toamnă și își fac provizii pentru iarnă. Se prefac că o ascund într-un loc, ca să le vadă suratele lor, apoi o iau și o ascund în alt loc, fără să le vadă celelalte.

Veverițele sunt foarte frumoase și interesante. Pot sta ore întregi urmărindu-le, de aceea sunt animalele mele preferate.

ANOTIMPUL PREFERAT

Boacă Sofia, clasa a II-a B, Școala Gimnazială Centrală, Mun. Câmpina

Coordonator, prof. învă. primar Ștefania Pescaru

PE ARIPILE COPILĂRIEI

Mihăilă Daria, clasa a a II-a A, Colegiul Național Pedagogic „Spiru Haret”, Buzău

Coordonator, prof. Crăciun Nicoleta

CAPRELE IRINUCĂI

Airinei Andreea, clasa a IV-a A, Școala Gimnazială Sascut

Coordonator, prof. înv. primar Anton Daniela

COPILUL – ÎNGRIJITORUL NATURII

Frângu Veniamin, clasa a VI-a, Liceul de Artă „Ștefan Luchian”, Botoșani

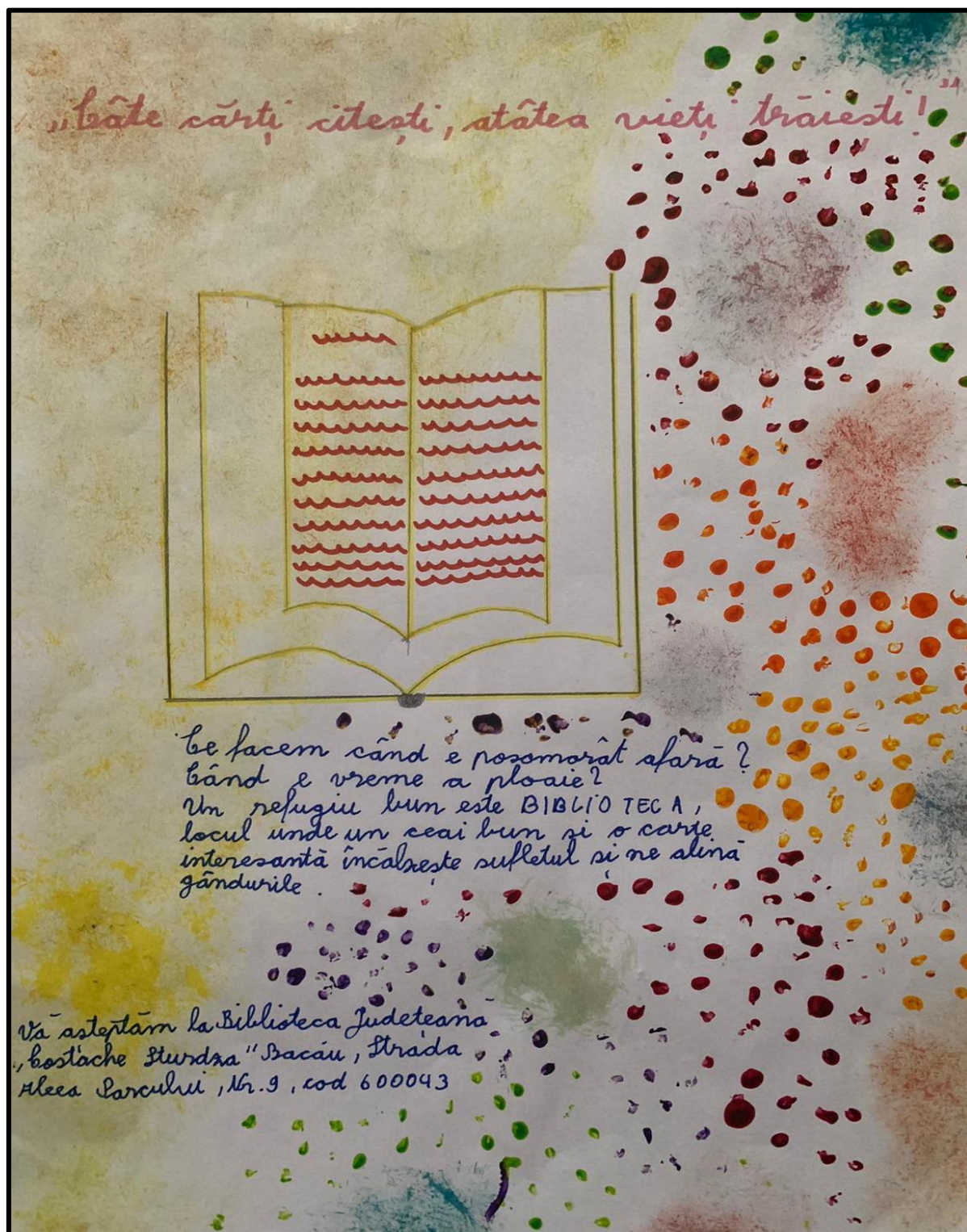
Coordonator, prof. Răileanu Mihaela

CĂRȚILE DIN BIBLIOTECĂ

Pochișcan Daria, clasa a IV-a A , Școala Gimnazială Sascut

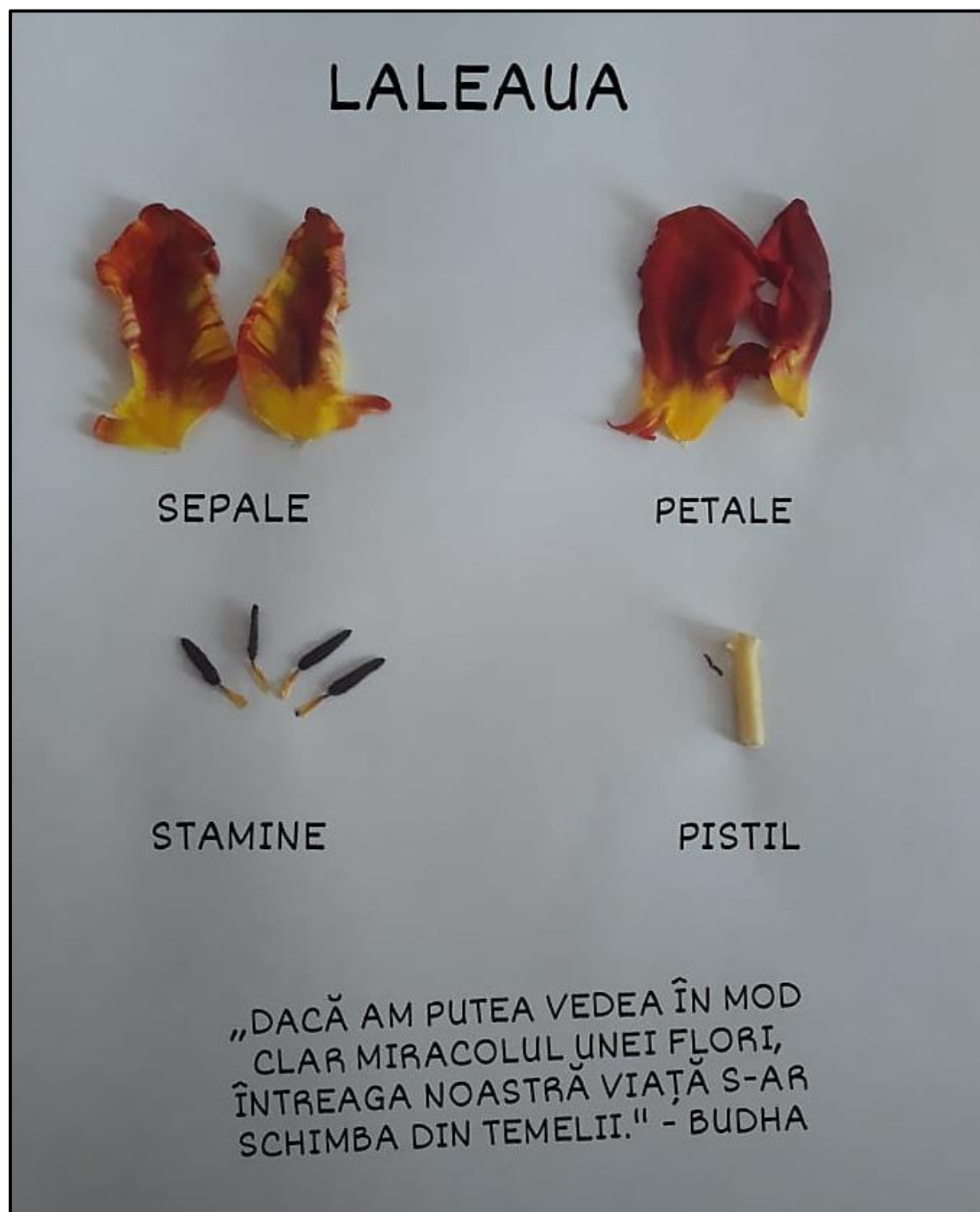
Coordonator, prof. învă. primar Anton Daniela

LALEAUA

Coroama Alexandra-Mihaela, clasa a VII-a, Colegiul Național „Dimitrie Cantemir”, Onești

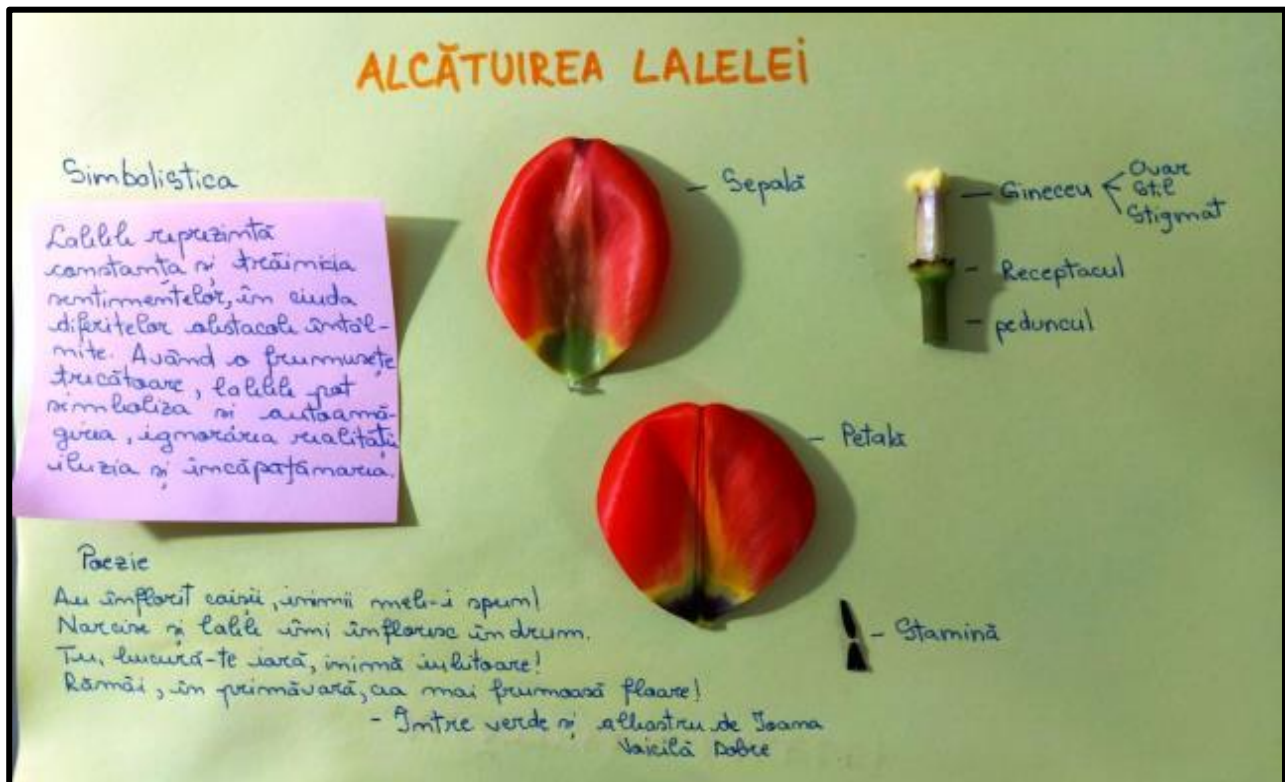
Coordonator, prof. Rafailă Camelia

ALCĂTUIREA LALELEI

Țiploiu Ioana Denisa, clasa a VII-a, Colegiul Național „Dimitrie Cantemir”, Onești,

Coordonator, prof. Rafailă Camelia

Biology
is Life